



# Η ΠΑΝΔΩΡΑ.

Ο ΕΡΗΜΙΤΗΣ

ΗΘΙΚΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ

(Εκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΚΕΦ. Α΄.

Ὁ Πύργος τοῦ Βαλδοβέργου.

Καθ' ἣν ἐποχὴν τὸ σύστημα τῶν εὐγενῶν κατέ-  
 χιν' ἀκόμη ἐν Σουαβίᾳ τῆς Γερμανίας τὰ πολυά-  
 ριθμα ἐκεῖνα τιμάρια τὰ κοιμοῦντα τὴν χώραν,  
 ἔζη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ Ἐρχονίου δρυμοῦ ἢ Μίλανος ὁ  
 κόμης Ἐρρίκος ἐκ Βαλδοβέργης, μόνον ἀποβλάστημα  
 οἰκογενεῖας ἀρχαίας καὶ εὐγενεῖς ἢ δὲ σουβίᾳ αὐτοῦ

ΠΑΝΔΩΡΑ

Θιοδώρῳ, πρωτότυπον σωφροσύνης καὶ εὐσεβείας, κα-  
 τήγετο ἐκ τοῦ οἴκου τῶν Στάουρεν, καὶ ὁ Θεὸς εὐλό-  
 γησε τὴν ἐνωσιν ἀμφοτέρων, διότι, εὐθύς ἀπὸ τοῦ παῖ-  
 του ἔτους ἀπέκτησαν τέκνον, ἕπερ ἔβλεπε τὰς καλλί-  
 στας ἐλπίδας.

Ὁ μικρὸς Ὄθων καθίσα εὐτυχεῖς τοὺς γονεῖς τοῦ,  
 ἰγαθὸς ὦν καὶ πρὸ πάντων εὐάγωγος εἰς τὰ μαθήμα-  
 τα τῆς εὐσεβείας καὶ ἀρετῆς, ἅτινα ἐλάμβανε παρὰ  
 τῆς μητρὸς τοῦ· ὁ δὲ Ἐρρίκος ἐνησχολεῖτο κυρίως τὰ  
 τὸν παρακινεῖν εἰς τὰς στρατιωτικὰς ἀσκήσεις, ἀπο-  
 τελοῦσας τότε οὐσιώδες μέρος τῆς Ἱπποτικῆς ἀγωγῆς.

Ὅπως οὐδὲν εὐλείπετο τῆς εὐτυχίας τῶν δύο συζύ-  
 γων, οἵτινες ἀποφραύοντες τὰς ἡδονὰς, ὡς ἱκανὰς καὶ  
 παρατίτωσι τὴν εἰρήνην τοῦ πύργου τῶν, ἀπελαμβάνον  
 μόνον τὴν γλυκεῖαν ἐκείνην γαλήνην, ἣν διαγείει εἰς  
 τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου ἡ ἀσκήσις τῶν πρὸς Θεὸν  
 καθηλούντων καὶ πρὸς τοῦτοις ἐτέρποντο χορηγεῖντες  
 πρὸς τοῦ· ὑποτελεῖς τῶν γεννησιότατας εὐεργεσίας.

Φυλλ. 46.

Φίλους είχαν ολίγους, ἀλλ' αἰ φίλοι οὗτοι ἦσαν ἐκλελεγμένοι μεταξὺ τῶν μᾶλλον τιμωμένων παρά τοῖς πέντε εὐγενεῖσι.

Εὐδαίμων εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἡσύχου ἐστίας τῆς ἡ οἰκογένεια τοῦ Βαλδοβέργου ἢ εὐδαιμονοτέρα, ὅταν τειρόντο ἐὰρ ἤρχετο ἀποδιώκον τὰς κρουράς τοῦ χειμῶνος πᾶντας. Μετὰ πόσης γλυκειᾶς εὐχαριστήσεως, ὁ κόμης συνοδουόμενος ἀπὸ τῶν υἱῶν καὶ τῆν σύζυγόν του περιεπάτει τότε ἐπὶ τοῦ δώματος τοῦ Πύργου, ἀκροώμενος μετὰ προσηχῆς τῶν κελυθωμάτων τῶν πατρῶν, τοῦ θόρυβου τῶν μελισσῶν, καὶ τῶν μυκηθῶν τῆς ἀγέλης, φαινομένων ἀπάντων ὅτι ἐνοῦσι τῆν φωνὴν τῶν ἑκατοντάων τῆν ἐπάνοδον τῆς καλῆς ὄρας! Αἱ καρδίαι τῶν τότε συνεικονοῦντο, καὶ στρέφοντες τὰ βλέμματά των πρὸς τὸν οὐρανόν, ὑψοῦσαν τὴν θείαν ἀγαθότητα, διὰ τὰς χάριτας αὐτῆς ἐπεδαψίλευον.

Ὁ ἱππότης λαμβάνων τὸ τέκνον ἐπὶ τῶν βραχιόνων του, τῷ ἐδίδουε πάντα τῆς ἀναγεννωμένης φύσεως τὰ θαυμασία, καὶ τῷ ὠμίλει περὶ τῆς παντοδυναμίας τοῦ δημιουργοῦ. Καὶ τὸ μὲν ἐκπεπληγμένοι παιδίον ἐσταύρωνε τὰς μικρὰς του χεῖρας, οἱ δ' εὐτυχεῖς γονεῖς ἐκάλυπτον αὐτὸ μὲ φιλήματα καὶ τῷ ἀπέδιδον τὰς προφρονετέρας θωπίαις. Ὅταν δ' οἱ ὑποτελεῖς τοῦ Κόμητος εἰσῆρχοντο εἰς τὰ ταπεινά των ἐνδικαιήματα, ἔλεγον πρὸς τὰς γυναῖκάς των ὁ Σήμερον ἴδομεν τὸν ἀγαθὸν ἡμῶν κύριον περιπατοῦντα ἐπὶ τοῦ δώματος μετὰ πόσης μᾶς ἐχαιρέτησεν ἀγαθότητος! — Ὁ Θεὸς τὸν ὄντα μετὰ τῆς συζύγου, τοῦ τέκνου καὶ ἀπάσης τῆς οἰκογενείας αὐτοῦ! »

Ὁ Ὄθων εἶχεν ἐφελκύσει οὐχ ἦσαν ἢ οἱ γονεῖς του τὴν οὐκαθάρτησαν τῶν ὑποταλῶν· καθότι, ὅτι μετὰ τὸ θέρος, εἰς δ' πάντοτε ὁ κόμης παρῆν, ἤρχοντο τὰ παιδιά των περὶ χλωρίαν νὰ σταχυολογήσων ἐπὶ τῶν ἀγρῶν, ὁ Ὄθων εἰσῆλθε πάντοτε δι' ἐκεῖνα παρὰ τοῦ πατρὸς του δράγματα ὀλίγα στάχυων καὶ τὰ δένεμε μόνος του εἰς τοὺς νέους σταχυολόγους.

Τὸ δὲ φθινόπωρον ἀπελάμβανον ἄλλων διασκεδάσεων· τότε ἦτον ἡ ἐπαγὴ τοῦ κυνηγίου, καὶ ὁ Ἐβρίκος συνοδουέτω σχεδὸν πάντοτε εἰς τὰς ἐκδρομὰς αὐτοῦ ἀπὸ τῶν υἱῶν του, ὃν ἤθελεν οὕτω νὰ συνήθισεν ἐνωρὶς εἰς τὰς κακοπαθείας καὶ τοὺς κινδύνους. Μετὰ πόσης χαρᾶς ἡ ἀγαθὴ Θεοδώρα ἐστρίγγεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς τῶν υἱῶν τῆς, ἐπιστρέφοντα ὁσῶν, καὶ μετὰ πόσης εὐφροσύνης ὠμίλει ὁ Κόμης περὶ τῆς νεᾶς του γενναιοῦτος καὶ τῶν πρώτων αὐτοῦ κατορθωμάτων.

Κατ' ἔτος μετὰ τὸν τρυγετὸν ὁ Κόμης εἶδε συμπίστον εἰς τοὺς ὑποτελεῖς του· εἰς τὰ προαύλια τοῦ κύργου ἐτίθεντο τράπεζαι πλήρεις φαγητῶν, ὁ δὲ Κόμης καὶ ἡ σύζυγός του ἐκάθητο ἐν τῷ μέσῳ τῶν προκρίτων τῆς περιχώρου, ἐν ᾧ ὁ Ὄθων ἐπαίξε μετὰ τὰ παιδιά των. Ἀναριθμητοὶ προσόσεις ἐγίνοντο εἰς ὑγίαν τῶν ἀγαθῶν Κυρίων, καὶ αἱ ἀνευφημίαι, ἐκφράζουσαι τὴν εἰς αὐτὸν ἀφωσίωσιν καὶ τὴν χαρὰν τῶν συμποσιαζόντων, καὶ ἀντηχοῦμεναι εἰς τὰ περὶ,

διεξελίσσοντο εἰς τὰ δάση καὶ τὰς κοιλάδας, ὡς τοῦ κερανοῦ ὁ μικρὸς κάταχος.

Μετὰ δὲ τὴν ἔλευσιν τοῦ χειμῶνος, ὄλαι αἱ ἀπολαύσεις τῆς οἰκογενείας τοῦ Βαλδοβέργου συλλενοῦντο ἐντὸς τοῦ κύργου τῆς. Καὶ τὸ ἐσπέρας ἡ μὲν Θεοδώρα, ἀπὸ προσηχῆς εἰς τὸ παρεκκλησίον δ κατ' ἐδιαίτησαν εὐλόγησαν, ἀφιέρωσαν εἰς τὴν Θεομήτορα, ἡσυχάζετο καθήμενὴ ἐπὶ τοῦ τάπητος, ἢ ἐψάλλον ἄσματ' ἠρησκουτικὰ καὶ συνόδευεν αὐτὰ μὲ τὴν καθάραν τῆς. Ὁ δὲ Κόμης, ἐπειδὴ, φέρων ἐπὶ τοῦ σώματος πληγὰς, δῶρα ἀρχαίων μαχῶν, ἤθλιετο τὸ ψυχρὸς περισσότερο, ἐθερμαίνετο παρὰ τὴν ἔστιαν, καὶ διηγούμενος εἰς τὸν υἱὸν του τὰ ἀνδραγαθήματα καὶ τὰς ἀρετὰς τῶν προγόνων του, ὠρελεῖτο καὶ ἐξ αὐτῶν τῶν ἐλαχίστων συμβεβηκότων ἑνα τῶ ἐμπνεύσει τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μετὰ φρίκης ἀποφυγὴν παντός κακῆς. Διέκοπτε δὲ ἀπὸ καιρῶν εἰς καιρὸν τὰς διηγήσεις του, ἑνα πίνῃ ὀλίγον καλὸν ῥημίτην εἰς τὸ προκατορικὸν αὐτοῦ κ' κελλόν.

Ἡ οἰκογένεια οὕτη, προσοιχῆς εἰς τοὺς ὑποτελεῖς αὐτῆς, ἄτινες ἐγνον καὶ αὐτὸ τὸ αἰμά των πρὸς ὑπεράσπιτόν τῆς, ἦτο σεβαστὴ καὶ εἰς ὅλους ἐν γένει τοὺς περὶ ἄρχοντας, καὶ τοὶ ἐγνον ὀλίγας μετ' αὐτῶν οἰκίαι· καθότι τοιαύτη ἦτο τοῦ Κόμητος ἡ ἀρχή· «Μὴ ζητῶμεν, ἔλεγε, ν' ἀρέσκωμεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους, ἐπειδὴ ἀδύνατος εἶναι ἡ κρίσις των, ὁπόταν ἡ συνείδησις ἡμῶν ἀναπαύσῃται, πληροφοροῦσα ἡμᾶς ὅτι ἐξεπληρώσαμεν τὸ καθήκον μας, καὶ ἂς προσπαθῶμεν νὰ ἤμεθα τῷ Θεῷ ἀρεστοί. Μακάριον θέλωμεν εἶσθαι πάντοτε, ἐὰν ὁ Θεὸς ἐστὶ μὲθ' ἡμῶν, καὶ ἂν ἡμεῖς ἀφινώμεθα ὀλοκλήρως εἰς τὴν θείαν του πρόνοιαν.» Δὲν ἔπαυε δ' ἐπαναλαμβάνων ἐλάστοτε τὴν ἀρχὴν ταύτην καὶ εἰς τὸν Ὄθωνα, ἑνα καὶ οὗτος εὖρη ἐν αὐτῇ βραδύτερον παρηγορίαν ἐν ἡμέραις δοκιμασίας. Ἀλλ' ἐπῆλθε ταχίως περίπτωσις, καθ' ἣν ἐπραγματοποιήτην ὁ Ἐβρίκος τοὺς λόγους του. Καὶ αὐτὸς ὡς πάντες αἱ ἀγαπῶντες τὸν Κύριον, ἔπρεπε νὰ δικαιωθῆ διὰ τῆς δυστυχίας, καὶ ὡς χριστιανὸς, ἔπρεπε νὰ ἤσῃ τὸν σταυρὸν τοῦ Κυρίου του.

Ὁ ἱππότης Διέτριχος ὁ Φελοσάγγελος, ἀνὴρ ἀπαθὴς καὶ σκληρὸς, πρὸ πολλοῦ ἤδη εἶχεν ἀδικεῖς ἀξιώσεις ἐπὶ τῶν εἰς τοὺς ἀρχοντας τῆς Βαλδοβέργους ἀνηκουσῶν γαϊῶν. Μὴ δυνάμενος δὲ νὰ ὑποχρεώσῃ δι' ἀπειλῶν τὸν Ἐβρίκον ἑνα παραιτηθῆ τῆς κατοχῆς αὐτῶν, κατέφυγεν εἰς τὴν θίαν, καὶ πολλὰκις ἐλαγλάτησε τὰ κτήματα τοῦ ἀγαθοῦ ἐκεῖνου ἀρχηγοῦ, καὶ ἐκυρπόλησε τὰς ἀποθήκας του.

Ὁ Ἐβρίκος ἀντέταξεν θίαν εἰς τὴν θίαν, καὶ, ἀπὸ ἀπειθῆς τοὺς ἀπειταλμένους καταδικάτους τοῦ Διέτριχου, ἤλατιν ὅτι δύναται ἐκ νέου νὰ ζῆσῃ ἐν εἰρήνῃ, ὅτε ὁ ἱππότης Φελοσάγγελος ἀνεφάνη εἰς τὸν περὶ τοῦ Πύργου ἐπὶ κεφαλῆς πολυαριθμοτέρου σφίφου, καὶ ἤρξατο νὰ λαφυραγωγῆ καὶ κατεργημῶν πασαν τὴν χωρὰν.

Ὁ Κόμης προσεκάλεσεν λαὸς τοὺς εἰς αὐτὸν ὑποτελεῖς, καὶ ἐν τῷ αἶμα πάσαι αἱ ἀδελφαὶ τοῦ κύργου ἐπληρώθησαν ἀνδρῶν ὀπλισμένων καὶ ἐτοίμων νὰ ὑπερασπίσωσιν τὸν Κύριόν των. Τέλος ἐφάνη καὶ ὁ

Ἐβρίκος αὐτὸς ἐν πλήρει πανοπλίᾳ, καὶ ἐκατέσθην ἔχων τὴν Θεοδώραν καὶ τὸν Ὄθωνα. Ἀναβὰς δ' εἰς τὸ πρὸ τῆς εἰσόδου ἀνδρῶν, διείλησε πρὸς τὸ στρατεύματ' αὐτοῦ, καὶ ἐπενοῦμισεν εἰς τοὺς ὑποτελεῖς αὐτοῦ ὅτι τὸ ἴδιον αὐτῶν συμφέρον, καὶ ἡ πρὸς τὸν κύριόν των ἀφωσίωσις ἀπῆται νὰ μεταχειρισθῶσιν ὅλην τὴν γυναικότητα, ἀντικατοόμενοι ὑπὲρ τοῦ δικαίου εἰς ἀξιώσεις δολίου ἱππότητος.

Ὅταν δ' ἔπαυσε δμιλῶν, θορυβῶδες ἀνευφημίαι ἀντήχησαν ἀπ' ὅλων τῶν τάξεων· ποτήρια δὲ πλήρη ἀρθῶν οἴνου διήλθον ἀπὸ χεῖρός εἰς χεῖρα, καὶ πάντες ἔπιον εἰς ὑγίαν τοῦ ἀρχηγοῦ, καὶ εἰς τὴν νίκην, ἣν ὁ Θεὸς ἤθελε ἀναμφιδόλως χορηγήσει τῇ ἀγαθῇ μεριδί· ἐξήλθον δὲ μετὰ τοῦτο τῆς αὐτῆς ἑνα ταχυῶτιν ὡς εἰς μάχην ἐμπροσθεν τῆς πόλης τοῦ Πύργου, ἐνῶ ὁ Κόμης ἀπεχαιρέτα τὴν σύζυγόν του καὶ τὸν υἱόν του.

—Μὴ κλαίετε, ἵτοιξί λέγει μὲ φωνὴν τεταραμμένην ἔσαν ἐγὼ θὰ πολεμῶ τοὺς ἐχθρούς, δεσθε ἀμρότεροι εἰς τὸν Θεόν ἑνα εὐλογῆσῃ τὰ ὄπλα μας. Ἐπιβίω δὲ ὅτι πρὸ τῆς δύσεως τοῦ ἡλίου θέλετε μὲ ἐπαυδαίει ἐν τῷ μέσῳ σας ὑγίη καὶ ἀσλασθῆ. Ἀλλ' ἐὰν ὁ Κύριος διατάξῃ, ταῦτα ἄλλως (ἐπίτροψόν μου Θεοδώρα τὰς ἀνευκταίας ταύτας ἰδέας), ἐὰν δὲν μέλλω νὰ σὲ ἴδω πλέον, ὅταν ὁ ἀγγελὸς τοῦ θανάτου σὲ ἐγκυκαλεῖσθ, ἀπεσῶρθητι εἰς τὰ δωμάτια σου καὶ πρόσφερε σπονδὴν τῶν δακρῶν σου εἰς τὸν ὑπομείναντα δι' ὑμᾶς τὴν ἀγωνίαν σκληροῦ θανάτου· ἀπὸ δὲ κλαύσης ἱκανῶς, τότε, ὡ! τότε ὕψωσον τοὺς ὀφθαλμούς εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ μὲ ὑποκλίσεως θαθείας πρὸς τὴν θείαν Του θέλησιν, ἀφῆθητι εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν του, καθότι μόνος ὁ Θεὸς ἐστὶ τὸ στήριγμα καὶ ὁ πατήρ σου· ὅτι δὴποτε δὲ κὰν σοὶ συμβῆ, μὴ λησμονῆ; ποτὶ ὅτι οὐδὲν γίνεται ἐπὶ τῆς γῆς χωρὶς νὰ ἦν προωρισμένον ἀνωθεν! Ἐὰν, μετὰ τὸν θάνατόν μου, ὁ ἱππότης Φελοσάγγελος, καταγρῶμενος τῆς νίκης του, πολέμησῃ νὰ προσβλητὸν Πύργον μας, ἐγκατάλειψον αὐτὸν μετὰ τοῦ τέκνου σου, καὶ θεθία εἰς τὴν θείαν προστασίαν, εὐθήθητι εἰς τὸ δάσος· ἐκεῖ θέλει εἶρε καρδίας εὐεργετικᾶς, ἀτινες θέλωσι νομίσει εὐτυχίαν καὶ καθήκον των νὰ προστατεύσωσιν τὴν ἀτυχίαν σας. Εἶνα ἀνωρελὲς νὰ σοὶ ὑπομνήσω τὴν μεριμνίαν, ἣν χρεωστῆς εἰς τὸ τέκνον σου· ὁμίλει εἰς αὐτὸ συνεχῶς περὶ τοῦ πατρὸς του, καὶ ἐπὶ συνεχῆστερον περὶ τοῦ πατρὸς του τοῦ ἐν οὐρανοῖς. Ὑγίαινε λοιπὸν, φιλότατη Θεοδώρα, σὲ παρακαταθέτω εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν· ὑγίαινε καὶ δεῦν ὑπὲρ ἐμοῦ ἐν καιρῷ τοῦ κινδύνου.»

Ἐνταῦθα ὁ Κόμης ἐπιώπητην, ἡ δὲ Κόμησσα μὴ ἐνοχλήθη ν' ἀποκριθῆ ἀπὸ τὰ δάκρυα καὶ τοὺς λυγμούς, ἐκρυψε τὸ πρόσωπόν τῆς εἰς τὸν κόλπον τοῦ συζύγου τῆς.

— Καὶ σὺ, ἀγαπητόν μου τέκνον, ἐξήκολούθησεν ὁ Κόμης λαβὼν τὸν Ὄθωνα ἀπὸ τῆς χεῖρός, μένε πλησίον τῆς μητρὸς σου, ἑνα τὴν παρηγορήσῃ. Ὁ βραχίον σου εἶνε εἰσέτι πολλὰ ἀσθενὴς καὶ δὲν δύναται νὰ φέρῃ τὸ ξίφος. Ἐὰν ἀντὶ τῆς νίκης ἀπαντήσω τὸν θάνατον, καὶ ἡ λύπη τῆς μητρὸς σου εἶνε δι' αὐτὸ βαθυτάτη, προσπίθει νὰ τὴν ἀνακουρίξῃς διὰ τῆς ἀγά-

πης σου· ἀγάπα αὐτὴν πάντοτε, ὡς τὴν ἡγάπας μέγχι τοῦδε· καὶ, ὅταν μᾶλλον ἡλικιωθῆς, ἔσο εἰς αὐτὴν τὸ πρόσιπσιμα καὶ τὸ στήριγμα τῆς ἀναπόλας ἀδικοῦσας εἰς τὸν νοῦν σου τὰς νοουθεσίας μου. Καὶ ἡδὴ γονάτισον, τέκνον μου, νὰ λάβῃς τὴν εὐλογία μου. Εἶθε ὁ Θεὸς νὰ ἦν μετὰ σοῦ εἰς πάσας σου τὰς περιπτώσεις καὶ νὰ σὲ ὀδηγήσῃ εἰς ἀτελεύτητον εὐδαιμονίαν.»

Τὸ παιδίον, καὶ τοὶ πενταετὲς τὴν ἡλικίαν, ἐνόησε κλαῖναι τὴν ἐνοίαν τῶν τελευταίων λόγων τοῦ πατρὸς του καὶ ἔγυνε θερμὰ δάκρυα· ἔκλαιε δὲ μετ' αὐτοῦ καὶ ἡ Θεοδώρα. Ὁ δὲ Κόμης, σφίγγας ἀμφοτέρους εἰς τὰς ἀγκάλας του, ἐπήχη τὴν κινήτην γέφυραν τοῦ Πύργου, καὶ βίβητι ἐπὶ τοῦ ἵππου του, ἔδωκε τὸ σύνθημα τῆς ἀναχωρήσεως, καὶ μετ' ὀλίγας στιγμὰς ὄλος ὁ στρατὸς εἰσέδου εἰς τὸ δάσος.

— Ὁ Θεὸς· νὰ τοὺς συνοδεύῃ, εἶπεν ἡ Θεοδώρα εἰς τὸν Ὄθωνα, ἀμα ἔπαυσε νὰ βλέπῃ τὸν Κόμητα, καὶ ἔμειναν μόνον ἐντὸς τοῦ Πύργου. Τέκνον μου, ἐπικαλέσθητι τὴν θείαν βοήθειαν ὑπὲρ τοῦ πατρὸς σου, καὶ ὁ Κύριος θὰ εἰτακούσῃ τὴν δέησίν σου, διότι ἀγαπᾷ τὰ παιδιά.»

Τὸ παιδίον, ἐγονάτισεν εἰς τοὺς πόδας τῆς μητρὸς του, καὶ ἀπήγγειλε μὲ φωνὴν διακοπτομένην ὑπὸ λυγμῶν τὴν προσευχὴν ἣν ἔλεγεν ὑπὲρ τῶν γονεων του. — Ἀξιόλογα, τέκνον μου, τῷ εἶπεν ἀκολούθως ἡ Θεοδώρα σπογγίζουσα τὰ δάκρυά τῆς, ὁ πανάγαθος Θεὸς ἐπακούσας τὴν δέησίν σου, δὲν θέλει σὲ σταρῆσαι τοῦ πατρὸς σου! ὦ, ἔσο πάντοτε ἀγαθός, καὶ οὕτω θὰ δύνασαι πάντοτε νὰ προστρέχῃς μετὰ πεποιθήσεως εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν.»

Μόνη δὲ μετὰ τοῦ Ὄθωνος εἰς τὰ δωμάτια τῆς μεταβάστα ἡ Θεοδώρα, ἠθέλησε διὰ τῆς ἐργασίας νὰ ἀποσπάσῃ ἑκέρην ἀπὸ τῆν ἀγωνίαν, ὑφ' ἣς δλόκληρος ἡ ψυχὴ τῆς ἐκουρεύετο. Ἐπανέλαβε λοιπὸν τὸ ἔργον τῆς ὅπερ ἦν ὠραία τις καὶ μαγευτικὴ εἰκὼν, ἀτελής ἐν μέρει, περιστώσα τὸν Πύργον τοῦ Βαλδοβέργου καὶ τὴν ζωγραφικωτάτην αὐτοῦ περιούγιον. Ἀλλ' ἐν τῇ ἀνησυχίᾳ τῆς τῆ ἐφαίνετο ὅτι ἡ χωρογραφία αὐτῆ, ἦν ἐπροσπάθει νὰ τελειώσῃ, ἦτον ἀνάμνητις μᾶλλον, πραγματικῶς μὴ ὑπάρχουσα. Δάκρυα ἔρδυσαν τότε ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, καὶ ἡ εἰκὼν ἔπεσεν ἐκ τῆς τρεμούσης χεῖρός τῆς, ὡς νὰ μὴ τῆ ἦτο συγκεχωρημένον νὰ τελειώσῃ τὸ ἔργον ἐκεῖνη.

Πολλὰκις κατ' αὐτὴν τὴν ἡμέραν, τὴν πλήρη θλιβεραῶς ἀνησυχίας, ἀνέβη εἰς τὰ ὑψηλότερα μέρη τοῦ Πύργου εἰς ἀνακαλύψῃ μακρόθεν τὴν ὁδόν, δι' ἣς ἐμελλε νὰ ἐπανέλθῃ ὁ σύζυγός τῆς, καὶ πάντοτε κατέβαινε τεθλιμμένη, καθότι δὲν ἐβλεπέ τι ἐπιελπίζων αὐτὴν περὶ τῆς ἐπανόδου ἐκεῖνου, ὃν ἀνησυχίως ἐπρόσμενον. Ἡ ἀγαθὴ καὶ χριστιανικὴ ψυχὴ τῆς ἤθελεν ὑποκύψει ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ φέβου καὶ τῶν θανατηφόρων τῆς ἰδεῶν, ἂν ἡ παρηγοροῦσα τοῦς τεθλιμμένους ἀληθινὴ θρησκεία δὲν τὴν ὑπεστήριξε.

—Ναί, ἔλεγε καθ' ἑκέρην, ὁ Κύριος προνοεῖ δι' ἡμᾶς, καὶ ὅτι ἡδὴ ἐπέτρεψε νὰ γίνῃ, εἶνε διὰ τὴν εὐτυχίαν ἡμῶν· Ἡ προσκυνήσασα δὲ ἔως ἐδάφους ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τῆς Παναγίας, εἰς τὴν ἔθετεν ὄλας τὰς ἐλπί-

δας της, επεκαλείτο την θείαν βοήθειαν μετά νέας και πολλής ζήσεως και μετά την εγκάρδιον ταύτην προσευχήν η:θά:νθη παραμυθίαν τινά εις τὰ βάθη τῆς ψυχῆς της.

Πρὸς τὸ ἐσπέρας ἡ Θεοδώρα περιεπάτει μετὰ τοῦ Ὁθωνος εἰς τὰ περίξ τοῦ πύργου ἢ δρασερὰ αὐρα τῇ ἀπιδίωκε νέας δυνάμεις, καὶ τότε ἤρχισε νὰ συλλέγη ἀ:θη:δι' ὧν ἐπέλεξε στέφανον συνδέουσα αὐτὰ μετὰ κισσοῦ, — Ὅταν δὲ σύζυγός μου ἐπανεῖλθῃ, ἔλεγε καθ' ἐαυτήν, θέλω τῷ προσφέρει τὸν στολισμὸν τούτον τοῦ φθινοπώρου. Πιθίως ἕκαττον τῶν ἀνθῶν τούτων θέλει τὸν εὐχαριστήσει μᾶλλον, ἀφ' ὅ, τι ἤθελον εὐχαριστήσει νικητὴν στέφανος δάφνης προσφερόμενος εἰς αὐτὸν ὑπὸ τοῦ Ἀυτοκράτορος. »

Ἀπὸ τοιαύτας ἰδέας ἀποχλωμένη, ἐπροχώρησε μέγχι τῆς πεδιάδος· ἐκεῖ εἰς τὴν εἰσοδὸν δάσους ἐκλατῶν ὑψοῦτο ἐκπρεπὲς τι παρακλήριον ὑπὸ τεσσάρων φιλιρῶν σκιαζόμενον. Ἡ θερπνότης τοῦ μέρους ἐκείνου, καὶ ἡ συνεχὴς ἀνάγκη, ἣ, εἶχε νὰ ἐπικαλήται τὴν θείαν βοήθειαν, παρεκίνησαν τὴν Κόμησαν νὰ σταθῇ ἐκείνητε λοιπὸν παρὰ τὸν ναὸν, καὶ ἀρῆκε τὸν υἱὸν της εἰς τὸν λειμῶνα νὰ παιζῇ μετὰ βόσκοντα ἐκεῖ που ἀνάγκη.

Ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας εὐρίσκειτο πολυτελὲς εἰκὼν ἀφιερωθεῖσα παρὰ τοῦ Κόμητος, ἣτις παρίστα τὴν μητέρα τῶν θλίψεων, ἔχουσαν ἀνά χεῖρας τὸ ἄπυρον σῶμα τοῦ υἱοῦ της. Ἦτο δὲ τοσοῦτον ζωηρὰ, καὶ τοσαύτην ἐντύπωσιν ἐπέπνεεν, ὥστε ἦτο ἀδύνατον νὰ προεβλήθη τις εἰς αὐτὴν καὶ νὰ μὴ αἰσθανθῇ συγκίνησιν ἐνδόμυχον. Ἡ δὲ Θεοδώρα, προτρέπασα ἐνώπιον αὐτῆς, — Παναγία μου, εἶπεν, αἱ θλίψεις μου εἶναι μὴδὲν συγκρινόμεναι πρὸς τὰς εἰδικὰς σου, Πῶς δύναμαι νὰ παρηγοῦμαι ὅταν συλλογίζωμαι ὅσα ἐστὶς Σὺ, ἣτις ὑπεβλήθης εἰς θλίψεις ἵνα γίνῃς παρήγορος τῶν τεύλιμμένων; Ἰδὲ τὴν ἀγωνίαν μου, καὶ δαῖξον εἰς τὸν Σωτήρᾶ μου τὴν ταπεινὴν μου ὑπόκλησιν εἰς τὴν θείαν του θέλησιν, ἣτις μόνη δύναται νὰ παρηγορήσῃ τὸν Χριστιανόν, καὶ νὰ διασκηδύσῃ τὰς λύπας του. »

Ἐν τοσοῦτῳ δ' ὁ ἥλιος ἔκλινεν εἰς τὸν δριζόντα πρὸς δυσμὰς, καὶ ὁ δίσκος αὐτοῦ ἤρχισε νὰ καλύπτεται ὑπὸ πυκνῆς ομίχλης ἐξατμιζομένης ἀπὸ τὸ βάθος τῆς κοιλάδος· ἡ δὲ Θεοδώρα ἔκραξε τὸν Ὁθωνα, καὶ ἐπέστρεψεν εἰς τὸν πύργον.

Παρηλθὼν δ' ἱκαναὶ ἀκόμη ὥραι πλήρεις θλιβερωτάτης ἀνησυχίας, καὶ ὁ ἐλάχιστος κρότος ἐτάραττε τὴν Κόμησαν, φοβουμένη πάντοτε μήπως συνέθῃ ἀπεικταῖον τι. Ἀλλὰ τέλος ὁ συγκεκριμένος ἤχος τῶν σαλπείγων, ὃν ἤκουτε μακρόθεν, προσέβαλε καθαρώς ἤδη τὴν ἐτοιμίαν ἀκοῆς της ἀναγνωρίσασα δὲ τὸ σημεῖον τῆς νίκης, ἔλαβε τὸν Ὁθωνα ἀπὸ τῆς χειρὸς, καὶ ἔδραμε μέγχι τῆς ἐξόδου τοῦ πύργου θύρας εἰς προῦπᾶντησιν τοῦ συζύγου της.

ΚΕΦ. Β'.

Διήγησις ἐν τῇ ἐστία.

Ὁ κύριος εἰσήκουσε τὴν δέησίν σου, εἶπεν ὁ Ἐρρίκος εἰς τὴν σύζυγόν του πηδῶ ἀπὸ τοῦ ἵππου του, καὶ σπύγγων αὐτὴν εἰς τὸ στήθος του· ὁ ἔχθρός μας ἐνίκηθη καὶ ἰδοὺ μέ βλίπεις ὕγιῃ καὶ ἀβλαβῇ ἐπανερχόμενον εἰς τὰς ἀγκάλας σου. Εἰς μόνην τὴν θείαν βοήθειαν χρεωστούμεν τὴν ἀγαθὴν ἔκδοσιν τῆς ἀποχειρήσεώς μας, καὶ εἰς μόνην αὐτὴν πρέπει νὰ ἀποδώσωμεν τὰς εὐχαριστίας μας. Χρωστούμεν ὅμως πολὺ καὶ εἰς τὸν εὐγενῆ τοῦτον ἵππότην, ὁστις ἤλθε πρὸς βοήθειαν μας· οἱ στρατιῶταί του εἰδείχθησαν ἰσότης γενναῖοι ὡς καὶ ἐκεῖνοι, οὐ· ἔχω τὴν τιμὴν καὶ τὴν δόξαν νὰ διοικῶ. » Καὶ ὁ Κόμης παρουσίασεν εἰς τὴν Θεοδώραν τὸν ἵππότην Ἐδελδέρτον, ὁστις μαθὼν τὴν ἀπατρόκιον ἀδικίαν τοῦ Διετρίχου ἤθελε νὰ προσφέρῃ τὴν σύμπραξιν του εἰς τὸν φίλον του Βαλδοβέργον.

Ἀρῶν δὲ ὅλον τὸ στράτευμα ἀπετύρθη, ἡ Θεοδώρα ὠδήγησε τοὺς ἵππους εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν ἣν εἶχεν ἐτοιμάσει διὰ τὴν ὑποδοχὴν τοῦ ἀνδρός της. Τὸ μέγα ἀνακλιντρον ἐκείτο παρὰ τὴν ἐστίαν, καὶ ἐμπροσθεν αὐτοῦ ἐπ' ἀρχαίας καρυίνης τραπέζης ἦν τὸ ποιτήριον πλήρες οἴνου.

Ἀρῶν δὲ στιγμὰς τινὰς ἀνεπαύθησαν καὶ εἰδείπυσαν, ἐπέστρεψαν αὐτὴς πλησίον τῆς ἐστίας. Τότε ἡ Θεοδώρα ἐπληρίασεν εἰς τὸν σύζυγόν της, φέρουσα εἰς μὲν τὴν μίαν χεῖρα τὸν ἀνθῶνον στέφανον, ὃν εἶχε πλέξει ἀφ' ἐσπέρας, εἰς δὲ τὴν ἄλλην, τὸ κίνημα εἰς τὸ ὅποιον τὴν ἴδωμεν ἐναγχολουμένην τὴν ἡμέραν ἐκείνην. — Φίλε μου, λέγει εἰς τὸν ἵππότην δέξου τὸν στέφανον, ὃν ἐπέλεξα σήμερον ἵνα στεφανώσω τὴν εὐτυχῆ σου ἐπάνοδοσιν, καὶ τὸ κίνημα τοῦτο, τὸ ὅποιον προεώρας διὰ τὴν ἐσπέρην σου. Δὲν εἶνε ὀλοκλήρως τετελειωμένον, ἀλλ' ἡ χαρὰ, ἣν ἐδοκίμησας αἰσθάνομαι τὴν στιγμὴν ταύτην, δὲν μετὰ συγχωρεῖ νὰ προσμείνω μέγχι τῆς ἡμέρας ἐκείνης· οὐ τὸ προτρέπω λοιπὸν ἀπὸ σήμερον, καὶ θέλω τελειώσω αὐτὸ βραδύτερον, οἷε δὲν θέλω δοκιμαζεῖ καὶ δυσκολίαν, ἔργαζομένη εἰς αὐτὸ κρυφίως, ὡς ἐπραττον ἔως τῆς στιγμῆς ταύτης.

— Τὰ δειγμάτια τῆς ἀγάπης σου εἶνε πρὸς ἐμὲ πάντοτε πολυτιμὰ, ἀπεκρίθη ὁ Κόμης· ἀλλὰ τὸ δῶρον τοῦτο μοὶ εἶνε ἰδίως προσφιλὲς σήμερον. Δέχομαι λοιπὸν αὐτὸ μετ' εὐγνωμοσύνης, καὶ θέλω τὸ διατηρῆται μέγχι τοῦ θανάτου μου.

— Συγχώρησόν μοι ἤδη, Κόμη Βαλδοβέργε, εἶπεν ὁ Ἐδελδέρτος, νὰ ἐρωτήσω τὴν αἰτίαν, ἐξ ἣς ἐπήγασαν αἱ ἐχθρικαὶ πράξεις καὶ ἐκδρομαί, αἱ πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐνεργούμεναι ἐναντίον σου παρὰ τοῦ γείτονος σου ἵππότη τοῦ Διετρίχου, καὶ πῶθεν ἡ πρώτη ἀρχὴ τῶν ἀξιώσεων αὐτοῦ ἐπὶ τῶν κτημάτων σας;

— Ἡ ἱστορία αὕτη εἶνε διεξοδική, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρρίκος, καθότι τὸ κατὰ τῆς οἰκογενείας μου μῖσος τῶν Διετρίχων χρονολογεῖται ἀπὸ ἐποχὴν πολλὰ μακροχρόνιον· ἐντοσοῦτω ἐπειδὴ τὸ ἐπιθυμῶτε, καὶ δι-

ὅτι οἱ ἡμερούσιοι κόποι μὰς ἐτάραξαν τόσον, ὥστε εἶνε ἀδύνατον νὰ παραδοθῶμεν ἑνωρὶς εἰς τὸν ὕπνον, θέλω σὰς εὐχαριστήσαι. »

Νέα ζῦλα προσετέθησαν τότε εἰς τὴν ἀφθονον ἀνθρακίαν ἐντὸς τῆς εὐρυχώρου ἐστίας, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ λαμπρὰ ταύτης φλόξ, ὑψωθείσα, ἐξασθένησε τὸ ἀδύνατον φῶς τῆς πολυτελοῦς λυχνίας, ἣτις δι' ἀλότου ἐκρέματο ἐν τῷ μέσῳ ἀπὸ τῆς ἀροφῆς τῆς αἰθούσης· ὁ δὲ Κόμης Βαλδοβέργος ἤρξατο οὕτω τὴν διήγησιν του.

— Εἰς τὰ ἀνορὰ τῆς Βοημίας, καὶ ἐπὶ τῆς κορυφῆς λόφου λατομητοῦ καὶ περικεκυκλωμένου ἀπὸ δάσους πυκνοῦ καὶ σκερῶν, ὑψοῦτο ὁ πύργος τοῦ Φαλκεμβέργου, ἡ συνήθης διαμονὴ ὄλων τῶν προπατόρων μου. Ἡ περιφέρεια τοῦ Πύργου τοῦτου περιεῖρε τὴν ὑπὸ τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου ἀπεραντον πεδιάδα, ἣν ἐπότιζεν εὐρὺς ποταμός. Εἰς τὸν Πύργον ἐκείνον καὶ ἐγὼ ἐγεννήθην.

Ὁ πατὴρ μου, ὁ Κόμης Ροδόλφος Φαλκεμβέργος, μετ' ἀγάπην τρυφερότατα, καθότι ἤμην τὸ μόνον τέκνον του, καὶ ὁ νόμιμος αὐτοῦ κληρονόμος. Ἀποθανούσης δὲ τῆς μητρός μου, ἐνῶ μόλις ἤμην δεκαετής, ὁ πατὴρ μου, καὶ διότι ἡ στερήσις αὐτῆ τῷ ἐπροξένησε βαθυτάτην θλίψιν, καὶ διότι οἱ συνεχεῖς κόλλεμοι ἐκάλλυν αὐτὸν πλησίον τοῦ Ἀυτοκράτορος, βλέπων τὸ ἀδύνατον τοῦ νὰ μοὶ δώσῃ ἣν ἐπεθύμει ἀνατροφήν, ἀπεφάσισε νὰ μ' ἐμπιστευθῇ εἰς ἕνα τῶν καλλητέρων φίλων του, τὸν ἵππότην Λουίτπολδον Μοιχρανφέλιον.

Ὅταν δ' ἐφθασεν ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἔπρεπε ν' ἀφῆσω τὸν πύργον, ὁ πατὴρ μου μετ' ὠδήγησεν εἰς τοὺς πρόποδας τοῦ λόφου, καὶ σταθεῖς εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ δάσους, δι' οὗ ἐμελλον νὰ διαβῶ, μοὶ ἀνακεφαλαίωσεν ἐν ὀλίγαις λέξεσιν ἕλας τὰς φρονίμους καὶ σοφὰς συμβουλὰς, αἱ μοὶ ἀπέβησαν συνεχῶς, προτρέπων με μάλιστα νὰ μὴν πάντοτε ἐγκαρδίας προσηλωμένος εἰς τὴν θρησκείαν ἑμῶν, ἣτις μόνη ἐμελλε νὰ ἦε ἡ ἀσπίς μου ἐν τῷ μέσῳ τῶν κινδύνων καὶ περισσασμῶν, τῶν μελλόντων νὰ κυκλώσωσι τὴν ἑδὸν τῆς ζωῆς μου.

Ἄκου ἀνέβρυσεν εἰς τοὺς ὀφθαλμούς τοῦ πατρός μου, καὶ συγκίνησις τὸν κατέλαβε ζωηροτάτη, δταν θείς τὴν χεῖρά του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου, μετ' ὠλόγησεν· ἐγὼ δ' ἀφ' ἐτέρου ἔκλειον πικρῶς, οἱ λυγμοὶ μου δὲν μοὶ ἐσυγχώρησαν νὰ προσφέρω τὸν τελευταῖον ἀποχαιρετισμὸν, καὶ ἠσθάνομην τὴν καρδίαν μου πιεζομένην, ὡς ἂν προσέβλεπον ὅτι δὲν ἐμελλον νὰ τὸν ἴδω πλέον. Ὅταν δ' ἐχωρίσθημεν, τὰ βλέμματά μου τὸν ἠκολούθουν μέχρις ὅτου ἐγένειεν ἀφαντος ὁπισθεν τοῦ βράχου δι' οὗ περιετυλίσσετο ἡ ὁδός, καὶ μόλις τότε ἀπεφάσισα νὰ ἐξακολουθῆσω τὸν δρόμον μου μετὰ τοῦ ἵπποκόμου, ὃν ὁ πατὴρ μου μ' ἔδωκεν ὡς ὀδηγόν.

Φθάσας δ' εἰς Μοιχρανφέλιον, ἰδὼν ἐβράδυνα νὰ εὐαρεστοῦμαι εἰς τὸν Κόμητα Λουίτπολδον καὶ τὴν σύζυγον αὐτοῦ· ὁ μὲν ἐβέλητο βλέπων τὸ ὄρατόν μου ἀνάστημα καὶ τὴν καλὴν συμπεριφορὰν μου, ἡ δὲ ἠεὐχαριστεῖτο διὰ τὴν γλυκύτητα τοῦ χαρακτῆρός μου· καὶ ἀμρότεροι με-

τ' ἀγάπων ὡς υἱὸν τῶν, καὶ ἀμφοτέροις τοὺς ἀγάπων ὡς γονεῖς μου.

Ἐἶχον συμπληρώσει τὸ δέκατον ἑνατον ἔτος, ὅτε ὁ κύριός μου ἔλαβε παρὰ τοῦ Ἀυτοκράτορος πρόσκλησιν εἰς ἀγῶνα, ἐν ᾧ ἐμελλον νὰ συναθροισθῶσιν ὅλοι οἱ εὐγενεῖς τῆς Γερμανίας· καὶ ἐγὼ ἠκολούθησα τὸν Κόμητα Λουίτπολδον ὡς ὑπασιπιστῆς, μετὰ τοσοῦτω πλειοτέραν εὐχαριστήσιν, καθόσον ἠλίθιον ν' ἀπαντήσω ἐκεῖ τὸν πατέρα μου, ὃν δὲν εἶχον εἰδῆ ὀλοκλήρως ἐτη· μεγίστη δμως ὑπέβλεν ἡ θλίψις μου, ὅταν φθάσας ἐκεῖ, ἔμαθον ὅτι ὁ πατὴρ μου ἐμεινεν εἰς τὸν Πύργον, ἀσθενῶν βαρῶς.

Ἐφθασε τέλος ἡ ἡμέρα καθ' ἣν ἐμελλον νὰ δώσω δειγμάτια τῶν ὄσων ἔμαθα, καὶ νὰ γίνω ἀξίος τῶν ἱπποτικῶν πτερινιστήρων, οὗς πρὸ πολλοῦ ἤδη ἐθήρευον μετὰ φιλοτιμίας καὶ σπουδῆς· ὑπερασπιζόμενος διὰ θώρακος ἐκ κυανοῦ χαλύβος, καὶ περικεφαλαίας τοῦ αὐτοῦ μετάλλου καὶ χρώματος, ἐφ' ἣς ἐκυματιζέτο ἰσοκύανθος, φέρων δ' ἐπὶ τῶν ὤμων μου ἑλαφρὸν μανδύαν ἐκ κυανῆς μεταξῆς, καὶ ἐπιβαίνων μεγαλοπρεποῦς λευκοῦ ἵππου, ὃν μ' εἶχε δώσει ὁ κύριός μου, περιέμεινον τὸ σημεῖον τῆς μάχης, κρατῶν τὴν λόγχην εἰς τὴν πυγμὴν, καὶ αἰσθανόμενος τὴν καρδίαν πάλλουσαν ὑπὸ συγκινήσεως.

Ἀπὸ δὲ τοῦ ἐτέρου μέρους τοῦ σταδίου, καὶ κατάντικρυ ἐμοῦ, ἕστατο ἵππότης, οὗ ἡ ἐδυμᾶσις καὶ ἡ πανοπλία ἦσαν μαύρα, τὸ δὲ ἀνάστημά του πολὺ ὑψηλότερον τοῦ ἐδικοῦ μου, καὶ τὰ κίνημα χρώματά του μοὶ ἐπέπνεον, ὄχι φόβον, ἀλλ' αἰσθημὰ τι θλιβερόν. Ἐντοσοῦτω ἐθαυμάζομενος ὑπὸ τῆς ἐπιδοῦς ἐντίμου ἀμοιβῆς, καὶ ἐμψυχόμενος ἀπὸ τῆς χειροκροτήσεως παντός τοῦ πλήθους, τοῦ περικυκλῶντος τὸν περίβολον τοῦ σταδίου, ἀπεφάσισα ἡ νὰ νικήσω ἢ νὰ πέσω ἐνδύξως.

Ὁ ἤχος τῶν σαλπείγων ἀνήγγειλε τέλος τὸ σύνθημα, καὶ οἱ θυμοειδεῖς ἵπποι ἀμφοτέρων ἡμῶν, ταχθεῖς ὡς ὁ ἀνεμος, διέτρεξαν ἐν βίπῃ ὀφθαλμοῦ τὸ διαχωρίζον ἡμᾶς διάστημα. Δι' αἰφνης τοῦ βολῆς τῆς λόγχης ὁ μαῦρος ἵππότης μ' ἔκαψε πρῶτον νὰ κλονισθῶ ἐπὶ τοῦ ἐφιππίου, καὶ ἀπομακρυνθεὶς βήματά τινα ἐπανῆλθε κατ' ἐμοῦ μετὰ νέαν ὀρμὴν καὶ δύναμιν· ἀλλ' ἐν τῷ μεταξύ τούτω, ἐγὼ ἐστήριχθην ἐπὶ τῶν ἀναβολῶν καὶ διεκφυγὼν μετ' ἱπιτηδειότητος τῆς δευτέρας βολῆς ἣν μ' ἐπέφερον, ἐβύθισα ἅμα τὴν λόγχην μου ὑπὸ τὸν βραχίονά του, καὶ ἐκρήμμισα αὐτὸν ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ἀμφιθεάτρου.

Ζωηραὶ χειροκροτήσεις ἠκολούθησαν τὸν κρότον ὃν ἡ πτώσις αὐτῆ προῦξένησε. «Τιμὴ εἰς τὸν κυανοῦν ἵππότην, τὸν νικήσαντα τὸν μαῦρον ἵππότην» ἐκράξεν ὅλος ὁ λαός, καὶ ἡ θορυβώδης αὐτοῦ φωνὴ ἐξησθῆνε τὸν ἤχον τῶν τυμπάνων καὶ τῶν σαλπείγων. Ἐντοσοῦτοις καταβάς ἀπὸ τοῦ ἵππου μου, ἐπλησίασα τὸν ἀνταγωνιστήν μου, τὸν ἠρώτησα περὶ τοῦ ὀνόματός του, καὶ ἔδωκα εἰς αὐτὸν τὴν χεῖρά μου διὰ νὰ τὸν βοηθῆτω. Ἐκείνος δ' ὕψωσε μετὰ δυσκολίας τὴν περικεφαλαίαν του, καὶ μετὰ μετρία πικρῶν ἀεκέρδισας, νῆε, εἶπε, τὸ βραβεῖον, ἀλλὰ μίαν ἡμέραν θὰ μάθης πόσον εἶνε ἀυθάρδης ὁ τολμῶν νὰ προσ-

βάλη Στέφανον τὸν Βύλανδρόφιον. α. Εἰς τοὺς λόγους τούτους δὲν ἐπρόσεξα ποτὸς τότε, καὶ ἐνόμιζον ὅτι κεί- σμα ἐπήμερον ὑπαγόρευεν αὐτοὺς μᾶλλον ἢ αἰσθημα ἐδικήτεως. Βραδύτερον δὲ ἔμαθον πόσον ἐπρεπε νὰ φοβῶμαι Διέτριχον τὸν Φελαγγεῖμον, καθότι αὐτὸς οὗτος ἦγον ὁ τότε παρ' ἐμοῦ νικηθίς.

Ἔκτα ἐδέχθη ἐκ μὲν τῆς χειρὸς σου, οὐλάτῃ Θεο- οδώρα, τὸ βραβεῖον τῆς νίκης, ὑπὸ δὲ τοῦ Αὐτο- κρατορος τοῦ ἱππότη τοῦ περιπτύξιν (α). Καὶ μετὰ ταῦτα ἐπανήλθον μετὰ τοῦ Λουιτπόλδου εἰς Μοιγχανρέλσον, ὅπου, μετὰ παρέλευτον ἑβ- δομαδίων τινῶν, ἀπεσταλμένος πρὸς τοῦ πα- τρός μου, μοὶ ἀνείγγειλεν ὅτι πρέπει νὰ σπεύσω πρὸς βοήθειάν σου, διότι ἀμφότεροι οἱ Βύλανδρόφιοι πατήρ καὶ υἱός, ἵνα ἐδικήσωσι τὴν ὕβριν, ἣν προῦξέ- νηται ὄθεν εἰς τὴν οἰκογενεῖάν των ἐνώπιον τοῦ Αὐ- τοκράτορος καὶ τῆς αὐλῆς αὐτοῦ, προσέβαλον τὸν πύρ- γον τοῦ Φαλακμεβέργου.

Ἐν τῷ ἔκτῳ ὁ Λουιτπόλδος συνήροισε πολυάριθμον στρατεύμα ἱππέων, καὶ ἀμφότεροι ἐκινήσαντες φθά- σαντες δὲ εἰς ὕψωμα ἀφ' οὗ εἶναι εἰσπύοντο τὰ περὶ τοῦ Φαλακμεβέργου, ἐμείναντες καταπεληγμένοι ἰδόντες αὐτὰ λεηλατημένα ἤδη καὶ καταρημωμένα· οἱ κἀτοι- κοὶ τῶν περιγύρων εἶχον καταρῦξει εἰς τὸν πύργον, ὃν οἱ ἐχθροὶ προσεπάθον νὰ κυριεύωσι ἐξ ἐρόδου. Ἄμα δ' οἱ τελευταῖοι οὗτοι εἶδον τὰς σημαίας μας, κυριεύθεις ἀπὸ φόβου πανικόν, ἤθελον φύγει, ἀν' ὃ ἀρ- χίσαντων, ὃι ἀνεγνώρισα ἀπὸ τῆν μαύρην πανο- πλίαν του, δὲν τοὺς εἰβάζε νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς ὑπ- ἀντήσιν μας. Μὲ ἀνεγνώρισε δὲ κ' ἐκεῖνος ἐπίσης, καὶ ὡς λυσώδης τίγρις, ὤρμησε κατ' ἐμοῦ μετὰ τῶν παρ' αὐτὸν ἢ μάχη ὑπέθεξεν αἱματηρὰ, ἀλλ' ἡ νίκη ἔκλινεν εἰς τὸ μέρος μας, ὃ δὲ ἐχθρός ἤτ-ηθεί· καὶ φυγὼν, ἀφῆκε πλήθος νεκρῶν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῆς μάχης.

Ἐντούτοις ἐφάσεν ἡ νύξ· ἐγὼ δὲ, ἀφ' οὗ διάταξα νὰ μεταφέρωσι τοὺς πληγωμένους, ἐσπύσα πρὸς τὸν Λουιτπόλδον, εὐρισκόμενον πάντοτε ἐπὶ τοῦ ὕψωματος πρὸς τὴν εἴσοδον τοῦ πύργου, καὶ εἰς τὴν λάμψιν τῆς πυρᾶς, ἣν ἀνῆψαν ὡς σημεῖον συνδρομῆς, εἶδα δὲ εἰς τὸ πρόσωπόν του ἀντανεκλᾶτο ἐνδόμυχος θλίψις, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ του ἦσαν πλήρεις δακρύων.

— Πῶς εἶνε ὁ πατήρ μου; τὸν ἠρώτησα πρῶτα, καθότι, ὅτε ἤρχισεν ἡ μάχη, εἶδα ὀκλινημένους ἄδρας ἐξερχομένους τοῦ πύργου, καὶ σπυρόντας νὰ ἐνω- θῶσι μὲ ἡμᾶς· κατὰ τῶν ἐχθρῶν, καὶ δὲν ἀμπεδύκλω- λον ποτὸς οἱ ὁ πατήρ μου ἦτον ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν. Ὁ δὲ Λουιτπόλδος ὕψωσε βραδείως τὴν κεφαλὴν, καὶ θλιβερῶς ἀνετίξων με — Ἰππότη, μοὶ ἀπεκρίθη, παρα- τήρησάς τὰ πτώματα τῶν φονευθέντων εἰς τὸ ἀ-πί- θετον τῆς πεδιάδος μέρος; . . . ὁ πατήρ σου, ἐκ-

(α) Ὅταν νῆος ἱππότης ἐχειροτονῆται, εἰς τῶν ἀρχαίων, θεωροῦμε- νός ὡς παράνομος, τὸν ἐκτόπη πρὶς πλάγιος μετὰ τὸ ξίφος ἐπὶ τῆς ἀμοιβῆς, καὶ τότε ὁ πρὶς χειροτονούμενος ἠπικέτο τὸν ὄμιον τοῦ χειροτονούντος, ὃ δὲ χειροτονῶν ἠπικέτο τὸν χειροτονούμε- νον ἐπὶ τοῦ μετώπου.

πνεῶν μ' ἐπεφόρτισε νὰ σοὶ φέρω τὸν τελευταῖόν του ἀπχαμὸν, διότι καὶ πελευτῶν σὲ μόνον διελογίζετο.

— Ἀπέθανε λοιπὸν! ἐκραξάγειρός, καὶ τὰ πλα- νόματα βλέματά μου ἐζήτουν περὶξ ἐμοῦ ἐκεῖνον, ὃν ὁ οὐρανὸς μοῦ ἀρήρατε διὰ παντός. — Περὶ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουιτπόλδος, ὅτε ἦλθον εἰς χεῖρας μετὰ τοῦ γέροντος Βύλανδρόφιου, ἐπῆλθε καὶ ὁ πατήρ σου ἀκολουθούμενος ἀπὸ τοὺς μαχητὰς του. Ὁ δ' Βύλανδρόφιος μετὰ πολλῶν ἄλ- λων στρατιωτῶν του ἔπισεν ὑπὸ τὰς βολὰς του· ἀλ- λά μετ' ὀλίγου καὶ αὐτὸς ὁ πατήρ σου ἐπληρώθη θανατηφόρος, καὶ τὸν εἶδα νὰ πίπτῃ πρὸ τῶν πο- δῶν μου κατ' ἣν στιγμὴν οἱ ἐχθροὶ μας ἐτρέποι- το εἰς φυγὴν. Ἐγονεπέτησα πλησίον διὰ νὰ τῷ δώ- σω χεῖρα βοήθειας. — Ἄρκαί, μοὶ εἶπε με φωνὴν μόλις διακρινομένην, σ' εὐχαριστῶ, ἀλλ' εἶνε ἀνωσιεὶς νὰ κροσπαθῆ; νὰ σώσης τὴν ζωὴν μου. Ὁ Κύριος με καλεῖ πλησίον του· ἐπειδὴ δὲ προσεπάθον πάντοτε νὰ ἦμαι ἐταίμος ἵνα παρασταθῶ ἐνώπιον τῆς δι- καιοσύνης σου, ἐπῆλθε εἰς τὴν εὐσπλαγγίαν σου. Ἐχυσά αἷμα ἀνθρώπινον, ἀλλ' ἔκμα τοῦτο ὑπερα- τικίζομενος· ἐμαυτὸν, καὶ συγχωρῶ ἐκ καρδίας τοὺς χυῖαντας τὸ ἐδικόν μου. Ἄλλ' εἶμαι πατήρ, καὶ τὸν υἱόν μου συνιστῶ εἰς τὴν φρόντιδά σου. Εἶπέ τῷ νὰ συγχωρήσῃ καὶ αὐτὸς τοὺς φονεῖς μου· τοῦτο εἶνε ἢ πρὸς αὐτὸν τελευταῖα μου παραγγεῖλια. Βεβαίως δὲν θέλει ἀρνηθῆ τοῦ πατρός σου τὴν ἐσχάτην αὐτῆν θέλησιν, ἣν ἄλλως τε καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς συνίστα· καὶ φέρων εἰς τὰ μεμαραμένα ἤδη χεῖλήν του, μὴ δύναμε- να πλέον νὰ προφέρωσιν εἰμὴ συγκεχυμένας τινὰς προσευχὰς, τὸν τύπον τοῦ Σταυροῦ, τοῦ κοσμοῦτος τὴν λαβὴν τοῦ ξίφους του, ὕψωσε τὸ ὕψατον τοὺς ὀφθαλμούς του πρὸς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπέδωκε τὸν τε- λουταῖόν του στεναγμόν. »

Μοὶ εἶνε ἀδύνατον, προσέθεσεν ὁ Κόμης Ἐρρίκος νὰ σὰς παραστήσω τὴν κατάστασιν, εἰς ἣν μ' ἐφε- ρεν ἡ διήγησις αὐτῆ τοῦ Λουιτπόλδου. Στριζόμενος εἰς δένδρου κορμόν, καὶ κρουνοὺς δακρύων χύνων, ἐβύθισθη εἰς βαθεῖαν μελαγχολίαν, ἀφ' ἧς ὁμοῦς ἐξῆλθον μετ' ὀλίγον ὑπὸ τρομερᾶς λάμψεως, ἐκτεινομένης ἐφ' ὀ- λῆς τῆς περιγύρου. Ἀπεσταλμένοι τοῦ ἐχθροῦ μας, ὠρλούμενοι ἀπὸ τὸ σκότος, κατώρυσαν νὰ εἰτέλ- θωσιν εἰς τὸν πύργον, καὶ νὰ ἐμπρῆσωσιν αὐτόν. Ὅλαι αἱ ἠνωμένοι προσπαθείαι μας δὲν ἠδύναντο ν' ἀναχαιτήσωσι τὰς προόδους τῶν φλογῶν, καὶ με- τὰ τινος ὥρας ὁ πύργος δὲν ἦτο, εἰμὴ σωρεῖα τέφρας καὶ ἐρειπίων.

Ἐβλεπον μὲ θλιβερὸν ὄμμα τὸ σκυθρωπὸν τοῦτο θέαμα· ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἔχασα καὶ τὸν πατέρα καὶ τὰ ἀγαθὰ μου· ὅλαι μοὶ αἱ ἐλπίδες καταστράφησαν, καὶ δὲν μοὶ ἐμεινεν οὐδὲ κἀν' ἐξ ἧρος διὰ νὰ ἐπανορθώ- σω τὴν τύχην μου. Τότε ἀνεκάλου τοὺς ἐσχάτους λό- γους τοῦ πατρός μου, καὶ ἐπεκαλούμην τὴν θεῖαν ἀγαθότητα, ἵνα μοὶ δώσῃ δύναμιν ν' ἀνθέξω εἰς τὴν τσοπούτον πανσθενῆ φωνὴν τῆς ἐδικήσεως.

Τὴν ἐπαύριον ἄμα τῆς ἡμέρας, ἐπεσκέσθη πάλιν τὸ πεδῖον τῆς μάχης, καὶ ἀνεγνώρισα μεταξὺ τῶν πτω- μάτων τὸν γέροντα δ' Βύλανδρόφιον. Τὰ ὠχρὰ χεί-

λη του εἶναι ἄνομο ἀκόμη συστειλλόμενα ὑπὸ τοῦ συν- ἡθους αὐτῶ σκωπτικοῦ μειδιάματος, καὶ ἐξηπλω- μένος ἐπὶ τοῦ πτώματος τοῦ ἱππου του, ἐκράτει εἰς τὴν παγωμένην ἤδη χεῖρά του τὸ ξίφος τοῦ ὀ- λον αἱμασταγές. Ἠλπίξον, ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ εὐρω- τὸν πατέρα μου, καὶ ἐσολογίσθη ὅτι ἴσως τὸν εἰ- γον ἀφαιρέσει οἱ ἐχθροὶ μας ἵνα ἐξατκήτων ἐπὶ τοῦ ἀψύχου λειψίνου του μισητὴν ἐδικήσιν. Ἀφ' οὗ δ' ἐπὶ πολὺ τὸν ἐζήτησα, ὁ Λουιτπόλδος οἰκτιράς τὴν θλίψιν μου, μ' ἔσυρον ἄκοντα μακρὰν τῆς σκηπῆς ταύτης τῆς σφαγῆς, καὶ τὴν ἐπαύριον ἐγ- καταλείψα τὴν χώραν αὐτήν, ὅπου τὰ πάντα μοὶ ἀ- νεκάλου τὰς δυστυχίας μου.

Ἐπανελθὼν δ' εἰς Μοιγχανρέλσον, ἐζήτη ἐπὶ πολὺ ἐν μοναξίᾳ. Τὸ ξίφος δ' μοὶ εἶχε δώσει ὁ Λουιτπόλ- δος, ἐμεινε κρεμάμενον εἰς τὸν τοίχον, ἢ δὲ λόγ- χη καὶ τὸ ὄρου μου ἐσχωρίων παρερρίμμενα εἰς γωνίαν τινα. Ἀναίσθητος εἰς πᾶσαν ἡδονὴν, ἠγχαριστούμην μόνον πρὸς τοὺς πόδας τῆς Ἁγίας τραπέζης, ὅπου ἠ' ὑνάμην ν' ἀφοσιώσω εἰς τὸν Θεόν τὴν πλήρη πι- κρίας καρδίαν μου.

Ἐντούτοις ἐπέβην τινα, ὁ Λουιτπόλδος ἦλθε πρὸς με, καὶ λαβὼν φιλικῶς τὴν χεῖρά μου, μοὶ εἶπεν, Εἴ- με καιρὸς, νῆ φίλε μου, νὰ περιστείλῃς τὴν λύ- πην ταύτην, ἣτις σὲ καταφείρει δσημέραι. Σὲ ἀνέ- θρεψα ὡς τέκνον μου· ἄκουσον τὰς συμβουλὰς μου, ὡς ἤθελες ἀκούσει τὸς τοῦ πατρός σου, ὃ θ θέλω καθε- ξεῖ τὸν τόπον. Ὁ Θεὸς δὲν θέλει νὰ λησμονήσῃς τὴν καταγωγὴν σου, καὶ διὰ δοκιμασίαν ἱπίσης οὐλοσῶν, ὡς ἐκεῖνη· ἄρτι σοὶ ἔστειλε, σὲ ἐπαναφέρει εἰς τὰ ἱπ- ποτικά δικαῖά σου. Θέλει ὥστε νὰ βοηθήσῃς σὺ σε- αυτὸν, καὶ ποιῶν ἐκ μέρους σου ὅτι ἀπαιτεῖ ἡ τι- μὴ τῆς οἰκογενείας σου, νὰ ἐπιτίξῃς τὸ πᾶ ἐκ τῆς θεῖας προνοίας του. Εἶσαι ἱππότης, ἀλλὰ πύργον δὲν ἔχεις. Σοὶ δίδω πύργον ἐγὼ, ἵνα δυνηθῇς ν' ἀνυψώσῃς τὸ ὄνομα τῶν προγόνων σου, καὶ ἵνα οἱ ὑποτελεῖς σου ἀναγνωρίζωσι πάλιν εἰς σὲ τὴν καταγωγὴν τῶν εὐγενῶν Κομητῶν τοῦ Φαλακμεβέργου, καὶ ἀλλογῆται τὸ ὄνομά σου, ὡς οἱ ὑποτελεῖς τοῦ πα- τρός σου πύλογον ἐκεῖνον τὸ ὄνομα.

Ἠγχαρίστητα τότε τὸν εὐεργέτην μου χύνων δάκρυα εὐγνωμοσύνης, καὶ μετὰ τινῶν ἑβδομαδίων προπαρα- σκευῆν, ἀνεχώρησα διὰ τὸ νέν κτήμα μου, εἰς τὸ ὄπισθεν ὁ Λουιτπόλδος ἠθέλησεν ὁ ἴδιος νὰ με συνο- δεύσῃ. Ἐντούτοις δὲ διὰ νὰ ἀποφύγω τὰς ἐπηρεὰς ἐ- χθροῦ, ὃν δικαίως ἐφοβούμην, ἤλλαξα τὸ ὄνομά μου εἰς τὸ τοῦ Βαλδοβέργου, καὶ τότε ἐνεθυμήθη τὴν ἀ- ζιέραστον νέν, ἣτις ἰδίαις γερσὶ μ' ἐσπεφάνωσεν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἱππικασίας. Ἠλθον λοιπὸν νὰ ζη- τήσω τὴν χεῖρά σου, ἀκριβῆ μου Θεοδώρα, καὶ μό- νος ὁ Θεὸς γινώσκει ποσάντι τὸν ἠγχαρίστητα, διό- τι μοὶ ἀπέστειλε σὺλγον τοιαύτην ὄμοιαν ἐκιδύμου.

Ἠμῶν εὐδαίμων, καὶ μάλιστα ἀφ' οὗ ὁ Θεὸς εὐδό- κησε νὰ μοὶ δώσῃ υἱόν, ἔσαν, ἠγχαρισμένος νὰ ἐγ- καταλείψῃ τὴν Βοημίαν διὰ ν' ἀποφύγῃ τὸ μῖσος τῶν ὑποτελῶν του, καὶ ἴσως διότι ἐγνώριζεν ἤδη τὸ νέν μου ἐνδιαίτημα, ὃ νῆος ἱππότης Βύλανδρό- φιος ἦλθε νὰ ἐγκαταστήσῃ ἐνταῦθα ὑπὸ τὸ ὄνομα

Διέτριχου Φελαγγεῖμου. Ἐκ τοῦ καρποῦ τῶν ἀπαγῶν του ἠγόρασε πολλὰς γαίας εἰς τὰ περι- χωρα, καὶ ἀφ' ἧς ἡμέρας εἶναι ἐκεῖ, δὲν ἔκαυσε νὰ μοὶ ἀνακαλῆ διὰ τῶν κακούργων ἐνοχλήσεων του, τὰς ἀπειλὰς· ὅσας μοὶ ἀπήτεινε μετὰ τὴν εἰς τὸν ἀ- γῶνα ἦταν του. Ἀλλὰ πιστὸς εἰς τὴν τελευταῖαν θέλησιν τοῦ πατρός μου, δὲν ἔλαβα κατ' αὐτὸ τὰ ὄπλα, εἰμὴ δ' ἂν νὰ ὑπερατίσω ἐμαυτὸν, καὶ ἀφίω εἰς τὴν θεῖαν Πρόνοιαν ἢ νὰ τὸν τιμωρήσῃ ἢ νὰ ἐμπνεύ- σῃ εἰς αὐτὸν ἀγαθοεργὰ αἰσθήματα. Ἄς ἐλπίζωμεν εἰς αὐτήν, διότι ἐπαγγυρεῖ ἐφ' ἡμῶν, ἀκλήμ καὶ ὅτε φαί- νηται οἱ μᾶς ἐγκαταλείπει. »

ΚΕΦ. Γ'.

Ἀπρόβλεπτος καταστροφή.

Ὅταν ὁ Κόμης ἐτελείωσε, τὸ πῦρ τῆς ἐστίας εἶχε σγεδὸν σβεσθῆ, καὶ ὁ μικρὸς Ὄθων, νικηθίς τελευ- ταῖον, μ' ὄλας τὰς προσπαθείας του, ἀπὸ τὸν ὕπνον, ἔκοιμάτο ἡσυχῶς ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς μητρός του. Μόλις δ' ἡ Θεοδώρα ἐξύπνησεν αὐτόν, ἵνα κἀμ τὴν προσευχὴν του, καὶ ὁ μακρὸς ἦχος τοῦ κυνηγετικοῦ κίρατος τοῦ σκοποῦ νέου· ἀνήγγειλε κινδύνου.

Ἡ Θεοδώρα καὶ ὁ Ὄθων ἔτρεμον κατ' ὄλα των τὰ μέλη, ὅταν στρατιώτης εἰσῆλθε καὶ εἶπεν εἰς τὸν κύ- ριον του, ὅτι οἱ ἐχθροὶ, αἰφνηδίως ἐκαλθόντες, ἔθεσαν τὸ πῦρ εἰς τὴν ὀπισθεν θύραν, καὶ ἐτι τὰ φεῖψαλα ἐφθονον ἤδη ἔως εἰς τὰς ἐσω αὐλάς. — Ἀγαπητῆ μου Θεοδώρα, εἶπεν ὁ Ἠρρίκος ἐναγκαλιζόμενος τὴν πύ- λυον του, ὁ Θεὸς μᾶς δοκιμάζει· ἀς ταπεινωθῶμεν ὑπὸ τὴν χεῖρά του, καὶ ἀς ἐγκαταλειφθῶμεν εἰς τὰ σκεῖδά του· σὲ ἀφίω ἵνα ἐκπληρώσω τὸ καθήκόν μου. Ἐάν ὁ Θεὸς θέλῃ νὰ πείσωμεν, σὺ σὴθῃ μετὰ τῶ- κνων σου διὰ μέτρον τῶν ὑπογείων, τὰ ὅποια γνωρίζεις· ἐγίαινε! καὶ ὁ Θεὸς ἀς σὲ προφυλάξῃ. »

Ἄέγων δὲ τούτους τοὺς λόγους, ἀπεσπᾶσθη τῶν βρα- χίωνων τῆς συζύγου του καὶ ἐρρίφθη ἔξω τοῦ οἰκήμα- τος. Ἡ δὲ Θεοδώρα, γονυπετῆς καὶ μ' ἐκτενεῖς τὰς χεῖρας, ἐπεκαλεῖτο μετὰ ζέσεως τὴν θεῖαν βοήθειαν, καὶ ὁ Ὄθων κείμενος πλησίον τῆς, ἔκλαιε καὶ ἐφώριζεν.

Ὁ Κόμης ἐν τούτοις συνήροισε τοὺς ἀνθρώπους του, καὶ ἀκολουθούμενος ἀπὸ τὸν Ἐδελβέρτον, ὅστις ἀπὸ μέρους του συνήροισε καὶ αὐτὸς τοὺς ἐδικούς του, ἐξῆλθε πρὸς τὰς φλόγας, καὶ ἐρρίφθη ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἐχθρῶν· ἀλλ' ἡ ζέσις του τὸν παρέσυρε λίαν μακρὰν, καὶ χωρισθεὶς τοῦ στρατεύματός του, εἶδε παράυτα ἑαυτον περικεκυκλωμένον ἀπὸ δαρυφόρους τοῦ Διέτρι- χου, εἰτινας, μ' ὄλας τὰς προσπαθείας του, τὸν κατέ- λαβον καὶ τὸν ἔσυρον μετ' ἐαυτῶν.

Ὅταν παρουσιάσθη εἰς τὸν Διέτριχον — Ἀξιόλογα! κύριε Κόμη, τῷ εἶπεν οὗτος μετὰ σατανικοῦ μειδιά- ματος, κατώρθωσα τέλος πάντων νὰ σὰς ἐνθυμίσω ὅτι δὲν εἶναι μάταιον νὰ συμπλακῆ τις μ' ἐμέ; Ἄς

υπάγωμεν ἤδη μαζῆν, διότι μοι ἀνήκετε δικαιοτάτα, καὶ ἐλπίζω ὅτι διὰ τῆς εἰρηκῆς καὶ τοῦ σκότους θά λατρευθῆτε ἀπὸ τῆν δρεξίν ν' ἀποκτήζητε ἀλύσεια χρυσᾶ; καὶ τῆν τιμὴν τῶν ἱππηλασιῶν.»

Ὁ δ' Ἐβρίκος δὲν ἀπεκρίνετο ποσῶν· οἱ ὀρθαλομοῖ του ἦσαν ἰστραμμένοι πρὸς τὸ παράθυρον τοῦ οἰκῆματος, ἐν ᾧ ἄρτην ἔτι εἶχε προσφιλέστερον καὶ προσήγυετο.

Ὁ Ἐδελθέροτος ἔπεισε ὑπὸ τὰς πληγὰς ἐκείνων· ἔτρεψε τὴν προτεραίαν εἰς φυγὴν· οἱ δὲ ἀνθρωπικοῦ του θλέποντες αὐτὸν ἐξηλωμένοι ἀπνου, ἀπεδειλίασαν, ὡς καὶ οἱ τοῦ κόμητος, ὅτε τὸν εἶδαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν, καὶ πάντες εἰσῆλθον δρημητικῶς ἐν τῷ Πύργῳ διὰ τὸν ὑπερασπισθῶν ἐτι, ὅσον ἠδύναντο. Ἀλλ' ἦτον ἡδὴ πολὺ ἄργά· ὁ Διέτριχος εἰσῆλθε, ἐν αὐτῷ καὶ αὐτὸς μετ' οὓς ἀκολούθους του, καὶ ἀφοῦ προσδιώρισε τὸ ἴδιον ἔκτου μέρους τῶν λαφύρων ἐγκατέλειπε τὸ εἰλοικον εἰς τοὺς μαύρους του ἱππότας, οἵτινες ἤρχισαν τὴν λαφυραγωγίαν.

Ἐν τούτοις ὁ Κόμης, φυλαττόμενος ὑπὸ τισσάριων ἀσπιδοφόρων, καὶ καθήμενος ἐπὶ θράχου, ἤκουεν ἐν τῷ μέσῳ τῆς σκληροτέρας ἀθημονίας, τὰς χαρμυσοῦνους φωνὰς τῶν νικητῶν, καὶ τοὺς γογγυτοὺς τῶν θηρακόντων, οὓς ἄνεμος ψυχρὸς ἔφερε μέχρις αὐτοῦ. Δάκρυα πεκυρωμένα ἐπιπτον ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἐπὶ τοῦ καλύπτοντος τὸν θράχον δρύου, καὶ τὰ τρέμοντα γεῖλη του δὲν ἠθρίζον εἰμὴ λόγους συγγνώμης, ἐν ᾧ οἱ φύλακές του τῷ ἐπέπερον ὕδρεις καὶ ἀγροικοτάτους χλευασμοὺς. Ἡ ἀπόλεια ὄλων του τῶν ἀγαθῶν καὶ αὐτῆς τῆς ἐλευθερίας του δὲν ἦτο τίποτε συγκρινομένη πρὸς τὸν θάνατον τοσοῦτων πιστῶν ὑπηρετῶν, οἵτινες ἐξετέθησαν πρὸς ὑπεράσπισίν του, καὶ πρὸς τὴν σκληρὰν ἀδεδεικτοῦτητα, εἰς ἣν εὐρίσκειτο φυλασσόμενος μακρὰν τῆς συζύγου καὶ τοῦ τέκνου του. Ἦσαν ὀλίποις ἠνωμένοι τὸν ἐβρίσαν εἰς εἶδος ληθάργου, ἀρ' οὐ ἐξῆλθεν εἰς τὴν ἀριζίν μόνον τοῦ Διετρίχου.

— Ἀσιπὸν, ἱππότα, τῷ εἶπεν ὁ τελευταῖος, κτυπῶν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὤμου, τὸ πᾶν ἐτελείωσε, καὶ ἀς ἀναχωρήσωμεν πύραυτα. Δύναται νὰ ἀποχωρηθῆς ἤδη τὸν Πύργον σου, καὶ τὰς ματαίας τοῦ κόσμου ἠδονὰς ἵνα ἐνασχοληθῆς μόνον εἰς τὴν ψυχικὴν σωτηρίαν σου. Ἡ μετάνοιά σου εἶνε δλίγον δεδιεμένη, εἶνε ἀληθὲς, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ θά τὴν συνηθίσῃς, καὶ μίαν ἡμέραν θά μ' εὐχαριστῆς, διότι σοὶ προητοίμασα οὕτω τὴν εἴσοδον τῶν οὐρανῶν, ἐν ᾧ ἠδύναμάν νὰ μεταχειριθῶ ἄλλως τὴν νίκην μου.»

Ὁ Ἐβρίκος ἐφάνετο ὡς νὰ μὴ ἤκουε τοὺς σαρκασμοὺς τούτους· τόσο ἦτο ἐμφορτικὸς ὑπὲρ τῆς οἰκογενείας του, περὶ ἧς δὲν ἠδύνατο οὐδ' ἐτόλμα νὰ ἐρωτήσῃ. Βίβα τὸν ἔθεσαν ἐπὶ ὀχήματος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀργυρῶν σκευῶν του καὶ τῶν ἐπίπλων τῆς συζύγου του, ἄτινα ὁ Διέτριχος ἔλαθεν εἰς τὴν μερίδα του ὡς λάφυρα, καὶ προσηγουμένου τοῦ ἐχθροῦ του, ὅστις ἐβάδιζεν ὑπερηφάνως ἐπὶ κεφαλῆς τῆς σὺδίας, ἐμακρύνθη μετ' οὐ πολὺ ἀπὸ τῆν θείαν τοῦ Βαλδοβέργου καὶ τῶν περιχώρων του, ἄμα ἤρχισαν νὰ φωτίζωσι τὴν γῆν αἰπρῶνται ἀκτίνες τοῦ ἡλίου. Ἀλλὰ τὰ σκότη τῆς νυκτός,

δενέχον ἐτι ἐντελῶς διασκαδαθῆ, δταν φλόξ πένθιμος ὑψουμένη ὑπεράνω τοῦ δάτους· ἔσυρε τὴν προσοχὴν τοῦ τε αἰχμαλώτου καὶ τῶν φυλάκων του. Ἦτον δ' αὐτῆς τοῦ Πύργου, ὃν ὁ Διέτριχος διέταξε νὰ πυρπολήσῃ· ἦτον ἵνα μὴ μείνῃ ἄνευ τῶν δόματων ἐκείνου εἰς τὸν ἀνῆκε. Δάκρυα διέφυγον τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ Ἐβρίκου, καὶ ἵνα κρύψῃ αὐτὴ ἀπὸ τοῦ ἐχθροῦ του ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν του μετ' οὓς τὸν μανδύαν του.

— Δίκαιε Θεέ, εἶπεν, εὐσπλαγγχε Θεέ, εἶται μάρτυς τῶν ἀληθῶν, ὡς εἶνε λεία ἡ ψυχὴ μου· μὴ συγχωρῆς νὰ γογγίζω ἐναντίον τῶν ἀποβόητων τῆς προνοίας σου, καὶ δός μοι τὴν δύναμιν νὰ δέχωμαι μετ' ὑποκλίσεως τὰς πληγὰς δι' ᾧ ἡ χεὶρ σου μετρωρεῖ. Παράδιδω εἰς τὰς πατρικὰς σου φροντίδας τὴν πτωχὴν μου σύζυγον καὶ τὸ δυστυχὲς τέκνον μου, ἔσο τὸ ἐρεισμά των, ὁ παραμυθητῆς των καὶ ὁ κατῆρ των.»

Ὁ Θεὸς εἰσήκουσε τὴν εὐχὴν τοῦ Ἐβρίκου, ἠθιάνθη ἔκτου ἀνακουφισθέντα καὶ ἐπισχυθίντα, καὶ δπλασιεῖς μετ' καθολικὴν εἰς τὴν θείαν θέλησιν ὑποκλίτην ἀπεράσισε νὰ ὑποφέρῃ καρτερικῶς, ἕως οὗ ἡ θεία πρόνοια εὐδοκήσῃ νὰ τὸν ἀποδώσῃ εἰς τὴν εὐλογημένην του. Τέλος ἡ συνοδία ἐξῆλθε τοῦ δάτους, καὶ οὐρανὸς καθαρὸς καὶ γλυκὺς ἠγγελεν ἡμέραν τότεν καλὴν, ὅσον ἡ προτεραία νῦν ἦτο σκοτεινὴ καὶ ψυχρά.

Ὅλα τὰ περὶ τοῦ Βαλδοβέργου ἦσαν ἔρημα, καὶ ὅταν ὁ ἡλίου ἐφάνη ἐπὶ τοῦ ὀρίζοντος δὲν ἐφώτισεν εἰμὴ ἐρείπια, ἀντὶ τῶν ὑπερηφάνων πύργων, οἵτινες ἐκόσμουσαν τὰ περιχώρα. Ἐντὸς δὲ τοῦ παρεκκλησίου, ἐμπροσθεν τῆς ἀγίας τραπέζης ἐγονυπέτει γυνή. Ἡ γυνὴ αὕτη ἦτον ἡ Θεοδώρα.

Τὴν παρελθούσαν νύκτα, ὅταν τὴν ἀφῆκεν ὁ σύζυγός της, ἔμεινε κατ' ἀρχὰς ἀκίνητος, βεθυθισμένη εἰς σκληροτάτην ἀθημονίαν, καὶ τείνουσα οὓς προσεκτικῶς εἰς ὅλας τὰς κραυγὰς τῶν μαχόμενων. Ἀφνης ἤκουσε τὸν κρότον βηματῶν ἱππότου εἰς τὸν πρόδομον, καὶ δὲν ἀνεγνώρισε τὸ βῆμα τοῦ συζύγου της. Σπρίγγει τότε τρέμουσα τὸν ὄλον τῆς ἐπὶ τῆς καρδίας της, καὶ παραδοθεῖσα εἰς τὴν θείαν Πρόνοιαν, περιμένει μετ' ὑποκλίσεως τὸ τέλος τοῦ αἵματηροῦ δράματος, ἐν ᾧ θά διέπρεπεν ἴσως καὶ αὐτὸς ὡς θῆμα.

Ἐν τούτοις ἐνθυμεῖται τὰς μυστικὰς διόδους, περὶ ᾧ ὁ Κόμης τῆ ὠμίλησεν, ἀνίσταται ὀρημητικῶς καὶ, συναθροίσασα ὅτι ἐκ τῶν φαρμάτων τῆς ἠδύνηθι νὰ εὐρεθ, φεύγει μετὰ τῆς κιθάρας της.

Κατὰβᾶτα δὲ διὰ κλίμακος κρυφίας εἰς ὑπόγειον γνωστὸ μόνον εἰς αὐτὴν καὶ τὸν σύζυγόν της· ἦν ἡδὴ ἐκτός κινδύνου, ὅταν οἱ μαῦροι ἱππῶται εἰσεχώρησαν εἰς τὸ οἰκημῆ τῆς μᾶλλον ἵνα λαφυραγωγῆσιν τοὺς θησαυροὺς της, ἢ ἵνα γένωσι κύριοι γυναικὸς ἀχρήστου.

Ἀφοῦ δὲ μετὰ δυσκολίας εὐρε τὴν ἐξοδον τῶν θόλων ἐκείνων, οὐδαμόθεν φωτίζομένων, ἡ Θεοδώρα ἀνέπεινεται ἀνετώτερον ὅταν ἐξελευθῆται προσεκτικῶς τῶν βᾶτων, οἵτινες ἐκάλυπτον τὸ στήμιον τοῦ βράχου, καὶ τῆς ἐν αὐτῷ ὑπογείου διόδου, ἠθιάνθη τὴν πρῶτην τοῦ ἐλευθέρου ἀέρος πνοήν. Τὸ

πᾶν ἦτον ἔρημον περὶ αὐτῆς, καὶ ἡ σιωπὴ τῆς νυκτός δὲν ἐταράσσετο, εἰμὴ ἀπὸ τὰς μακρυνὰς τῶν μαχόμενων κραυγᾶς. Περιετόλιξε τὸν ὄλον τῆς μετ' οὓς τὸν μανδύαν, τὸν ὅποιον ἐβρίσεν ἐπὶ τοῦ ὤμου τῆς ἀναχωροῦσα, καὶ κατέβη τὸν λόγον διὰ τοῦ δρόμου, δι' ἠουλοῦθη τὴν προτεραίαν. Καὶ ἀκουσα δὲ ἦν λαφύρον σκληροτάτων ἀθημονιῶν, ἀμφιβλῶντα εἰς ποτε θά τῆ συγχωρηθῆ νὰ ἐπανεύρῃ ἐκείνον ὃν ἠγάπη.

Ὅταν ἐβλάσεν εἰς τοὺς πρόσωδες τοῦ λόφου ἐταμάτησε καὶ ὕψωτε τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν πύργον. Χείμαρρος καπνοῦ ὑψοῦτο ἤδη ἐπὶ τῆς στέγης, καὶ μετ' ὀλίγον δι' ὄλων τῶν θυρίδων ἐξῆρχοντο δύναι φλογῶν. Ἀνημονήτατα τὸν κίνδυνον, ὅστις ἀκόμη τὴν ἠπείλει, ἔμεινε ἀκίνητος καὶ ψυχρὰ ὡς μαρμαρίνος ἀνδριάς ἐνώπιον τοῦ φοβεροῦ τούτου θεάματος, καὶ σχεδὸν παρῆρῶν, ἐκάφευεν εἰς τοὺς κλαυμοὺς τοῦ παιδός της.

Ἡ θεὰ τοῦ παρεκκλησίου τῆς Παναγίας, ἐν ᾧ τὴν εἶδομεν τὴν προτεραίαν, καὶ οὐτινος οἱ τοῖχοι ἐφωτίζοντο ὑπὸ τῆς ἀντανακλάσεως τῆς πυρκαϊᾶς, ἀνεκάλεσε τέλος τὴν Θεοδώραν εἰς αὐτήν. Ἐτάχυνε τότε νὰ καταφύγῃ εἰς τὸν ταπεινὸν ἐκείνον ναὸν καὶ κώψα μετὰ τοῦ Ὀθωνος ἐνώπιον τῆς εἰκόνης τοῦ Χριστοῦ, μετὰ τινος στιγμᾶς βαθείας σκέψεως. «Κύριε, εἶπε μετ' οὐρανὸν μαρτυροῦσάν ἐλπὴ τῆς ψυχῆς της τὴν ὑπόκλισιν, οὐ μοὶ τὰ ἔδωκες, οὐ μοὶ τὰ ἀφῆρες, εὐλογημένον ἔστω τὸ ὄνομά σου! Χθὲς ἀκόμη ἤμην σύζυγος εὐδαίμων, σήμερον δ' εἶμαι δυστυχὴς χῆρα. Ἴδὲ τὴν δυστυχίαν τῆς δούλης σου, καὶ βοήθητόν με· ἐγκαταλείπω εἰς τὴν Πρόνοιάν σου ὅ, τι μοὶ μένει εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον· τίθειαι ὑπὸ τὴν πατρικὴν σου προστασίαν καὶ σοὶ ἐμπιστεύομαι ὅλοκλήρως τὴν τύχην τοῦ τέκνου μου. Ἰσως δὲν ἔχει πλέον κατέρα, ἔσο οὐ κατῆρ του· ἔχομεν πλήρη ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν ἀγοστότητα σου, γεννηθῶτα λοιπὸν τὸ θέλημά σου! Καὶ οὐ, μήτερον τῶν θλίψεων, ἰδέ τὰς ταλαιπωρίας σουζύγου καὶ μητρὸς ἀτυχῶς, πρέσθευτον ὑπὲρ ἡμῶν, δέχθητι ἡμᾶς ὑπὸ τὴν σκεπὴν σου, καὶ μὴ συγχωρῆς νὰ βασανίζηται ἡ ἀθώωτης ἀπὸ ἀνθρώπους ὑπερόπτας, καταδιώκοντας αὐτήν.»

Χείμαρρος δακρύων ἐμετρίεσε τὴν ὀδύνην ὑπὸ τὸ βάρος τῆς ὁποίας ἐπίετο ἡ Κόμησσα, ἠτις ἐξηκολούθησε νὰ θρηνησῇ καὶ νὰ δέηται ἀχρὶ τῆς αὐγῆς, ἐν ᾧ τὸ τέκνον της ἐκοιμάτο εἰς τὰς ἀγκάλας της. Ὅταν δὲ τοῦτο ἐξῆπνησεν ἐφάνη λίαν ἐκπεπληγμένον βλέπον ἑαυτὸ εἰς τόπον ξένον. — Πού εἰμῆθα; εἶπεν εἰς τὴν μητέρα του, καὶ δάκρυα ἐπλήρουν τοὺς ὀφθαλμοὺς του.

— Εἴμεθα ὑπὸ τὴν προστασίαν τοῦ Ἰησοῦ, ἀπεκρίθη ἡ Θεοδώρα, καὶ μὴ κλαίης πλέον· ἐλθέ, ἀς προσευχηθῶμεν ὁμοῦ πρὶν ἀναχωρήσωμεν.»

Ἦτε μήτηρ καὶ τὸ τέκνον μετὰ σύνταμον προσευχῆν, ἠγγέρθησαν καὶ ἠτοιμάσθησαν νὰ ἀναχωρήσωσιν· ἡ Θεοδώρα ἔσχεσε τὸν μανδύαν της εἰς δύο, ἔδωκε τὸ ἡμίση εἰς τὸν Ὀθωνα ἵνα προφυλαχθῆ ἀπὸ τῶν ἡδὴ ψυχρῶν τοῦ φθινοπώρου ἀνεμον, καὶ ἐκράτησε τὸ ἄλλο δι' αὐτήν. Ἀφοῦ δὲ διώρθωσε τὴν κόμηνη της καὶ προτήλωσεν εἰς τὸν βραχίονά της τὴν

κιθάραν, δι' ἧς ἐσκέπτετο νὰ κερδίξῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν αὐτῆς καὶ τοῦ τέκνου της, ἐξῆλθε καὶ ἤρχισε μετὰ γενναϊότητος τὴν μακρὰν ὁδοπορίαν, ἧς ἠγνοεῖ τὸ τέμα. Πρὶν δὲ εἰσέλθῃ εἰς τὸ δάτος ἐστρεψεν ἀκόμη μίαν φοράν τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὰ ἐρείπια τοῦ Βαλδοβέργου, καὶ, ἀπερώτατα αὐτὴν ἐκ νέου εἰς τὸν Θεόν, εἰσεχώρησεν εἰς τὰ σκότη τοῦ δάτους.

(Ἀκολουθεῖ.)

### ΚΑΡΟΛΟΣ Α'.

ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΗΣ ΑΓΓΛΙΑΣ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυ.λ. 45.)

Ἡ ὑπέροχος, ἡ αἰφνίδιος, ἡ ἐμπαθὴς ἐξουσία τῆν ὁποίαν ἐσφετερίζετο ἡ βουλή, κατέπληξε μὲν τὴν κυβέρνησιν, πολλὴν δὲ κίνησιν παρήγαγεν εἰς τὸ ἔθνος. Ὁ Στρασφόρδιος εἶχε προῖδὲ τὴν ἐκρηξίν ταύτην καὶ εἶχε θερμῶς παρακαλέσει τὸν βασιλέα νὰ τὸν ἐπιτρέψῃ νὰ μὴ παραταθῆ εἰς τὸ παραμέντον. «Ἐκεῖ δὲν δύναμαι, τὸν ἔγραφε, νὰ χρησιμεύσω κατ' οὐδὲν εἰς τὴν Υ. Μ. Θέλω μόνον αὐξήσει τοὺς κινδύνους αὐτῆς καὶ παραδώσει ἐμὲ αὐτὸν εἰς τοὺς ἐχθρούς μου. Ἐπιτρέψατέ με λοιπὸν νὰ μείνω μακρὰν, εἰς τὴν Ἰρλανδίαν, εἰς τὸν στρατόν, ὅπου θέλετε, ἔστω ὀδύναμαι ἀκόμη νὰ φανῶ ὑμῖν χρήσιμος καὶ νὰ ἀποστρέψῃ τὴν ἐπιχειρησὴν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς μου καταστρέψῃ.» — «Ἐχω ἀνάγκην, τὸν ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, τῶν συμβουλῶν σου ἔδω, καὶ ἐνόση εἶμαι βασιλεὺς τῆς Ἀγγλίας, μὴ φοβίσαι τίποτε· μήτε στείχα τῆς κεφαλῆς σου δὲν θέλουν ἐγγίσει.» — Ὁ Στρασφόρδιος ἐδίσταζεν ἀκόμη, ἐπειδὴ δὲ προσεκλήθη καὶ δεύτερον, ἀψήρῶν ἤδη τὸν ἀναπόδραστον κίνδυνον, ἀνυχώρησεν, ἀπορασίσας νὰ κατηγορήσῃ πρῶτος αὐτὸς, ἐνώπιον τῆς ἀνω βουλῆς, ἐπὶ ἀποδείξει τὰς ἁποίας προσφάτως συνέλιξε, τοὺς ἀρχηγούς τῆς βουλῆς, ὡς προκαλέσαντας καὶ ὑποτηριζάντας τὴν εἰσβολὴν τῶν Σκώτων. Ἀλλ' ὁ Πύμ καὶ οἱ φίλοι αὐτοῦ, μαθόντες τὰ κατ' αὐτῶν μελετώμενα, προσέλαβον τὸν ἀντίπαλον ἐκείνον. Ὁ Στρασφόρδιος ἐφθάσεν εἰς Λονδίον τῆ 9 Νοεμβρίου· τῆ 10 ἠναγκάσθη νὰ μείνῃ κληθήρης ὑπὸ τοῦ κόπου καὶ τοῦ πυρετοῦ· τῆ δ' 11, ἡ βουλή, κλείσασα τὰς θύρας αὐτῆς, τὸν κατηγόρησεν αἰφνης, κατὰ πρότασιν τοῦ Πύμ, ἐπὶ ἐσχάτην προδοσίαν. Μόνος ὁ Λόρδος Φαλκλάνδιος, ὃς καὶ ἐχθρὸς τοῦ Στρασφόρδιου, εἶπεν, ὅτι ἐνόμιζεν ἀναγκασίαν ἀναβολὴν τινά, καὶ τινά πλειοτέραν ἐξέτασιν, χάριν τῆς δικαιοσύνης καὶ τῆς ἀξιοπρεπείας τῆς βουλῆς. «Ἡ ἐλαχίστη ἀναβολή, ἀπήντησεν ὁ Πύμ, εἰμῆθα νὰ ἀνατρέψῃ τὰ πάντα. Ἐάν ὁ κόμης ἀπαξ μόνον συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ βασιλέως, τὸ παραμέντον διαλύεται· καὶ ἔπειτα ἡ βουλή δὲν δικάζει,

αλλά κατηγορεί μέγιστον. Ἐξήλθε δὲ ἀμέσως, παρακολουθούμενος ὑπὸ ἐπιτροπῆς, διὰ τὴν φέρῃ τὴν κατηγορίαν εἰς τὴν βουλὴν τῶν Λόρδων. Ὁ Στρατηφύριος ἦτο τὴν στιγμήν ἐκείνην παρὰ τῷ βασιλεῖ ἄμα μαθὼν τὰ γινόμενα, ἔδραμεν ἐν τάχει εἰς τὴν ἄνω βουλὴν, ὅπου ὁ Πύμ εἶχε προηγηθῆ αὐτοῦ. Εὐρῶν δὲ τὴν θύραν κεκλεισμένην, κρούει βιαίως, ἐπιπλήττει αὐτηρώς τὸν κλήτορα, ὅστις ἐδίσταζε νὰ τὸν ἀνοίξῃ, καὶ ἤδη διήρχετο τὴν αἴθουσαν διὰ νὰ καταλάβῃ τὴν θέσιν του, ὅτε πολλοὶ φωναὶ τὸν ἐκραξεν ἢ ἀποχωρήσει. Ὁ κόμης ἐστάθη, ἐκύτταξε περὶ ἑαυτὸν, καὶ μετὰ διτταγμὸν βραχυῶν, ὑπήκουσε. Μετακλήθει δὲ μετὰ μίαν ὥραν, διατάχθη νὰ γονυκλινητῆ ἐνώπιον τῆς βουλῆς, καὶ ἐκεῖ ἔμαθεν, ὅτι οἱ Λόρδοι ἀπεδέχθησαν τὴν κατηγορίαν τῶν ἀντιπροσώπων τοῦ ἔθνους καὶ ἀπεφάσισαν νὰ φυλακισθῇ εἰς τὸν λεγόμενον Πύργον. Τότε ἠθέλησε νὰ ὁμιλήσῃ, ἀλλ' ἡ βουλὴ τῶν Λόρδων ἀπεποιήθη νὰ τὸν ἀκούσῃ καὶ ἡ περὶ φυλακίσεως διαταγὴ ἐξετελέσθη παραυτίκα.

Τὴν κατὰ τοῦ Στρατηφύριου κατηγορίαν παρηκολούθησαν ἀμέσως ἡ κατὰ τοῦ ἀρχιεπισκόπου κατηγορία ἢ κατὰ Φινγκίου, τοῦ Λόρδου πραιποσίτου, καὶ ἡ κατὰ τινῶν ἄλλων, ἥτιον ὀνομασθῶν ὑπουργῶν, ἐπισκόπων καὶ δικαστῶν. Καὶ ὁ μὲν Λόρδος ἐφυλακίσθη εἰς τὸν Πύργον, εἰς δὲ τὸν ἀναδρον καὶ ποιητὸν Φινγκίου, ὅστις, ἐγκαίρως προιδὼν τὰ γινόμενα καὶ περὶ τριῶν ἡδὴ μηνῶν προειδὼς τὸν βασιλέα, εἶχε θηρεύσει τὴν ἐπιείκειαν τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀντιπολιτευσεως, ἐπέστρεψεν ἡ βουλὴ νὰ ἐμφανισθῇ ἐνώπιόν τῆς καὶ νὰ ἐκφωνήσῃ πρὸς αὐτὴν ἐν πάσῃ ταπεινότητι, ἀπολογίαν αἰσχροῦ. Τοῦτο ἤρπασεν εἰς τὴν ἀντιπολιτευσιν, διότι πρῶτος αὐτὸς τῶν ὑπουργῶν ἀνεγνώρισεν τὴν παντοδυναμίαν τῆς ὄθεν διευκολύνθη ἡ φυγὴ τοῦ. Πολλοὶ τῶν βουλευτῶν ἠρόρησαν δὲ τὴν τοιαύτην τῆς δικαιοσύνης ἀνίσότητά· ἀλλ' ὁ Πύμ καὶ ὁ Ἀμπδῆμος, φατριασταὶ ἐπιτήδειοι, ἤθελον νὰ ἐνθάρρύνωσι τὸν ἐξουτελιστὴν τῶν ἀντιπάλων τῶν καὶ δὲν ἐπέδωξαν μετὰ ζήλου εἰμὴ τὴν κατὰ Στρατηφύριου κατηγορίαν. Συνέστη δὲ ἐπὶ τούτῳ μυστικῆ ἐπιτροπῆ, περιβεβλημένη ἐξουσίαν ἀπερίριστον, ἵνα ἀνερευνητῆ ἅπαντα τὸν βίον τοῦ ἀνδρὸς καὶ ἀναζητήσῃ εἰς τὰς πράξεις του, εἰς τοὺς λόγους του, εἰς αὐτὰς τὰς συμβουλάς του, εἴτε γενομένας ὑπὸ τοῦ βασιλέως δεκτάς, εἴτε μὴ, τὴν ἀπόδειξιν τῆς ἐσχάτης προδοσίας. Ὁμοίᾳ δὲ ἐπιτροπῇ συμεκροτήθη ἐν Ἰρλανδίᾳ, ὡς ἐπίκουρος τῆς Ἀγγλικῆς· καὶ οἱ Σκῶτοι, διὰ διακηρύξεως πυροφλιγοῦς, ὑπέδειξαν ὅτι δὲν θέλουσιν ἐξέλθει τοῦ βασιλείου, ἐνότῳ δὲν τιμωρηθῇ ὁ ἀπονοθέτερος αὐτῶν ἐχθρὸς. Τοιοῦτον ἦτο τὸ κοινὸν μῖσος καὶ ὁ τρόμος τῆλικούτος, ὡς τε ἀναγκαῖον ἰθεωρήθη τρία ἔθνη νὰ συμμαχήσωσι κατ' ἀνδρὸς ἐνός, καὶ τούτου ἦδη δεσμῶν ἐν τῇ φυλακῇ καταλειμμένου.

Οὕτω δὲ ἀπάλλαγείσθαι τῶν ἀντιπάλων, ἡ βουλὴ κατέλαθε τὴν ὅλην τῶν πραγμάτων κυβέρνησιν· καὶ ἐψήφισεν μὲν τοὺς φόρους, ἀλλὰ ὀλίγους καὶ μόνον, διὰ νὰ ἐπαρκῆ εἰς τὰς καθημερινὰς τῆς ὑπηρεσίας ἀνάγκας. Ὁ βασιλεὺς ἀπῆλθε ἐπιμόνως τὴν διάλωσιν ἀμφοτέρων τῶν στρατῶν, μάλιστα τοῦ Σκωτικοῦ, ἡ

δὲ βουλὴ, ἔχουσα χρεῖαν αὐτῶν καὶ μάλιστα τοῦ τελευταίου, οὐ μόνον ἐκάρφυσεν εἰς τὰς ἀπαιτήσεις ἐκείνας τοῦ βασιλέως, ἀλλ' ἀπένευεν εἰς τὰ Σκωτικὰ στρατεύματα πλείονα χρήματα ἢ εἰς τὰ Ἀγγλικά, καὶ προστόυτος, ἀπεφάνητο, ὅτι οἱ Σκῶτοι παρέτχον ἀδελφικὴν εἰς τοὺς Ἀγγλους συνδρομήν, ὅτι τοῦ λοιποῦ θέλουσιν καλεῖσθαι ἀδελφοί, καὶ ἐψήφισεν ὑπὲρ αὐτῶν, λόγω ἀποζημιώσεως καὶ ἀμοιβῆς, 300,000 λιρῶν. Αἱ περὶ τῆς ὀριστικῆς μετὰ τῶν Σκῶτων εἰρήνης διαπραγματεύσεις διεξήγοντο ὑπὸ βουλευτικῆς τινος ἐπιτροπῆς μᾶλλον ἢ ὑπὸ τοῦ ὑπουργικοῦ συμβουλίου. Ἡ δὲ βουλὴ, μὴ ἀρκουμένη εἰς τὸν σφετερισμὸν ὄλων τῶν κυβερνητικῶν καὶ διοικητικῶν ὑποθέσεων, ἐπεχείρησε τὴν ἀκέραιον δικαστικῶν ἀποφάσεων πρὸ καιροῦ ἐκδοθεῖσάν καὶ ἐκτελεσθεῖσάν, κηρύξασα ἰδίως παράνομον τὴν καταδικὴν τοῦ Περυνίου, τοῦ Βύρτωνος, τοῦ Βαστουκίου καὶ πολλῶν ἄλλων καὶ διατάξασα τὴν ἀπὸ τὰς φυλακῶν ἀπόλυσιν καὶ τὴν ἀδοῶν ἀποζημιώσιν των. Ἐπειτα, διὰ τὴν παγκύβητον τὸ ὑπέροχον ἐκείνο κράτος αὐτῆς, ἐψήφισεν, κατὰ Ἰανουάριον τοῦ 1641, προβούλευμα, κατὰ τὸ ὅποιον τὸ παραλαμνόμενον ἔπρεπε νὰ συγκροτηθῆ ἐντός τριῶν τῶν βραδύτερων ἐτῶν ἢ μὴ συγκροτηθέντος δὲ αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ βασιλέως, δώδεκα ὁμότιμοι ἐν Οὐεστμινστέρῳ συνηγμένοι ἠδύνατο νὰ τὸ συγκαλέσωσιν αὐτοδικαίως· μὴδὲ τούτου δὲ γενομένου, οἱ διοικηταὶ καὶ οἱ δήμαρχοι ὄφειλον οἰκοθεν νὰ ἐπιχειρήσωσι τὰς ἐκλογάς. Ἐὰν δὲ καὶ οἱ διοικηταὶ παρημελοῦν τὸ καθῆκον τοῦτο, οἱ πολῖται εἶχον τὸ δικαίωμα, συνελθόντες ἀθρομέντως, νὰ προσώσιν εἰς τὴν ἐκλογὴν τῶν βουλευτῶν τὸ δὲ παραλαμνόμενον δὲν ἠδύνατο οὔτε νὰ διαλυθῇ, οὔτε νὰ ἀναδληθῇ, ἀνευ τῆς συνουδοκίσεως τῶν δύο βουλῶν, εἰμὴ πεντήκοντα ἡμέρας μετὰ τὴν συγκροτήσιν του. Τελουταῖον εἰς τὰς βουλάς ἀντιθέτο ἡ ὀριστικὴ τοῦ προέδρου αὐτῶν ἐκλογῆ. Ὁ βασιλεὺς, μετὰ τινὰς διαταγμῶν, ἐπεκύρωσε, κατὰ μῆνα Φεβρουάριον, τὸ προβούλευμα τοῦτο. Αἱ δὲ βουλαὶ ἐξέφρασαν μὲν τὴν ἔνεκα τούτου εὐγνωμοσύνην αὐτῶν, ἐπίμειναν ὅμως ἐπιδιώκουσαι τὴν ὀλογορῆ τῶν καθιστώτων μεταρρύθμισιν καὶ δι' ἀλλεπαλλήλων ἤδη προτάσειν, ἀπήτησαν τὴν καθάργησιν τοῦ διαστέρου δικαστηρίου, τῆς ἀνωτάτης ἐκκλησιαστικῆς ἐπιτροπῆς καὶ ὄλων τῶν ἐξαιρετικῶν δικαστηρίων.

Ταῦτα βλέποντες τινὲς τῶν φρονιμωτέρων ἀνδρῶν συνεβούλευσαν τὸν βασιλέα νὰ ἀναγκάσῃ τὸν δεσπότην προαγόμενον ἐκείνον κατακλυσμὸν ἀπάσης αὐτοῦ τῆς ἐξουσίας, καλῶν εἰς τὰ πράγματα αὐτοῦ τοὺς ἐπιφανεστέρους τῶν νεωτεριστῶν ἀρχηγῶν· καὶ ἤδη εἶχον ἀρχίσαι αἱ περὶ τούτων διαπραγματεύσεις, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ μὲν Πύμ ἐμείλε νὰ λάβῃ τὸ ἐπὶ τῶν Οἰκονομικῶν ὑπουργεῖον, ὁ δὲ Ἀμπδῆμος νὰ διορισθῇ παιδαγωγὸς τοῦ διαδόχου τῆς βασιλείας, ὁ δὲ Ὀλλίς, ἐπὶ τῶν ἰσωτερικῶν ὑπουργῶν, ὁ δὲ Ζαϊντ-Ἰόνιος διαωρίσθη μάλιστα Βίσαγγελεὺς παρὰ τῷ ἀνωτάτῳ δικαστηρίῳ, ὅτε ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, οἵτινες δὲν εἶχον συναντίσει μετὰ πολλῆς προθυμίας εἰς τὰς διαπραγματεύσεις ταύτας, ἔμαθον, ὅτι ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς εἶναι δυσηρετήμενος διὰ τὴν ἐπι-

δικουμένην ὑπὸ τῆς βουλῆς εἰς τοὺς Σκῶτους ἐβνοίαν, καὶ ἤλπισαν ὅτι δύνανται, ὠρελούμενοι ἐκ τούτου, νὰ σωφρονίσωσι διὰ τοῦ στρατοῦ τὸ παραλαμνόμενον. Καὶ ἐν τῷ ἄμα μὲν οὐδὲν ἐγένετο ἐπὶ τούτῳ, ἀλλὰ τὰ βουλευόμενα περιήλθον εἰς γνώσιν τῶν ἀρχηγῶν τῆς ἀντιπολιτευσεως, οἵτινες δὲν ἀπεκάλυψαν μὲν πρὸς τὸ παρὸν τὴν ἐπιβουλὴν, ἀπικακύνθησαν ὅμως πάλιν ἀπὸ τὴν αὐτὴν, ἀνεδείχθησαν ἀπειλητικώτεροι παρὰ ποτὲ καὶ ἀπεφάσισαν πρὸ πάντων νὰ θυσιάσωσι τὸν Στρατηφύριον.

Ἡ δίκη του ἤρχισεν τὴν 22 Μαρτίου 1641. Ἡ βουλὴ ὀλοκλήρως ἠθέλησε νὰ παρευρεθῇ εἰς αὐτὴν, ἵνα ὑποστηρίξῃ τὴν κατηγορίαν διὰ τῆς παρουσίας τῆς· καὶ μετὰ τῆς Ἀγγλικῆς βουλῆς συνώδευσαν, ὡς κατηγοροὶ ἐπίσης, οἱ ἐπίτροποι τῆς Σκωτίας καὶ τῆς Ἰρλανδίας. Ὁμοῦ δὲ ὁμοῦ δὲ ὁμοῦ παρῆσαν ὡς δικασταὶ οἱ ἐπίσκοποι, καὶ ἡ εὐχὴν μετὰ σφοδρῆς ἐπιμονῆς ἐξέφρασαν ἡ τῶν κοινοτήτων βουλὴ, ἐξηρήθησαν, ὡς εἰς πᾶσαν δίκην ἐν ἣ πρόκειται περὶ ζωῆς καὶ θανάτου. Ὑπεράνω τῶν ὁμοτίμων, ἐν θεωρίῳ κεκλεισμένῳ, ἐκάθησαν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα, κρύπτοντες οὕτω ἀπὸ τῶν βλέμματα τοῦ κοινῶ, ὁ μὲν τὴν ἀγωνίαν αὐτοῦ, ἡ δὲ τὴν περιέργειάν τῆς. Ἐν δὲ τῷ ἀεροσταθίῳ καὶ ἐπὶ ἐσθρῶν ὑψηλοτέρων συνωθεῖτο πλῆθος ἀπειρονόητων, ἀνδρῶν, γυναικῶν, ὄλων σχεδὸν ἀνηκόντων εἰς τὰς ἀνωτάτας τῆς κοινωνίας τάξεις καὶ συγκεντημένων ἤδη ὄλων ἀπὸ τοῦ πομπικοῦ ἐκείνου θεάματος, ἀπὸ τοῦ μεγαλείου τῆς δίκης καὶ ἀπὸ τῶν περιπετιῶν τὰς ὁποίας προσεδώκων ὡς ἐκ τοῦ γνωστοῦ τοῖς πᾶσι χαρακτηριστοῦ κατηγρομένου.

Αὐτὸς δὲ, προσαχθεὶς διὰ τοῦ ποταμοῦ ἀπὸ τοῦ πύργου εἰς Οὐεστμίνστερον, διήλθεν ἀτάραχος καὶ ἀνιόχλητος τὸν συμφορηθέντα περὶ τὰς πύλας ὄχλον. Ὅτῳ σφοδρὸν καὶ ἂν ἦτο τὸ κατὰ τοῦ ἀνδρὸς ἐκείνου ἐπικρατοῦν μῖσος, τὸ μέγεθος τῆς ἐξουσίας ἦν πρὸς φάτως ἦτο περιδιηγημένον, ἡ γενναιοφροσύνη αὐτοῦ, αὐτὸς ὁ τρόμος τῶν ὁσίων πρὸ μικροῦ ἐνέπνεε τὸ ὄνομα του, εἶχον ἐπὶ τὸ σῆμα τῶν ἀνθρώπων. Ὅθεν καὶ ὅσον προέβαινε, κεκρυφῶς παρ' ἡλικίαν τὸ ἴσῳμα ὄπως οὐδὲν διὰ τὴν ἐσθνεσίαν, ἀλλὰ τὸ βλέμμα λαμπρὸς καὶ ἀγέρωχος, ὡς ἐν τῇ νεότητι αὐτοῦ, τὸ πλῆθος ἀπεχωρίζετο, πάντες ἀπεκάλυπτον τὴν κεφαλὴν, καὶ αὐτὸς ἐγαίρεινίε πάντας εὐμενῶς, ἀγαθὰ οἶον νιζόμενος ἀπὸ τῆς τοιαύτης τοῦ λαοῦ διαθέσεως.

Ἀλλ' ἀπὸ αὐτῆς τῆς δευτέρας ἡμέρας τῆς δίκης, ἔλαβεν ἀφορμὴν νὰ ἐνοήσῃ ὅπως δύσκαλος θέλει ἀποδοθῆ ἡ ὑπεράσπισίς του. «Ἐλπίζω, εἶπεν, ὅτι εὐχερῶς θέλω ἀποκρούσει τὰς διαβολὰς τῶν κακιντρεχῶν ἐχθρῶν μου.» Ὁ Πύμ, ἀμέσως διακόψας αὐτὸν «ἡ ὕβρις αὐτῆ, ἀνέκραξεν, ἀπειθύνεται κατὰ τῆς βουλῆς, κακούργημα δὲ εἶναι τὸ ἀποδίδειν κακιντρεχῆ ἀπέχθειαν εἰς τοὺς ἀντιπροσώπους τοῦ ἔθνους.» Ὁ Στρατηφύριος, ἐκπλαγείς ἐγονοπέτησεν, ἐξήτησε συγγνώμην καὶ ἔκτοτε, ἐντελῶς ἀτάραχος καὶ ἐγκαταστήσας αὐτοῦ γενομένου, ἀδὲ ἐν σημείον ὀργῆς ἡ καὶ θορύβου ἀπλοῦ ὑπέδειξε, οὐδὲ μίαν ἐξέφρασε λέξιν δυναμένην νὰ στραφῇ κατ' αὐτοῦ. Ἐπὶ δεκαπέντε ὄλας

ἡμέρας ἐσφύθησε, μόνος κατὰ 13 κατηγορῶν, ἐξ ὁποιοῦς διαδιχομένων ἀλλήλους, τὰς ἀποδιδομένας εἰς αὐτὸν πράξεις. Πολλοὶ ἐξ αὐτῶν ἀπεδείχθησαν τρανῶς τυραννικώτατοι, ἀδικώτατοι· ἄλλοι ὅμως, ὑπερβαλοὶ οὔσαι ἢ ἐπινοήματα τοῦ τυροῦ πάθει, εὐχερῶς ἀνεσκευάσθησαν, οὐδεμία δὲ, ἀλτῶς εἰπεῖν, ὑπήγετο εἰς τὸν νόμιμον τῆς ἐσχάτης προδοσίας ὀρισμῶν. Ὁ Στρατηφύριος ἐπεμειλήθη πρὸ πάντων ἢ ἀραιρέτῃ ἀπὸ αὐτῶν τὸν τοιοῦτον χαρακτήρα, ὁμιλῶν γενναίως περὶ τῶν ἐλαττωμάτων, περὶ τῶν ἀδυναμιῶν αὐτοῦ, ἀντιπαράτασεν εἰς τὴν βίαν τῶν ἀντιπάλων ἀξιοπρεπῆ μετριοφροσύνην, καταδεικνύων ἀνευ ὕβρεως, τὴν ἐμπαθῆ ἀνομίαν τοῦ τρόπου των. Σκανδαλώδη δὲ κωλύματα παρενεβέλλοντο εἰς τὴν ὑπεράσπισίν του· οἱ δικηγόροι του, τοὺς ὁποίους μετὰ πολλῆς δυσκολίας τὸν ἐπέστρεψαν νὰ παραλάβῃ, ἀκούσης τῆς βουλῆς, δὲν εἶχον τὴν ἀδίαν νὰ ὁμιλήσωσι περὶ τοῦ πραγματικοῦ μέρους τῆς κατηγορίας καὶ οὐδὲ τοὺς μάρτυρας νὰ ἐρωτήσωσι· τρεῖς δὲ μόλις ἡμέρας πρὸ τῆς ἐνάρξεως τῶν συζητήσεων ἐσυγχωρήθη εἰς αὐτὸν νὰ καλέσῃ μάρτυρας τῆς ὑπερασπίσεως, ὧν οἱ πλείστοι ἦσαν εἰς Ἰρλανδίαν. Ἀλλ' αὐτὸς ἀπῆλθε ἐν παντί τὸ δικαίον αὐτοῦ, εὐχαρίστει τοὺς δικαστὰς ὁσίας συνήθων νὰ τὸ ἀναγνωρίσωσι, δὲν παρηγοεῖτο δὲ ἀποτυχῶν, καὶ εἰς τοὺς ἐχθρούς, τοὺς ἀγανακτοῦντας διὰ τὴν βραδύτητα ἢ ἐπήγετο ἡ ἐπιτηδεία αὐτοῦ ἄμυνα, ἔλεγεν ἀπλῶς· νομίζω, ὅτι ἔχω ὁ δικαίωμα, νὰ ὑπερασπίσω τὴν ζωὴν μου, καθὼς ἄλλοι ἔχουν τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ τὴν προσβάλωσι.»

Τοιαύτη ἰσχυρὰ θέλησις καὶ σύνεισις εἰς πολλὴν ἐνέβαλον ἀμηχανίαν καὶ ταπεινώσιν τοὺς κατηγοροὺς, οἵτινες ἤρχισαν νὰ ὑποπεύωσι μήπως ἡ βουλὴ τῶν Λόρδων δὲν καταδικάσῃ· ἔθεν ἐμελέτησαν νὰ ἐπιτύχωσι τοῦ σκοποῦ διὰ πολιτικοῦ πραξικοπήματος, καὶ ὁ Ἀρθούρος Ἀσελρίγιος, ἀνθρώπος τραχὺς, ἐμπαθῆς καὶ βίανουτος, ὑπέβλεπεν εἰς τὴν κάτω βουλὴν πρῶτασιν τοῦ νὰ ἀποφανθῇ τὸν Στρατηφύριον ἔνοχον καὶ νὰ καταδικάσῃ αὐτὸν δι' ἰδίου ψυφίσματος. Συγγρῶνος ὅμως ἐξηκολούθει καὶ ἐνώπιον τῶν Λόρδων ἡ δίκη. Πρὶν ἢ οἱ δικηγόροι λάβωσι τὸν λόγον διὰ τὴν ὑπερασπίσιν αὐτοῦ, ἀνακεφαλαίων τὴν ὑπεράσπισιν αὐτοῦ, ὁμιλήσεν ἐπὶ μακρὸν μετὰ θαυμαστῆς εὐγλωττίας, ἰδίως ἐπιμελούμενος νὰ ἀποδείξῃ, ὅτι κατ' οὐδένα νόμον οὐδεμίαν αὐτοῦ πράξιν ἠδύνατο νὰ χαρακτηρηθῆ ὡς ἐσχάτη προδοσία. Ἡ περὶ τούτου πεποιθήσις ἠξάναν ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον εἰς τὰς καρδίας τῶν δικαστῶν αὐτοῦ, αὐτὸς δὲ παρηκολούθει ἐπιτηδείως τὴν πρόσδον ἐκείνην, βυθμίζων τοὺς λόγους του κατὰ τὰς ἐντυπώσεις τὰς ὁποίας ἐβλεπε παραγομένας, καὶ θαδῶς μὲν συγκεντημένους, ἀλλὰ μὴ ἀποτροπόμενος ἀπὸ τῆς συγκενήσεως ἐκείνης, νὰ παρατηρῇ καὶ νὰ διακρίνῃ τὰ περὶ αὐτὸν συμβάντα. Καταστρέφων δὲ τὸν λόγον, «Μιλῶντες, εἶπεν, οἱ κύριοι αὐτοὶ λέγουσιν ὅτι ὁμιλοῦσιν ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κράτους κατὰ τῆς ἀφαιρέτου τυραννίας μου· ἐπιτρέψατέ με νὰ εἴπω καὶ ἐγὼ, ὅτι ὁμιλῶ ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ κράτους κατὰ τῆς ἀφαιρέτου

«προδοσίας των. Ζώμεν ἐν σκέπη τῶν νόμων, ἵπερ πρῶται ἄρα ἡ ἀποθάνωμεν δυνάμει νόμων μὴ ὑπάρ-  
 γόντων; Οἱ προπάτορες ὑμῶν περιώρισαν, διὸ δε-  
 σμῶν σωφρόνων, τὰς φοβεράς ἐκείνας περὶ ἐσχάτης  
 «προδοσίας κατηγορίας» μὴ ἐπιζητήτε τὴν τιμὴν τοῦ  
 «ἀναδειχθῆτε σοφώτεροι καὶ ἐπιτηδείτεροι αὐτῶν  
 «περὶ τὴν τέχνην τοῦ φονεύειν. Μὴν ὀπλίξεσθε δι' αἰ-  
 «ματῶν τίνων παραδειγμάτων» μὴν ἐπιχειρήτε,  
 «ἀναμογλεύοντες σκωληρόδροτα καὶ ἀμνημόνευτα ἤδη  
 «πρωτόκολλα, νὰ ἐξυπνίσετε τὰ καθύδοντα ἐκείνα  
 «υθρήια, διότι δύναται ποτὲ νὰ κατασκαρᾶξωσιν ἐπὶ  
 «σης καὶ ὑμᾶς καὶ τὰ τέκνα σας. Τὸ κατ' ἐμὲ, δυσ-  
 «συχῆς τοῦ Κυρίου πλάσμα, ἀνδρὸν ὑπῆρχε τὸ ὑμῖ-  
 «κτερον συμφέρον, ἀνδρὸν ὑπῆρχον τὰ ἱερά ἐκείνα  
 «ἐνέχυρα τὰ ὅποια μὲ κατέλιπε ψυχὴ ἀγία ἐν οὐρα-  
 «νοῖς ἤδη διατελοῦσα... (καὶ ταῦτα εἰπὼν, διεκοφῆ-  
 «σάν τὸν λόγον, ἐθρήνηεν, ἀλλ' ἐγείρων ἀμέσως τὴν κε-  
 «φαλήν... ) δὲν ἤθελον θεοκίως ἀγωνισθῆ ἐπὶ τοσού-  
 «τον ὑπερασπιζόμενος τὸ σῶμα τοῦτο τὸ σεσαθρω-  
 «μένον καὶ ὑπὸ τοσούτων ἤδη κατατρυχόμενον νοση-  
 «μάτων, ὥστε τῇ ἀληθείᾳ μικρὰν αἰσθάνομαι ἠδονὴν  
 «τοῦ νὰ φέρω ἐπὶ πλέον τὸ βῆρος αὐτοῦ.» Ἐσιώπησε  
 «δὲ πάλιν, ὡς ἂν εἰ ἀναζητῶν ἰδέαν τινὰ, καὶ «Μιλόρ-  
 «δοι, ἐπανελάθε, νομίζω ὅτι εἶχον εἶναι νὰ σὰς εἶπω  
 «τινὰ» ἀλλὰ ἡ δύναμις καὶ ἡ φωνὴ μου ἐκλείπουσιν  
 «ἀνακίθημι εἰς χεῖράς σας, ἐν πάσῃ ταπεινότητι, τὴν  
 «ἐτύχην μου οἰκδοῦναι ἂν ἦ ἡ ἀπόφασις ὑμῶν, εἴτε  
 «ἐπὶ τὸν θάνατον μὲ φέρῃ εἴτε τὴν ζωὴν, ἀποδέχομαι  
 «αὐτὴν ἐκ προομίου ἐλευθέρως» εἶπεν τὸ ὄνομα Κυρίου  
 «ἐπὶ τὸν ἄλλον»

Τὸ ἀκροατήριον διετέλει ἐμπληκτον ὑπὸ καταυξί-  
 «ως καὶ θαυμασμοῦ. Ὁ Πύμ, ἠθέλησε ἡ ἀκνότησιν  
 «ἀλλ' ὁ Στραφφόρδιος τὸν ἐκύτταξεν» ἡ ἀπειλὴ ἐξή-  
 «στραφην ἀπὸ τοῦ ἀκινήτου ἐκείνου βλέμματος» τὸ δὲ  
 «ὄχρον καὶ προπετωκὸς αὐτοῦ χεῖλος φοβερὰν ἐξέ-  
 «πειπε περιφρόνησιν» ὁ Πύμ, παραχθὼς, ἐνώπιον  
 «αἱ χεῖρες του ἔτρεμον, καὶ ἐξήτει, μὴ θύρισται αὐ-  
 «τό, χάριτι πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του κείμενον. Ἦτο  
 «δὲ ἡ ἀπάντησις του, τὴν ὅποιαν εἶχε παρασκευάσει καὶ  
 «ἀνέγνωσιν ἤδη, μηδενὸς ἀκούοντος, σκεῦδων νὰ τελει-  
 «ώσῃ τὸν λόγον ἐκείνον τὸν ἀλλότριον μὲν εἰς τὰ αἰ-  
 «σθήματα τῆς συναλεύσεως, δυσκόλως δὲ ὑπ' αὐτοῦ  
 «ἐκπερέμενον.

Ἄλλ' ἡ μὲν παραχὴ παρέρχεται, ἡ δὲ ὄργη παρα-  
 «μένει» ἡ ὄργη τοῦ Πύμ, καὶ τῶν φίλων αὐτοῦ εἶχε  
 «καρρωθῆ, καὶ, θεωροῦντες ἤδη ὅτι ἡ βουλὴ τῶν Ἀόρ-  
 «δων ποτὲ δὲν θέλει καταδικάζει ὡς δικαστήριον καὶ  
 «δυνάμει τοῦ νόμου τὸν Στραφφόρδιον, ἀπέσπασαν τὴν  
 «ὑπὸ τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων ἐκδοσιν καταδικαστι-  
 «κοῦ ψήφισματος (bill of attainder) καὶ ἐπέτυχον  
 «τελευταῖον τὴν τοιαύτην τοῦ ἀνδρὸς καταδικῆν (21  
 «Ἀπριλίου 1641). Ἄλλὰ τὸ ψήφισμα τοῦτο ἐχρηξέ-  
 «της τε ὑπὸ τῶν Ἀόρδων παραδοχῆς, καὶ τῆς ὑπὸ τοῦ  
 «βασίλευς κυρώσεως. Καὶ οἱ μὲν Ἀόρδοι ἐδίσταζον, ὁ  
 «δὲ κατατάξιμιμος βασιλεὺς, ἠγωνίζετο παντὶ σθένει  
 «νὰ σώσῃ τὸν φίλον του, καὶ ἔγραψε πρὸς αὐτόν. «Βασί-  
 «λεῦς, μὰ τὸν βασιλικὸν μου λόγον, ὅτι οὔτε ἡ  
 «ζωὴ σου, οὔτε ἡ περιουσία σου, οὔτε ἡ τιμὴ σου

θέλου πάθει τι.» Ἐπροσπάθησε δὲ νὰ τὸν φυγαδεύσῃ,  
 «ἐπροσπάθησε νὰ κάμψῃ τὰς βουλάς, ὑποσχόμενος ὅτι,  
 «οὐδὲ ὡς κλητῆρα θέλει τὸν μεταχειρισθῆ ποτὲ, ἀρκεῖ  
 «νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του. Τὰ πάντα ἀπέβησαν μάταιά,  
 «διότι τὸ μίσος τῆς βουλῆς τῶν κοινοτήτων ἦτο ἄμε-  
 «τάπειστον καὶ ἰσχυρότερον τῆς θλίψεως τοῦ βασιλέως.  
 «Οἱ δὲ φρενίχραι ἐπεχείρησαν νὰ ἐπιβάλλωσιν τὴν θέ-  
 «λησίν των εἰς τοὺς Ἀόρδους διὰ στάσεως» καὶ ἐπὶ  
 «τούτῳ ἀπεκάλυψαν ἤδη τὰ προηγουμένως μελετηθέν-  
 «τα περὶ τῆς διὰ στρατοῦ περιστολῆς τοῦ παραλαμένου,  
 «καὶ πρὸς τοὺς ἐτάραξαν τὸν ὄχλον διὰ πολλῶν ἄλ-  
 «λων φημῶν, ἰδίως δὲ διὰ τῆς φήμης, ὅτι ἡ κυβέρνησις,  
 «ὑπονομεύουσα τὸ τῆς βουλῆς κατὰ τῆμα καὶ ἐμπλή-  
 «ματα πυρίτιδος τὴν ὑπόνομον, σκοπεύει νὰ καταστήσῃ  
 «τὴν βουλήν ὀλοκλήρον παρανάλωμα πυρός. Διαβρυ-  
 «ληθὲντος τοῦ κατακαθόντου τούτου ψεύδους, εἰς τὸν  
 «βουλευτῶν ἔδραμε ἡ ἀναγγεῖλη τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς  
 «συναδέλφους. Ἄγχιούτος δὲ αὐτοῦ, δύο ἔτεροι ἄν-  
 «δρες ἠγέρθησαν αἰφνιδίως διὰ νὰ τὸν ἀκούσωσι» τὸ  
 «ἔλαρος ἐτριξεν. «Ἰδοὺ ἡ ἐκρηξίς! ἀνεβόησαν πολλοὶ τῶν  
 «βουλευτῶν, ὀρμήσαντες ἔξω τοῦ βουλευτηρίου, εἰς τὸ  
 «ὄποιον ἐπλημμύρουν ἀμέσως ὁ ὄχλος. Αἰσκηναὶ αὗται  
 «ἐπαναλαμβάνοντο πολλάκις καὶ ἡ βουλὴ, ὠρελουμένη,  
 «ἀπὸ τῆς ἐκ τούτου προελθούσης ἐκπλήξεως καὶ πα-  
 «ραχῆς, ἀπεφῆντο ἀνεκτιθέμενοι πρὸς πᾶν πολιτικὸν ἢ  
 «ἐκκλησιαστικὸν ἀξίωμα, πάντα, ὅστις δὲν ἤθελε ὁμο-  
 «τεῖ τὸν ὄν» αὐτῆς ψηφισθέντα ὄρον τῆς πίστεως εἰς  
 «τὴν ἐθνικὴν ὀρθοκρίαν καὶ ἐλευθερίαν» καὶ ἔδογματι-  
 «σεν ὅτι τὸ ἐνεστὸς παραλαμένον δὲν δύναται νὰ δια-  
 «λυθῇ ἀνευ τῆς ἰδίας αὐτοῦ συναυξίσεως. Ἄφ' ἑτέρου ἡ  
 «βουλὴ τῶν Ἀόρδων, ἀφ' ἧς ἡμέρας καθυπεβλήθη εἰς  
 «αὐτὴν τὸ κατὰ Στραφφόρδιου ψήφισμα, ἐπολοχεῖτο  
 «κατ' ἐκάστην ὑπὸ ὄχλου ἐνόπλου, κρᾶζοντος δικαιο-  
 «σύνην, δικαιοσύνην! Τὰ ὀνόματα τῶν 59 βουλευτῶν  
 «ὅσοι ἐλάθον τὴν γενναϊότητα νὰ μὴ παραδεχθῶσιν τὴν  
 «κατὰ τοῦ ἵπουργοῦ ἐκείνου παράνομον πρᾶξιν, ἐτοι-  
 «χολογήθησαν εἰς τὰς ὁδοὺς μὲ τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν.  
 «Ἰδοὺ οἱ Στραφφόρδοι, οἱ προδοταὶ τῆς πατρίδος,  
 «διὰ τοιούτων ἀπειλῶν, διὰ τοιαύτης βίαις ἠναγκάστη-  
 «σαν τελευταῖον καὶ οἱ Ἀόρδοι νὰ παραδεχθῶσιν τὸ  
 «ψήφισμα» ἐκ τῶν 80 δημοτίμων ὅσοι ἐδραῦσαν ἐξ ἀρχῆς  
 «ὡς δικασταί. 35 ἀπέσπον, ἐκ δὲ τῶν 45 παρόντων  
 «26 ἐψήφισαν ὑπὲρ, καὶ 19 κατὰ, ὥστε δὲν ἔλειπε  
 «ἤδη, πρὸς ἀπαρτισμὸν τῆς καταδικῆς εἰμὴ ἡ τοῦ βασι-  
 «λέως κύρωσις.

Ὁ Κάρολος διετέλει ἐν πολλῇ ἀγωνίᾳ καὶ ἀθυ-  
 «μῳ, θεωρῶν αἰσθρὰν τὴν τελευταίαν ταύτην παρα-  
 «χῶρσιν, καὶ προσπαθῶν νὰ ἐπιτύχῃ τοῦλάχιστον  
 «τὴν εἰς ὑπεροσίαν μεταβολὴν τῆς θανατικῆς ποινῆς,  
 «ὅτε ἡ βασίλισσα καὶ ἄπαντες σχεδὸν οἱ ἐπίσκοποι, ἐκ-  
 «πλαγέντες ἀπὸ τῶν καθεκάστην ἀναγεννωμένων στά-  
 «σεων, τὸν προέτρειψαν νὰ συστάσῃ ἄνδρα ἕνα ὑπὲρ τοῦ  
 «θρόνου, καὶ τὴν ἀνθρωπίνην αὐτοῦ συνείδησιν εἰς τὴν  
 «συνείδησιν τὴν βασιλικήν. Ἐξερχόμενον δὲ ἀπὸ τοῦ  
 «περὶ τούτου συγκροτηθέντος συμβουλίου, ἐνεχείρισεν  
 «εἰς αὐτὸν ἐπιστολήν τοῦ Στραφφόρδιου. «Βασίλεῦ,  
 «τὸν ἔγραψεν ὁ Κάρολος, μετὰ μακρὸν καὶ δεινὸν ἀγῶνα,  
 «ἔλαβον τὴν μάστιγαν προσήκουσαν ἐμοὶ ἀπόφασιν» πᾶν

«ἰδιωτικὸν συμφέρον πρέπει νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὴν εὐτυ-  
 «χίαν τοῦ ἱεροῦ προσώπου σου καὶ τῆς ἐπικρατείας.  
 «Ἰκετεύω. Σὲ λοιπὸν, ἀποδεχόμενος τὸ ψήφισμα, νὰ  
 «ἄρῃς ἐκ μέσου τὸ κάλυμμα, τὸ ἀνθιστάμενον εἰς τὴν  
 «μεταξὺ σου καὶ τῶν ὑπηκόων σου αἰσίαν συνδιαλ-  
 «λαγήν. Ἡ συναίνεσις μου, βασιλεῦ, σὲ ἀπαλλάττει  
 «πᾶσης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ εὐθύνης. Ἄδικος δὲν θεω-  
 «ρεῖται ἡ πρᾶξις ὅταν ὁ παθὼν ἀποδέχεται αὐτήν.  
 «Ἡ ψυχὴ μου, ἔτοιμος νὰ καταλίπῃ τὸν κόσμον  
 «τούτον, συγχωρεῖ τὰ πάντα τοῖς πᾶσι μετὰ τῆς  
 «εὐφροσύνης τοῦ ἀγαλλιάσεως. Παρακαλῶ μόνον  
 «νὰ ἀπονεύσῃς εἰς τὸν δυστυχῆ υἱόν μου καὶ εἰς τὰς  
 «τρεις αὐτοῦ ἀδελφὰς μερῖα εὐμενείας τοσαύτην, ὅχι  
 «πλείονα, ὅχι ἐλάσσονα, τοσαύτην σὴς θέλει ἀξιώσῃ  
 «ὁ παλαιπάρως αὐτῶν πατήρ, ὅταν ποτὲ, ἐν ἡμέ-  
 «ρα κρίσεως δικαιοτέρας, ἀναδειχθῇ ἐνοχος ἢ  
 «ἀθώος.»

Τὴν ἐπιούσαν, 10 Μαΐου 1641, ὁ ἐπὶ τῶν Ἑσω-  
 «τερικῶν ὑπουργὸς ἦλθε ἡ ἀναγγεῖλη εἰς τὸν Στραφ-  
 «φόρδιον, ὅτι ὁ βασιλεὺς ἐκύρωσε τὸ θανατικὸν ψήφ-  
 «ισμα, Ἄπορία τις ἐπεφάνη εἰς τὰ ὄμματα τοῦ κόμητος,  
 «ἀντὶ πάσης δι' ἀπαντήσεως, ὤψασε τὰς χεῖρας εἰς τὸν  
 «οὐρανὸν καὶ εἶπε. «Μὴ πεποιθᾶτε ἐπ' ἀρχοντας, ἐπὶ  
 «κυβερῶν ἀνθρώπων, οἳς οὐκ ἐστὶ σωτηρία.»

Ἡ ἐκτέλεσις ἐγένετο τῇ 22 Μαΐου. Ὁ φρούρα-  
 «χος τοῦ πύργου, ὁ ἐπιτετραμμένος νὰ συνοδίησῃ τὸν  
 «Στραφφόρδιον, τὸν συνεβούλευσε νὰ μεταβῇ ἐποχοί-  
 «μενος εἰς τὸν τόπον τῆς καταδικῆς, διὰ τὰ διαφύγη  
 «τὴν ὄργην τοῦ πλήθους. «Ὅχι, κύριε, τὸν εἶπεν ὁ  
 «κόμητος, ἔχω τὸ θάρρος ν' ἀποβλέψω κατὰ πρόσωπον  
 «πρὸς τε τὸν θάνατον, πρὸς τε τὸ πλῆθος. Βί: ὑμᾶς  
 «ἄρκει τὸ νὰ μὴ ἐπιζήσω» τὸ κατ' ἐμὲ, εἴτε ἀποθᾶ-  
 «νω διὰ χεῖρὸς τοῦ δημίου, εἴτε ἀπὸ τῆς μανίας τῶν  
 «ἀνθρώπων αὐτῶν, ἂν τοῦτο τοῦ ἀρέσκῃ, μὲ εἶναι  
 «ὑπαντάσιν ἀδιάφορον» καὶ ἐξῆλθε πικρὸς, προηγου-  
 «μενος τῶν φυλάκων καὶ περιφύρων τὰ βλέμματα ἄ-  
 «πανταχοῦ, ὡς ἂν ἦγε τοὺς στρατιώτας ἐκείνους, οὐγὶ  
 «ἦγίτο ὑπ' αὐτῶν. Διερχόμενος δὲ ἀπὸ τῆς τοῦ Λαυδί-  
 «ου φυλακῆς, ἐστάθη, διότι τὴν προτεραιὰν τὸν εἶχε  
 «παρακαλέσει νὰ εὐρεθῇ εἰς τὸ παράθυρόν του καὶ νὰ  
 «τὸν εὐλογήσῃ ὅταν διαβῇ. «Πανιστάτε, τὸν εἶπεν,  
 «ὑψῶν τὴν κεφαλὴν, τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν εὐχὴν σου!»  
 «Ὁ ἀρχιεπίσκοπος ἔτεινε πρὸς αὐτὸν τοὺς βραχίονας,  
 «ἀλλὰ, ὀλιγωτέρων ἔχων δύναμιν ψυχῆς καὶ ὑπὸ τῆς  
 «ἡλικίας καταβεβλημένος, κατέπεσε λειποθυμῶν. «Υ-  
 «γιαινε, πανιστάτε, ἐπέφερον ὁ Στραφφόρδιος ἀπορχό-  
 «μενος, ὁ Θεὸς ἐλεήσει τὴν ἀθωότητά σου!» Φθάσας  
 «δὲ πλησίον τοῦ θανατικοῦ ἱερῶματός, ἀνέβη εἰς αὐτὸ  
 «αἰμάσιος, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀδελφοῦ, τῶν  
 «ἱερέων καὶ πολλῶν φίλων, ἐγονάτισε μίαν στιγμὴν,  
 «ἐπειτα δὲ ἐγερεθὲς διὰ νὰ διμύλησῃ πρὸς τὸν λαόν.  
 «Ἐβόησεν, εἶπεν, εἰς τὸ βασίλειον τοῦτο πάντα τὰ  
 «ἐπὶ γῆς ἀγαθὰ καὶ ζῶν, τοῦτο ἐπέβυμμα, καὶ ἀπο-  
 «σθνήσκων, αὐτὸν καὶ μόνον ἔχω τὸν πόθον ἀλλὰ πα-  
 «ρακαλῶ πάντα ὅσοι μὲ ἀκούουσι νὰ ἐξετάσασιν, ἂν  
 «ὑπὸ προομίον τῆς πολιτικῆς ἡμῶν μεταρρυθμίσεως  
 «ὑδὶ αἵματος ἵπρετε νὰ γραφῇ. Σκεφθῆτε περὶ τούτου  
 «καλῶς, ἐπανηρχόμενοι εἰς τὰ ἴδια. Εἶθε ἡ ἐλαχίστη

«τοῦ αἵματός μου βάνις νὰ μὴ ἐπιπέσῃ, ἀπαχε! ἐπ'  
 «κοῦδένᾳ ἐξ ὑμῶν. Φοβοῦμαι ὅμως ὅτι σκολιὰν πο-  
 «ρεύεσθε ὁδόν.» Ἐγονεπέτησε δὲ πάλιν, προσκυρήθῃ  
 «ἐπὶ ἐν τέταρτον, ἐπειτα, τραπείς πρὸς τοὺς φίλους  
 «του, ἀπεχαιρέτισεν αὐτοὺς πάντας, σφιγγὼν ἐκά-  
 «στου τὴν χεῖρα καὶ δίδων εἰς αὐτοὺς συμβουλὰς τινάς.  
 «τελευταῖον ἐξεδύθη ἀταραχος, ἐκάλεσε τὸν θήμεον,  
 «τὸν ἐτυγχώρησεν, προσκυρήθῃ πάλιν ἐπὶ μικρὸν καὶ  
 «θέει τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ ἐπιπέθου, ἔβωκεν αὐτὸς τὸ  
 «σύνθημα τοῦ θανάτου. Ἡ κεφαλὴ ἐπέσεν, ὁ δὲ δῆ-  
 «μιος ἐπιδείξας αὐτὴν εἰς τὸ πλῆθος, ἀνέκραξεν. «ὁ  
 «Θεὸς σώσει τὸν βασιλέα!» Ὁ θρονοβάτης τότε ἐξερ-  
 «ράγηται ἀνευρημία! καὶ τὸ πλῆθος διεσπάρη εἰς τὴν  
 «πόλιν, τῶν μὲν ἐπιχειρόντων διὰ κραυγῶν μεγάλων,  
 «ἐπὶ τῷ κατασθώματι ἐκείνῳ, τῶς δὲ, διὰ τῆς σιωπῆς  
 «αὐτῶν δηλούντων, ὅτι πολλὴν εἶχον τὴν ἀμφιβολίαν καὶ  
 «ἀνηυχίαν περὶ τοῦ δικαίου τῆς θυσίας ἣν εἶδον  
 «ἐπιτελοῦσθαι.»

Μετά τὸν θάνατον τοῦ Στραφφόρδιου, ὁ βασιλεὺς,  
 «θεωρῶν ἤδη, ὅτι, ἐν Ἀγγλίᾳ εὐρισκόμενος, οὐδὲν  
 «ἠδύνατο νὰ ἐπιχειρήσῃ πρὸς περιστολήν τοῦ παρ-  
 «λαμένου, ἐπεκύρωσε μὲν τὸν νόμον δι' οὗ ἀπηγο-  
 «ρεύετο ἡ ἀνευτῆς συνεδοκήσεως τοῦ ἰδίου παρα-  
 «λαμένου διάλυσιν αὐτοῦ, καὶ τὸν νόμον τὸν καταργή-  
 «σαντα ἅπαντα τὰ ἐξαιρετικὰ δικαστήρια, ἀπεφάσισε  
 «δὲ νὰ μεταβῇ εἰς τὴν Σκωτίαν, ἵνα, διὰ πάσης πα-  
 «ραχωρήσεως εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ καὶ πολιτικὰ πρά-  
 «γματα τῆς ἀρχαίας αὐτοῦ πατρίδος, ἀνορθώσῃ ὑπω-  
 «ροῦν τὴν βρασιλικὴν ἀρχήν. Ἡ βουλὴ, ἐνοήσασα τὰ  
 «μελετώμενα, ἠγωνίσθη, δι' ἀναβολῶν, νὰ παρεμπο-  
 «δίσῃ τὴν ἀποδημίαν, ἀλλὰ τελευταῖον ὁ βασιλεὺς  
 «ἐνεχώρησε τὴν 10 Αὐγούστου, καὶ ἡ βουλὴ, θεω-  
 «ροῦσα μάταιον νὰ συνεδριάξῃ ἐν τῇ ἀπουσίᾳ αὐτοῦ,  
 «ἀπεφάσισε, μετὰ τινάς ἡμέρας νὰ διακόψῃ τὰς ἐρ-  
 «γασίας τῆς (ἀπὸ 8 Σεπτεμβρίου μέχρι 20 Ὀκ-  
 «τωβρίου) διαρκεσῶς μίαν ἡμέραν ἐπιτροπὴν, ὑπὸ τὸν  
 «Ἀμπερῆιον, ἵνα παρακολουθῆ τὸν βασιλέα εἰς Σκω-  
 «τίαν, ἑτέραν δὲ, ὑπὸ τὸν Πύμ, ἵνα ἐδρεύῃ εἰς Οὐε-  
 «στμίνστερον, ἐν τῷ διαστήματι τῶν βουλευτικῶν  
 «δικηοπῶν.

Ὁ βασιλεὺς, διερχόμενος διὰ τῶν δύο στρατῶν,  
 «ἔξ ὧν ὁ μὲν Ἀγγλικὸς διελύετο ἤδη, ὁ δὲ Σκωττι-  
 «κὸς ἐτοιμαζέτο νὰ ἐπανεβῆ εἰς τὰ ἴδια, διὰ τὴν  
 «συνομολογηθεῖσαν εἰρήνην, οὐδὲν ἠμέλησεν ἵνα περι-  
 «ποιθῆ τῶν ἀξιώματικῶν μάλιστα τὴν εὐνοίαν» ἐπει-  
 «τα, φθασας εἰς Ἐδιμβούργον, ὑπεσχέθη εἰς τοὺς Σκώ-  
 «τους τὴν κατὰ πᾶσαν τριετίαν συγκρότησιν τοῦ Παρ-  
 «λαμένου, τὴν κατάργησιν πολλῶν ἀρχαίων τοῦ στέμ-  
 «ματος προνομίων, τὴν καταδίωξιν τῶν ἀντιπάλων  
 «τῆς συνομολογίας, ἐνεψε πολλά ἀξιώματα, πολλὰς  
 «χάριτας, ἀνεδείχθη φιλακόλουτος πρεσβυτεριανός,  
 «καὶ, ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῶν παραχωρήσεων τούτων, ἐ-  
 «μελέτα ἰντούτος νὰ καταφέρῃ πληγὴν καιρίαν εἰς  
 «τοὺς ἐπισιμοτέρους τῆς βασιλείας ἐχθροὺς συλ-  
 «λαμβάνων μὲν τοὺς ἰδίους ἐπισιμοτέρους ἀρχηγούς  
 «τῆς Σκωτικῆς συνομολογίας, τὸν Ἀμίλτων καὶ τὸν  
 «Ἀγγυλιον, καταμηνύων δὲ, ἐπὶ ταῖς ἀποδείξει τὰς  
 «ὅποιας ἀπὸ τῶν ἐγγράφων αὐτῶν ἤθελε συλλέξει, τοὺς

ἀρχηγούς τῆς Ἀγγλικῆς ἀντιπολιτευσεως, ὡς προ-  
καλέσαντας καὶ ὑποστηρίζαντας τὴν ἐισβολὴν τῶν  
Σκώτων. Ἀλλὰ τὰ μελετώμενα διεθρολλήθησαν, οἱ  
δύο ἐκεῖνοι ἄνδρες, φυγόντες, δὲν κατωρθώθη νὰ συλ-  
ληφθῶσι, καὶ τὸ μὲν Σκωτικὸν παρλαμέντον, φρο-  
νίμως ποιοῦν, ἐθεώρησε συμφερότερον νὰ σιωπήσῃ πε-  
ρὶ τῆς ἐπιβουλῆς ταύτης, ὃ δὲ βασιλεὺς, ἵνα καλύ-  
ψῃ τὴν ἀποτυχίαν, ἀνηγόρευσε τὸν μὲν Ἀμίλτωνα  
δοῦκα, τὸν δὲ Ἀργύλιον, μαρκέσιον· ἀλλ' οἱ ἐν Ἀγγ-  
λίᾳ ἀντιπολιτευόμενοι, μαθόντες διὰ τοῦ Ἀμπδηνί-  
ου τὰ διατρέξαντα, παρωξύνθησαν εἰς ὑπερβολὴν καὶ  
ἐν τῷ μέσῳ τοῦ νέου ταύτου ἐρεθισμοῦ τῶν παθῶν  
ἤρπαιον ἡ δευτέρα σύνοδος τοῦ μακροῦ Παρλαμέντου  
τῆ 20 Ὀκτωβρίου 1641.

Ἐν τῇ δευτέρᾳ ταύτῃ συνόδῳ δὲν ἐπεκράτησε πλέ-  
ον ἡ δημοσύνη ἐκείνη τῶν ὁποίων εἶδομεν, ἐν τῇ  
πρώτῃ, κατ' ἐπιφάνειαν τοῦλάχιστον, συνενώσαντο ἅ-  
παντας τοὺς χρωματισμοὺς τῆς ἀντιπολιτευσεως·  
ἀλλὰ ἡ πρότερον ἠνωμένη ἀντιπολιτευσις διεκρίθη  
ἔτιοτε εἰς δύο ἀντίπαλα κόμματα, αὐτὰ ἐκεῖνα, τὰ  
ὁποῖα ὑπὸ ὀνόματα διάφορα, αἴτιοτε ἀπὸ τῆς ἐπο-  
χῆς ἐκείνης διημφισθῆσαν πρὸς ἄλληλα, καὶ μέχρι  
τοῦδε διαμριβητοῦσιν ἐν Ἀγγλίᾳ, περὶ τῆς διεξα-  
γωγῆς τῶν δημοσίων πραγμάτων. Ἐπὶ τινὰ χρόνον  
τὸ εἶναι τῶν κομμάτων ταύτων ἔφερε τὸ τῶν ἰσπεῖων  
ὄνομα, τὸ δὲ, τὸ τῶν Στραγγυλοκρατῶν, βραδύτα-  
ρον δὲ ἐκλήθησαν Ὑδραὶ καὶ Οὐγγοί, καὶ μέχρι τῆς  
σήμερον ὠλόουσι τὰ ἐπώνυμα ταῦτα. Ἡ δὲ ἐπα-  
γαγούσα τὸν χωρισμὸν αὐτῶν κυριώτατη αἰτία ἔχει  
τὴν ἀρχὴν αὐτῆς εἰς τὴν διαφορὰν τῆς κράσεως,  
τοῦ πνεύματος καὶ τοῦ συμφέροντος, τὴν ὑπάρχουσαν  
εἰς πᾶσαν κοινωνίαν, καὶ αἴτιοτε ὑπάρχουσαν, μέ-  
χρις οὗ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα παύσῃ τοῦ νὰ δια-  
σπᾶται, ὑπὸ τῶν θελημάτων τῆς ἐξέως καὶ ὑπὸ τῶν  
θελημάτων τοῦ νεωτερισμοῦ, εἰς δύο ἀντιθέτους βῆ-  
πάς. Ἡ διακρίσις ἐκείνη ἐνυπάρχει οὐ μόνον εἰς τὴν  
πολιτικὴν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν φιλολογίαν, τὴν τέχνην,  
τὴν ἐπιστήμην. Παντοῦ καὶ πάντοτε εὐρίσκωμεν ἀν-  
θρώπους προσηλωμένους τοσοῦτον θερμῶς εἰς πᾶν τὸ  
ἀνέκαθεν ὀριζόμενον, ὥστε καὶ ὅταν, δι' ἀκαταμάχητον  
πειράς, πεποθῶσιν, ὅτι νεωτερισμὸς τις εἶναι χρήτι-  
μος, δὲν ἀποδέχονται τὸν νεωτερισμὸν εἰμὴ κατὰ πε-  
ρὶ αὐτοῦ εἰωνιζόμενοι. Παντοῦ καὶ πάντοτε δ' εὐρί-  
σκομεν ἐπίσης ἕτερον ἀνθρώπων τάξιν, οἵτινες, ἐξυ-  
πτεροι μὲν ὄντες περὶ τὸ ἐλπίζειν, καὶ περὶ τὴν θεωρίαν  
τολμηρότεροι, προθύμως κατακρίνουσι μὲν τὰς ἠλεί-  
ψεις τῶν καθεστώτων, παραγινώσκουσι δὲ τοὺς κινδύ-  
νους καὶ τὰς δυσχερείας πάσης βελτιώσεως καὶ ὡς  
βελτίωσιν ὑπολαμβάνουσι πᾶσαν μεταβολήν. Οἱ ἀπὸ  
τοῦ κοινοῦ ὄριου τῶν δύο ταύτων τάξεων ἤμιστα ἀπο-  
μακρυνόμενοι, ἐν ἄλλαις λέξεσιν οἱ μετριοπαθέστεροι  
ἄνθρωποι, εἶναι θεαίως καὶ οἱ συνετώτεροι, οἱ χρη-  
σιμώτεροι εἰς πᾶσαν κοινωνίαν· οἱ δὲ τὰς ὑπερβολὰς  
ἀσπαζόμενοι, ἐνθεν μὲν ἀποβαίνουσι σχολαστικοὶ δεισι-  
δαίμονες, ἐνθεν δὲ παράφρονες μεταωρολόγοι.

Βεβαίως, ἀνέκαθεν ὑπῆρχον εἰς τὰ Ἀγγλικά παρ-  
λαμέντα, βουλευταὶ τινες περιδεῶς ἐπιζητούντες  
τὴν τῶν καθεστώτων τήρησιν, καὶ ἄλλοι πάλιν θερμῶς

ἐπιδιώκοντες τὰς μεταρρυθμίσεις. Ἀλλ' ἐνδοῦ αἱ  
σύνοδοι τῶν νεοθετικῶν σωματίων ἦσαν βραχυχρόνιοι,  
οὔτε οἱ μὲν, οὔτε οἱ δὲ ἀπετέλεσαν ἴδια καὶ μόνιμα  
πολιτικά συστήματα, ἔχοντα ἴδιους ἀρχηγούς καὶ  
ἴδια ὀνόματα καὶ συνήματα. Ἐπὶ δὲ τῶν πρώτων  
ἀπὸ τῆς συγκροτήσεως τοῦ μακροῦ παρλαμέντου μη-  
νῶν, τοσοῦτον ἰσχυρὰ καὶ πάγκοινος ὑπῆρξεν ἡ διὰ τῆς  
προηγηθείσης πολυετοῦς ἀνομίας κινήσεισα δυσπρέ-  
πεια, ὥστε ἡ βουλὴ τῶν κοινοτήτων δημοφώνως σχε-  
δὸν ἐπέτεθη κατὰ τῶν ὑφισταμένων καταχρήσεων.  
Καθ' ἣν ὁμοῦ ἐποχὴν συνεκροτήθη ἡ δευτέρα τοῦ  
μακροῦ Παρλαμέντου σύνοδος, πᾶσαι αἱ εὐλογοὶ μεταρ-  
ρυθμίσεις εἶχον ἤδη ψηφισθῆ, ὥστε πολλοὶ φρόνιμοι  
ἄνθρωποι ἐνόμιζον κρέπον ν' ἀρκεσθῶσιν εἰς τὰ γενό-  
μενα· ἄλλοι ὅμως ἐξυπτεροι καὶ δυσπιστότεροι, ἐθεώ-  
ρουσαν ἀναγκαῖον νὰ ἐπιμείνωσιν εἰς τὸν δρόμον τῶν  
νεωτερισμῶν. Ἐντεῦθεν ἡ δ' αἰρέσις ὑπῆρξεν ἀπαραί-  
τητος, ἐντεῦθεν ἡ πρώτη σύστασις τῶν δύο ἀντιπά-  
λων τῆς ἀγγλικῆς πολιτικῆς κομμάτων. Ἐκάτερον  
τῶν δύο ταύτων κομμάτων ἐπλανήθη βεβαίως πολλὰ-  
κις, ἀλλ' ἀμφοτέρω ἀνεδείχθησαν χρήσιμα εἰς τὴν  
πατριδα· καὶ ἂν οἱ Ἀγγλικοὶ θεομοὶ παριστώσιν ἡ-  
μῖν τοσοῦτον θαυμάσιον καὶ ἐνιαῖον σχεδὸν ἐν τῇ ἱ-  
στορίᾳ κράμα τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς τάξεως, τοῦτο  
ὀφείλεται κυρίως εἰς τοὺς γενναίους ἀγῶνας καὶ εἰς  
τὰς ἀμοιβαίας νίκας τῶν δύο ἐκείνων ἀντιπάλων πο-  
λιτικῶν ἐταιριῶν, ἐξ ὧν ἡ μὲν ὑπερεμάχητο ὑπὲρ  
τῆς ἐξουσίας καὶ τῶν ἀρχαίων καθεστώτων, ἡ δὲ ὑ-  
πὲρ τῆς ἐλευθερίας καὶ τῆς προόδου. Μὴ λησμονή-  
σωμεν δὲ ὅτι αἱ δύο ἐκεῖναι μεγάλαι τῶν πολιτικῶν  
τῆς Ἀγγλίας ἀνδρῶν φάλαγγες διεκρίθησαν αἴτιοτε  
ἀπ' ἀλλήλων μᾶλλον ὡς πρὸς τὸν βαθμὸν καθ' ὃν ἐ-  
πέστησαν τὴν ἐφαρμογὴν ἀρχῶν τινῶν ἢ κατὰ τὰς  
ἀμοιβαίας ἀρχάς. Δεῖξτε καὶ ἀριστερὰ ἐκάτερας αὐ-  
τῶν, ὑπῆρχον ὅρα τινὰ τὰ ὁποῖα σπανίως καταπα-  
τήθησαν. Ὀλίγαι τινὲς ἐνθουσιώδεις κεφαλαὶ ἦσαν βε-  
βαίως ἔτοιμοι ἀπ' ἐνός νὰ θυσιάσωσι, πρὸς χάριν τῆς  
βασιλικῆς ἐξουσίας, καὶ αὐτὰ τὰ εὐλογώτερα δίκαια  
τοῦ ἔθνους· ὀλίγαι δὲ πάλιν ἐνθουσιώδεις κεφαλαὶ ἦ-  
σαν εὐδαίετοι ἀπ' ἑτέρου νὰ ἐπιζητήσωσιν, ἐν τῷ  
μέσῳ ἀτελευτήτων ἐμφυλίων ταραχῶν, τὸ φάντα-  
σμα τῆς δημοκρατίας. Ἀλλ' ἡ μεγάλη πλειονοψηφία  
τῶν ὑπερμάχων τοῦ ἔθνους ἀπεστρέφτο τὴν ἀναρχί-  
αν· δις δὲ ἐντὸς τῆς 17ης ἑκατονταετηρίδος ἀμφο-  
τέρω τὰ κόμματα, λησμονήσαντα τὰς ἀμοιβαίας ἐρι-  
δας, ἠνώθησαν ἐπὶ κοινῷ σκοπῷ· καὶ ἡ μὲν πρώτη  
αὐτῶν συγχώνευσις ἠνώρθωσε τὴν κληρονομικὴν μο-  
ναρχίαν, ἡ δὲ δευτέρα διέσωσε τὴν συνταγματικὴν  
ἐλευθερίαν.

Παρατηρητέον πρὸς ταῦτα, ὅτι οὐδέτερον τῶν δύο  
ταύτων κομμάτων περιέλαβεν ἐν ἑαυτῷ ποτὲ ὀλόκλη-  
ρον τὸ ἔθνος καὶ ὅτι οὐδ' ἀμφοτέρω ἀπετέλεσαν πο-  
τὲ τὴν πλειονοψηφίαν τοῦ ἔθνους· ἀλλ' αἰετοτε  
διηρξέν ἐν Ἀγγλίᾳ μέγα ἀνθρώπων πλῆθος, τὸ  
ὁποῖον, μὴ ὄν προσηλωμένον μονίμως εἰς κομμίσαν  
τῶν δύο ἐκείνων ἀντιπάλων μεριδίων, ἐνίοτε μὲν δι-  
εστῆλει παντάπασιν ἀδιάφορον, ἐνίοτε δὲ συντάσσε-  
το μετὰ τῆς μιᾶς ἢ τῆς ἄλλης μεριδος, καὶ τότε

ἀνεδείκνυεν αὐτὴν ἀναγκάτως νικηφόρον. Καθ' ἣν  
ἐποχὴν τὰ ἀντίπαλα ἐκείνα κόμματα διεκρίθησαν ὀ-  
ριστικῶς ἀπ' ἀλλήλων καὶ ἔλαβον ἴδιον ἕκαστον  
σχημα καὶ σῶμα, αἱ ἀμοιβαίαι αὐτῶν δυνάμεις ἐ-  
φαίνοντο σχεδὸν ἴσαι. Μετὰ τῆς Κυβερνήσεως συ-  
στάσεως οἱ πλείστοι τῶν ἀνωτέρων εὐπατριδῶν  
καὶ οἱ πλείστοι τῶν πολιτῶν ἐκείνων οἵτινες, ἀπὸ  
πλουτίων καὶ ἀγαθῶν οἰκῶν ἔλκοντες τὸ γένος, δὲν  
ἐστειρόντο εἰμὴ τὸ τοῦ εὐπατρίδου ὄνομα. Τοῦτους  
δὲ παρηκολούθουν ὁ ἐνώτερος Ἀγγλικανικὸς κληρὸς  
ἀμφοτέρω τὰ Πανεπιστήμια, ἅπαντες οἱ λαϊκοί, ὅ-  
σοι ἦσαν θερμῶς ἀφωσιωμένοι εἰς τὴν ἐπισκοπικὴν  
ἐκκλησίαν καὶ εἰς τὸ Ἀγγλικανικὸν τυπικόν, προσδετοῦ-  
τοις ἅπαντες οἱ ἄνθρωποι, ὅσοι, ἀποτροπιαζόμενοι  
τὴν ὑπερβολικὴν ἀφέλειαν καὶ αὐστηρότητα τοῦ βί-  
ου τῶν καθροβητικῶν, ἐθεώρουσαν πολλὸν συμφερωτέρην  
τὴν ὑπερίσχυσιν τῆς παμβασιλείας καὶ τὴν διὰ ταύ-  
της παγίωσιν διαίτης πολυτελεστερας. Τελευταίον  
εἰς τὴν αὐτὴν ὑπήγοντο μερίδα καὶ ἅπαντες οἱ  
καθολικοὶ Ἀγγλοί, διότι ἡ βασιλεὺς ἐπρέσβευε τὸ  
θρησκείμα αὐτῶν, διότι αὐτὸς ὁ βασιλεὺς ἦτο ἐ-  
πιεικέστερος πρὸς αὐτοὺς ἢ τοὺς πρεσβυτεριανούς,  
διότι, ἂν ἡ ἀντιπολιτευσις ὑπερίσχυεν, οἱ αἱματηροὶ  
νόμοι, οἱ ἐπὶ τῆς Ἐλισάβετ' κατὰ τῶν πατιστῶν  
ἐκδοθέντες, ἤθελον πιθανώτατα ἐκτελεσθῆ καὶ πάλιν  
αὐστηρῶς.

Τὴν κυριωτέραν τῆς ἀντιπολιτευσεως δύναμιν ἀ-  
πετέλουσαν οἱ μικροὶ τῆς ὑπαίθρου γῶρας γαιοκτῆται  
καὶ οἱ ἐν ταῖς πόλεσιν οἰκοῦντες ἔμποροι καὶ βιο-  
μήχανοι, οἵτινες ὁμοῦ ἤγοντο ὑπὸ φοδερὰς ἀριστο-  
κρατικῆς μειονοψηφίας, ἐν ἣ περιλαμβάνοντο οἱ ἰ-  
σχυροὶ καὶ πλούσιοι Κόμητες Νορθουμβερλάνδιδος,  
Βιδρόρδιος, Οὐαρουνίκιος, Σταμαρόρδιος καὶ Ἐτσέλιος  
καὶ διάφοροι ἄλλοι Λόρδοι, πλείστην ἔχοντες πε-  
ρουσιῶν καὶ δυνάμιν. Εἰς τὴν αὐτὴν δὲ φάλαγγα  
ὑπῆρχον ἅπαντες σχεδὸν οἱ ἐστεροδοκοῦντες διαμαρ-  
τυρόμενοι καὶ αἱ πλείστοι τῶν τῆς ἐπικρατοῦσας ἐκ-  
κλησίας ὅσοι ἔμενον εἰσέτι πιστοὶ εἰς τὰ Καθολικὰ  
δόγματα, τὰ ὁποῖα ἄλλοτε ἐθεωροῦντο ὀρθὰ ὑπὸ ὅ-  
λων ἐν γένει τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν κληρικῶν τῆς  
Ἀγγλικανικῆς ἐκκλησίας. Αἱ δημοτικαὶ ἀρχαί, ἐκ-  
τός ὀλίγων ἐξαιρέσεων, μετὰ τῆς αὐτῆς συνεστά-  
σαντο μερίδος. Τελευταίον ἡ ἀντιπολιτευσις ὑπερί-  
σχυεν ἐν τῇ Βουλῇ τῶν Κοινοτήτων, ἂν καὶ ὀχι-  
ριστικῶς.

Ἐκάτερον τῶν δύο κομμάτων προέβαιεν ὑπὲρ ἐαυ-  
τοῦ λόγους ἰσχυρούς. Οἱ βασιλικοὶ ἔλεγον «Εἶναι ἀλη-  
θές, ὅτι μεγάλα ἐγένοντο καταχρήσεις ἀλλ' ἰδοὺ αἱ  
καταχρήσεις αὐταὶ ἐθεραπεύθησαν. Εἶναι ἀληθές, ὅτι  
πολύτιμα τοῦ ἔθνους δίκαια προσεβλήθησαν, ἀλλὰ τὰ  
δίκαια ταῦτα ἠνωρθώθησαν ἤδη καὶ διὰ νέων ὠχυ-  
ρῶθησαν ἐγγυήσεων. Τοῦ λοιποῦ δὲν δύναται νὰ  
παρέλθῃ τριετία ἀνευ συγκροτήσεως Παρλαμέν-  
του· τὰ ἕκτατα δικαστήρια καταρτήθησαν· ὁ με-  
λετήσας τὴν ἰδρύσιν, στρατιωτικῶν, δεσποτισμοῦ  
Στραφφόρδιος ἐκατάτοιμήθη· ὁ νοθεύσας τὴν ἐθνικὴν  
θρησκείαν καὶ μετὰ πλείστης καταφορᾶς τὴν θρησκευ-  
τικὴν συνείδησιν καταδιώξας Ἀρχιεπίσκοπος Καν-

ταβριγίας ἀπεκδέχεται ἐν τῇ φυλακῇ τὴν κρίσιν  
τῶν δημοσίων αὐτοῦ· ὁ Λόρδος σφραγισοφύλαξ,  
ὃς ἐθελήσας νὰ καταστήτῃ ὑποχείριον τοῦ στέμματος  
πᾶσαν ἐν Ἀγγλίᾳ ἰδιοκτησίαν, καθήρθη καὶ ἡ-  
γκάσθη νὰ ζητήσῃ ἄσυλον ἐν ἀλλοδαπῇ. Ἐν γένει  
δὲ οἱ μὲν ὑπέρταται τῆς τυραννίας ἐτιμωρήθησαν,  
τὰ δὲ ὄνομα αὐτῆς ἀπεικμηώθησαν. Καιρὸς εἶναι  
ἤδη νὰ σκεφθῶμεν μήποτε οἱ κατὰ τοῦ δεσποτι-  
σμοῦ ἡμῶν νίκη καταφέσῃ ἡμᾶς εἰς ἀναρχίαν. Διὰ  
τὸ νὰ καταβάλλωμεν τοὺς κνηρούς θεσμούς ὑπὸ τῶν  
ὁποίων πρὸ μικροῦ ἔτε κατετρέχετο ἡ πατρίς, ἡ-  
ναγκάσθημεν νὰ διασείσωμεν ἐκθεμελίωον τὸ οἰκο-  
δόμημα τῆς κυβερνήσεως· καταβληθέντων ἤδη τῶν  
θεσμῶν ἐκείνων, ἀνάγκη νὰ ὑποστηρίξωμεν τὸ οἰ-  
κοδόμημα τοῦτο, κατὰ τοῦ ὁποῖου πρὸ μικροῦ χρε-  
σὸς εἶχομεν νὰ ἐπαγάγωμεν πολιτορχητικὸς κατα-  
πέλτας, ὥστε ἀπὸ τοῦδε ἡ φρόνησις ἀπαιτεῖ ν' ἀ-  
ποδεχώμεθα μετὰ δυσπιστίας πάντα νεωτερισμὸν καὶ  
νὰ προφυλάττωμεν ἀπὸ πάσης προσβολῆς τὰ κυρι-  
αρχικὰ δίκαια τὰ ἀπονεμηθέντα ὑπὸ τοῦ νόμου εἰς  
τὸν ἡγεμόνα, χάριν τῆς κοινῆς εὐμερίας.»

Ταῦτα ἐπρέσβευον οἱ ἄνδρες τῶν ὁποίων πρώτα-  
το δ' γενναῖος Φαλκλάνδιος· ἀπ' ἑτέρου δὲ ἄνδρες οὐ-  
δὲν ἤττον ἐμπειροὶ ὁ Πύμ, ὁ Ὀλλίς, ὁ Ἀμπδημιός,  
διεταίνοντο δι' ἐπιχειρημάτων οὐδὲν ἤττον ἰσχυρῶν,  
ὅτι ἡ ἀσφάλεια τῆν ὁποῖαν ἀπελάμβανον αἱ ἐλευθερί-  
αι τοῦ Ἀγγλικοῦ ἔθνους ἦτο ἐπίπλαστος μᾶλλον  
ἢ πραγματικὴ καὶ ὅτι καθὼς παρεβιάσθησαν ὅτι μέ-  
γας χάρτης καὶ ὁ περὶ δικαίων νόμος, αὐτὰ ἠδύνα-  
το νὰ παραβιασθῶσι καὶ οἱ νεωστὶ ψηφισθέντες νό-  
μοι, ἅμα ἡ βουλή ἤθελε παύσει ἀγρύπτως περιφρου-  
ροῦσα αὐτοὺς.

Τὰ δὲ δύο ταῦτα κόμματα μόλις ἤρχισαν νὰ σχη-  
ματίζωνται καὶ δὲν εἶχον ἐτι μετρήσει τὰς δυνάμεις  
αὐτῶν, ὅτε τῇ 1η Νοεμβρίου, ἐφθασαν εἰδήσεις ἀ-  
ναρρήσιμασι μὲν ἐνατέρων τὰ παθη, ἐνισχυτάσσι δὲ  
τὰ φρονήματα. Οἱ Ἰθαγενεῖς Ἴρλανδοὶ μὴ αἰσθανόμε-  
νοι ἤδη τὴν ἐπὶ τὸσαῦτα ἐτη δαμάσαντα αὐτοὺς σιδη-  
ρᾶν τοῦ Στραφφόρδιου χεῖρα καὶ ἐπαρρησώμενοι ἀπὸ  
τε τὰ παραδείγματα τῶν Σκώτων καὶ ἀπὸ τῶν ἐσω-  
τερικῶν τῆς ἀγγλίας διενέξεων, ἐπιχείρησαν συνω-  
μοσίαν καὶ ἐπανάστασιν κατὰ τῶν Ἀγγλῶν ἀποίκων  
τοσοῦτω μᾶλλον ἀγρίαν, ὅση ἐξεπηγάζεν ἀπὸ διπλοῦν  
μίθως, πολιτικῶν καὶ θρησκευτικῶν. Ἐκαστον τα-  
χυδρομῶν ἔφερον εἰς Λονδίον εἰδήσεις ὑπερβολικᾶς  
περὶ τῶν βαιοπραγιῶν εἰς δις ἑξατραχυλίζοντο οἱ ἐ-  
παναστάται, εἰδήσεις, αἰσίνες, καὶ ἀνευ τῶν ὑπερβο-  
λῶν ἐκείνων ἦσαν ἱκαναὶ νὰ κινήσωσι τὸν ἔλεον  
καὶ τὴν φοβίαν, εἰς ἀνώτατον δὲ βαθμὸν παρῶντων  
ἀμφοτέρω τὰ μεγάλα κόμματα, τὰ ἐν Οὐεστμινστερ-  
ρε τότε ἀντιπαρτασσόμενα. Οἱ μὲν βασιλικοὶ ἰσχυ-  
ρίζοντο, ὅτι, ἐν τῷ αὐτῷ κρίσει, τὸ πρώτιστον καθή-  
κον παντός ἀγαθοῦ Ἀγγλοῦ ἢ διαμαρτυρουμένου ἦτο  
νὰ κρατῆται τὴν χεῖρα τοῦ ἡγεμόνος. Ἡ δὲ ἀντι-  
πολιτευσις ἐφρόνει, ὅτι ἐκ τῆς περιστάσεως ταύτης ἐ-  
λάμβανεν ἐς χυρότερα παρὰ ποτὲ ἀφορμὴν τοῦ νὰ δι-  
ακωλύσῃ αὐτὸν καὶ νὰ περιορίσῃ· διότι ὁ μέγας στρα-  
τός τοῦ ὁποῖου ἀπρηταίτο ἤδη ἡ συγκρότησις, ἠδύνα-

το να στραφή κατά των ελευθεριών της Αγγλίας. Προσδετούται εις πολλών καρδίας παρήχθη υπόνοια φανερά, αν και όλως άδικος, ότι η βασιλίσ, ήτις ήτο καθολική, ότι ο βασιλεύς, όστις, καίτοι δικαιοπαρόμενος, έπροτίμα όμως των καθαροβήτων τους καθολικούς, δέν ήσαν άμέτοχοι του κινήματος εκείνου.

Έντεϋθεν, τή 22 Νοεμβρίου, τρεις ημέρας πρό τής εις Λονδίνον έπανόδου του βασιλέως, συνεκροτήθη ή πρώτη μεγάλη βουλευτική μάχη μεταξύ των δύο κομμάτων, τα όποια άείποτε έκτοτε περί τής κυβερνήσεως του έθνους προς άλλα διημφισβήτησαν και μέχρι ταύδε άμφισβητούσιν. Η άντιπολίτευσις προέτεινε να συνταχθί προς τον βασιλέα πράστασις άνεκεραλοιόστα άπαντα τα από τής αναρρήσεως αυτού εις τον θρόνον άνομήματα τής κυβερνήσεώς του και εχοράζουσα την δυσπιστίαν ήν είχεν εις το έθνος προς την πολιτικήν αυτού διαγωγήν. Οι βασιλικοί άντέτεινον εις την πράξιν ταύτην, ήτις μόνον άποτέλεσμα ήδύνατο να έχη του να παροξύνη έτι μάλλον τα πάθη και ή πρό τιων μηνών δμόφωνος έκείνη συνέλευσις, διερέθη ήδη εις δύο ισόδυναμα σγεδόν στρατόπεδα μετá πολλών δέ και σφοδράν συζήτησιν, ή παράστασις δέν έγένετο δεκτή ειμή δι' ένδεκα και μόνον ψήφων.

Η έκδοσις του άγώνος τούτου άπέδειξεν, ότι ή συντηρητική μερίς, αν και ήττηθείσα, ήτο όμως τοσοῦτοι ίσχυρά εν τή κάτω βουλή, ώστε εύχερώς ήδύνατο εντός μικρού χρόνου, και να πλειονοψηήση. Έπειδή δέ όμολογουμένως υπερίσχυεν εν τή άνω, ήθελε θεθαίως άναγκασίσει τον επαναστατικόν χειμαρρόν, αν ο Κάρολος άπεράττειν ειλικρινώς να άκολουθήη τας πολιτικές αυτης άρχάς.

Και τώντι, αι πρώται αυτού πράξεις παρέσχον άγαθά; ελάτθας; διότι άπερήνατο την άπόφασιν αυτού του να κυβερνήση εκ συμφώνου μετá τής βουλής; των κοινοτήτων και επί τούτω να καλέση εις τó συμβόλιον αυτού άνδρας άπολαμβάνοντας, διά των προτερημάτων και του χαρακτήρος αυτών, την έμπιστοσύνην τής βουλής. Ο Φιλκλάνδιο; ο Κολλεπέπερος, ο Ύδης άπαντες οι άρχηγοι τής βασιλικής μερίδος, όστινες όμως, εν τή πρώτη συνόδω του μακρού Παρλαμέντου, μετá κλείτου ζήλου έπέδωξαν την κατάρτησιν των καταγρήσεων και την τιμωρίαν των ενόχων ύπουργών, προσεκήλησαν ήδη να αναλάβωσι την κυβέρνησιν των κοινών πραγμάτων, και ο μέν πρώτος διωρίσθη επί των εσωτερικών ύπουργός, ο δε δεύτερος, επί των οικονομικών, ο δε τρίτος ύπηρεσίαν μέν δέν έδέχθη, άνέλαβεν όμως να ύποστηρίξη τó νέον ύπουργείον, ο δε Κάρολος ύπεσχέθη εις αυτούς; να μη πράξη τι άπικρόδηποτε άφορών την βουλήν άνευ τής συναίνεσεώς των.

Αν ο Κάρολος ένέμενεν εις την άπόφασιν ταύτην, ουδέμια ύπάρχει άμφιβολία, ότι ή μεταπολίτευσις δέν ήβηλε προχωρήσει περαιτέρω· τούτο είναι τόσον βέβαιον, ώστε οι σφοδρότεροι τής άντιπολιτεύσεως άρχηγοι είχον άρχίσει ν' άπελπίζωνται περί τής τύχης τής μερίδος των, και να σκέπτονται περί άποδημίας

εις την Αμερικην. Κατά δυστυχίαν, όμως ο Κάρολος, πλανώμενος περί τής άληθοῦς των πραγμάτων καταστάσεως, δέν είχε πλήρη πίστιν ουδέ εις αυτούς; τους άρχηγούς τής βασιλικής μερίδος, τούς όποιούς έκάλεσεν εις τó συμβόλιον αυτού, διότι ουτοι ήσαν μέν ειλικρινείς τής βασιλικής έξουσίας ύπερμαχοι, ουχι όμως και παμβασιλείας τοιαύτηςόταν έμελέτησε ποτέ αυτην ο Ουεντσοϋρθιος.

Όθεν μετ' άλλιας ημέρας (τή 3 Ιανουαρίου 1642) λησμονών την εις τούς νέους ύπουργούς δοθείσαν ύπόσχεσιν, έπεμφεν, εν άγνοία αυτών, τον παρá τω άνωτάτω δικαστηρίω εισαγγελέα να κατηγορήση ενώπιον των Λόρδιων, επί εσχάτη προδοσία, πέντε βουλευτάς, τον Πύμ, τον Όλλιν, τον Αμπερηνιον τον Ατλερίγιον και τινα Στρόδην, και άπήτησε διά διαγγελέως από την κάτω βουλήν την παραδοσιν των κατηγορουμένων. Έπειδή δέ ή βουλή άπεκρίθη ότι έχει άναγκην να σκεφθί ώρίμως περί τοιαύτης ύποθέσεως, την έπιούταν ο Κάρολος προσήλθεν αυτοπροσώπως, υπό ένόπλιον περιεττοιχιτισμένον άνδρών, να συλλάβη, εντός του βουλευτικού καταστήματος, τούς άρχηγούς τής άντιπολιτευτικώς. Καταλιτών δέ έξω τής; αίθούσης τούς δορυφόρους, εισήλθε κρατών τον πylon εις την χειρα, υπό μόνου του άνεψιού αυτού, του Γερμανού Κόμητος Παλατινου Ρουπρέχιου συνοδευόμενος. Οι άντιπρόσωποι του έθνους άπεκάλυψαν άμέσως τας κεφαλάς και ήγήρθησαν· ο δε Κάρολος, περιστρέφων τα βλέμματά του επί των βουλευτικών έδρών, εκαθός έλέπω, είπα, τα πτηνά άπέπτυσαν [δίδει, άμα διαδοθέντες ότι έπέρχεται ο βασιλεύς, οι κατηγορούμενοι έξήλθον εν σπουδή του βουλευτηρίου] άπαιτώ όμως να με πεμφθώσι οι άνδρες ουτοι άμα έπανέλθωσιν· άλλως ήξείρω ποῦ Όίλω τους εύρει·.

Αλλ' ή ήμέρα παρήλαε, ή δε κάτω βουλή δέν έπεμψι τούς άνδρας εκείνους, και ουδ' ο βασιλεύς αυτός έστειλε να τούς ζητήση, αν και πάντες έγίνωσκον εις πάαν όδόν και οικίαν εύρίσκοντο. Την άκόλουθον ήμέραν, ο βασιλεύς μετέβη αυτοπροσώπως εις τó άστν και άπήτησεν από την δημοτικήν άρχήν την παραδοσιν. Αντι όμως να έπιτύχη ποῦτος, έμαθεν ότι προσεχέστατα ή εθνοφυλακή του Λονδίνου θέλει επαναγαγί μετá πομπής τούς πέντε κατηγορουμένους εις Ουεστμίνστερον, ότι περιέμενον, διά την δημοτελή ταύτην πανήγηριν, 4000 γαιοκτητάς τής Βυτιγαμικής κομητίας, έρχομένους να συμπράξωσιν εις τον θρίαμβον του μεγάλου Αμπερηνίου, του άντιπροσώπου αυτών, και ότι διερχίλιοι ναύται έμελλον να παραπέμψωσι τούς 5 άνδρας επί του Ταμείσεως. Τις άνέκραξεν ο Κάρολος α ώς και αυτοι οι νεροπόντικοι μ' έγκαταλείπουσι; » — Δέν τον έγκατέλιπον δέ αυτοι μόνοι, άλλοτε όντες άφωσιωμένοι εις αυτόν, αλλά και οι σύνετώτεροι των άνδρών τής βασιλικής μερίδος ήσαν κατατεθλιμμένοι και δυσηρεσμένοι διά την άφρονα και παράλογον έκείνην παραβίασιν άπάντων των κειμένων νόμων. Οι άντίπαλοι τής αλλής άνέλαβον εν άκαρεί νέον θάρρος. Έν τή βουλή των κοινοτήτων ή άντιπολίτευσις απέβη αυθής άκατάσχατος και έφήησε τά άντικυβερνητικώτερα βουλεύ-

μέτρα μετá πλειονοψηφίας ύπερβαλοῦσης την άναλογίαν του 2 προς 1. Μεγάλα άπαρτάσματα εθνικής φρονησ, τακτικώς έπαμοιόδομα, άνέλαβον την φρονησιν του βουλευτηρίου; αι πύλαι των βασιλείων καθ' έκάστην έπολιορχούντο υπό άγρίου όχλου, έξαμύοντος τας δεινότερας ύδρεις, και άράς, και άπειλιάς. Ο δε Κάρολος, έννοήσας, ότι ουδεμίαν είχεν εν Λονδίω άσφάλειαν, κατέλιπε την 10 Ιανουαρίου την μητρόπολιν ταύτην και τή βασιλεία τής Ουίτελλης, τα όποια δέν έπέπρωτο να διέλθη πάλιν ειμή κατá την τελευταίαν τής ζωής αυτού ήμέραν.

Απεδήμησε δέ και ή βασιλίσ, τή 5 Φεβρουαρίου, εις Όλλανδίαν, διά να ζητήση από τής ήπειρωτικής Βόρως συνδρομήν εις τον άναπόδραστον ήδη καταστάνα έμφύλιον πόλεμον. Έφόντι τα τελευταία του Καρόλου κινήματα κατέστησαν άδύνατον πασάν ειρηνικήν συνδιαλλαγήν. Μιταξῦ του βασιλέως, στήσαντος την έδραν αυτού εις Έβόρκεν, εις τó όρειον τής Αγγλίας μέρος, όπου οι όπάδι αυτού ήσαν πολυαριθμότεροι, και του εν Λονδίω παραλαμένου, έγένετο ήδη μακρά άλλ' άταλεισφόρητος διαπραγματύσις. Μάτην ο βασιλεύς ύπέσχετο, επικαλούμενος τον ουρανόν εις πίστιν τής ειλικρινείας του· ή δυσπιστία την όποιαν είχε κινήσει εις τής ψυχάς των άντιπάλων του δέν ήτο δυνατον ν' άρθῃ πλεον' εκ μέτου δι' όρων και συνθηκών. Αι μέν εντός του Παρλαμέντου διάφοροι του έθνους τάξεις όσαι άπέτελουν την βασιλικήν μερίδα, διέμειναν πιστά εις αυτόν και έδραμον (υπό τó όνομα των Ιππέων) εις υπεράσπισιν των δικαιωμάτων του, εν μερεί, διότι δέν έγίνωσκον άκριώς τα μεταξῦ του Καρόλου και του Παρλαμέντου διατρέξαντα, εν μερεί διότι ήσαν προσηλωμένοι εις την βασιλείαν ενίκα των συμπεριόντων αυτών. Και εντός του Παρλαμέντου δέ τινές, αν και δυσηρεστημένοι διαγωγίαν του Καρόλου, αν και ίδόντες τινάς των φίλων αυτών μεταβάντας εις τας τάξεις του άντιπολιτευόμενων, αυτοι όμως, ήναγκασμένοι να εκλέξωσι μεταξύ δύο κινήσεων, μεταξύ τής δυσπιστίας, ήν ένέπνευ ο Κάρολος και του έλασχερούς έξευτελισμού του βασιλικού αξιώματος την όποιαν επεδίωκε τó παρλαμέντον, έπροτίμησαν να ταχθώσι μετá του πρώτου· όθεν 32 Λόρδοι και 60 βουλευται προσήλθον κατ' άλλον προς αυτόν εν Έβόρκεν. Αλλ' ή πλειονοψηφία του παρλαμέντου, έσειδαμένη επί έτερον πολυπληθών ίπισής πολιτών (οστινες εκλήθησαν Στρογγυλοκέφαλοι διά την κυκλωτέωσ τó πλείστον κεκαρμένην αυτών κόμην) έφρόνει ότι τó έθνος, δέν θέλει άποχρώδως έξασφαλισθί ειμή όταν πάσα έξουσία αφαιρεθί από τον Κάρολον. Όθεν άπήτησεν προς αυτού τά παραλογώτερα των πραγμάτων, άπήτησεν να παραιτήση και αυτά τα κυριαρχικά δικαιά, όσα άνέκαθεν και έξ αρχής, και μέχρι τής παρούσης ώρας προσήχουσι τοίς βασιλεύσι τοίς Αγγλίας. Απήτησεν δηλαδή, ώστε άνευ τής ύπέυδοκλήσεως των δύο βουλών, ουδ' ύπουργός να διορίζεται, ουδ' όμολογία, ουδέίς πρό πάντων διέλεγχεται, ώστε ο βασιλεύς να παραιτήση την υπεράτην έκείνην του στρατού ήγειμνίαν, ήτις εῖς άμνημονεύτου

χρόνων θεωρείτο αναπόσπαστος από του βασιλικού αξιώματος.

(Ακολουθεί.)

ΛΕΟΝΤΕΣ.

Φίλιππε φίλε!

Έν ή? Πανώρα ήτο εφημερίς πολιτική ήδύναμην να τή χρησιμεύσω έντεϋθεν ως παραγεμιστής πολλών τελλίδων της. Η ύλη ένταῦθα άφθονος; διότι και χορεύουσι και πολεμοῦσι, και σφάζουσι και θωπεύουσι τούς Αραβας, και υπό τó κράτος ζωσι στρατιωτικής διοικήσεως και κακολογοῦσι τον Ναπολέοντα, και κατακρίνουσι τούς συμπολίτας των ως ταραξίας και άγανακτοῦσιν όταν τούς έξορκώσι, και φιλοτιμούνται ενί λόγω ν' άποδειξωσιν ότι ποτέ δέν ύπήρξεν εύθυμότερος ο γαλλικός χαρακτήρ, ουδ' έλλειπεστέρα πεποιθήσειν ή καρδιά των. Και όμως μη σπαύτης, παρακαλώ, να πιστεύσης, ότι, αν δέν έχομεν φιλολογικά, άμοιροῦμεν και περιέργων άξίων να δημοσιευθώσι διά τής Πανώρας σας.

Ο Πρόξενος τής Σουηδίας συνκρότησεν εσχάτως συναναστροφήν έσπεινήν, όπου παρευρέθησαν όσαι αι επιστημόντες, ως λέγουσιν οι Γάλλοι, του τόπου, ή μάλλον των ξένων τόπων, δότι ποῦποτε ίσως άλλου δέν ήλπεις τόσην πανσπερμίαν όσην ένταῦθα. Μεταξῦ δέ των προσκεκλημένων ήμην κ' εγώ, και αξιοτίμος άλλος όμογενής, διευθυντής πλοίου έμπορικού. Ο πρώτοπείρος όστις περί τα έγκόσμια του Ποσειδώνος δικάδος, άνήκων εις μίαν των δύο ναυτικών νήτων του Αργολικού κόλπου, κατá τας όποιάς ή περί τó πολιτεύεσθαι αυτην ότης υπερβίνει είςέτι πάντα δρον, έφλέγετο από την έπιθυμίαν του να παρευρήθι εν μέτω διαγύρωσ, όπου τó προσβλέπειν τó ωραιον φύλον δέν θεωρείται, ως εν τώ τόπω τής γεννήσεώς του, έγκλημα, και την έπιθυμίαν ταύτην επήρξανεν ή φήμη ότι ο Πρόξενος είχε κόπον κάλλους έξαισίου. Με παιδαριωδη άφέλειαν μ' έξέπραξε τά αιθήματά του ενω διευθυνόμεθα εις την οικίαν του φιλοξένου Προξένου, ότε, κατá χρωμένους τής άπειρίας του, είπον προς αυτόν ότι ήτο άνάγκη να κανονήη τά βλέμματά του, διότι την γέαν περιεσκελουν λέοντες, οστινες δέν έδακνον μέν, επείκεινον όμως τρίζοντες τούς δόντας προς πάντα νέηλον. — Ποιοι, είπες, την περιουκλόνοισι; με ήρώτησε με άκατανόητον εύστροφιαν γλώσσης και περιέργειαν. — Λέοντες. — Λέοντες! — Μάλιστα λέοντες. Έπρεπε, φίλε μου, να ήτο παρόν διά να θάουμάσης τó έκστατικόν ήθος του νέου πλοιαρχου. Δέν έδύνατο να έννοήση πως έντός πολυαριθμού συνελεύσεως ανθρώπων, εύρίσκοντα λέοντες χωρίς να βλέπωσι κανένα. Έξηκολούθει δέ να χάσκη σιωπηλά, ότ' έπαναλαβών τον λόγον, — μη λησμονήσ, είπον, 3

φιλε μου, οτι εδω τελεμαχαι εις την καρδια αυτην των λεοντων, και οτι οι Γαλλοι ηθον εδω δια να εξημεριωσωσι τα άγρια. Εθουρηθητι άλλως οτι ελα τα του νόμου έχουσι και άκυτη και παρακμη, πολλάκις εει και σλαιοιονται. Η κληπη από έρπετοδ δεν γίνεται πτερωτή μεταξλλομένη εις χρυσάλλα; Ο γυρινο; εις γιεται εάτ.σχο; και τα νέτη δεν αναλονται εις εροχη; Αυτό το ε.γανον δι' ου εκφραζομεν τας εν νίας μας; δε υπολειται εις μυρίας αλλοιωτους; Δέν άπρηχει άπειρία λέξεων έχουτων σημασιων αντι-

για ζύλα τής θύρας, ήμεις δε παραστάτας καλο- μεν του αντιπροσώπου του έθνους. Ένδέχεται να με είπες οτι δεν εβρίτικεις πολλήν διαφορα μεταξύ των άρχαιότερων και των νεώτερων παραστα- τών; δεν αντιλέγω και όμως είναι βέβαιον οτι τα ζύλα μεταμορφωθέντα γειναιαν βουλευται. Τοιαύτην παραδξον αλλοιωσιν, εξηκολούθησα λέγων, έπαθε και ο λέων. Λέων δέν είναι πλέον το άτιθάσσον και ταρκοβόρον έκαινο θηρίον της Ασίας και Αφρικης, το έχον δόντας κρηταίου, και οφθαλμούς βλο-



Η Ελένη Βράτς σπαρασσούσα υπό τήν γάλα.

στρεφον εκεινη; την ε.π.αν.ε.γον. το κίλα; Ακα- ματην, παραβίματος γήν. ωνόμαζον οι προπάτο- ρεις μας τον δολιον και δραστημιον, ενώ ημεις ακα- ματην, λέγομεν σήμερα τον άκνηρόν και βλθου- μον. Παρατάδες και παραστάται ελέγοντο τα κλά-

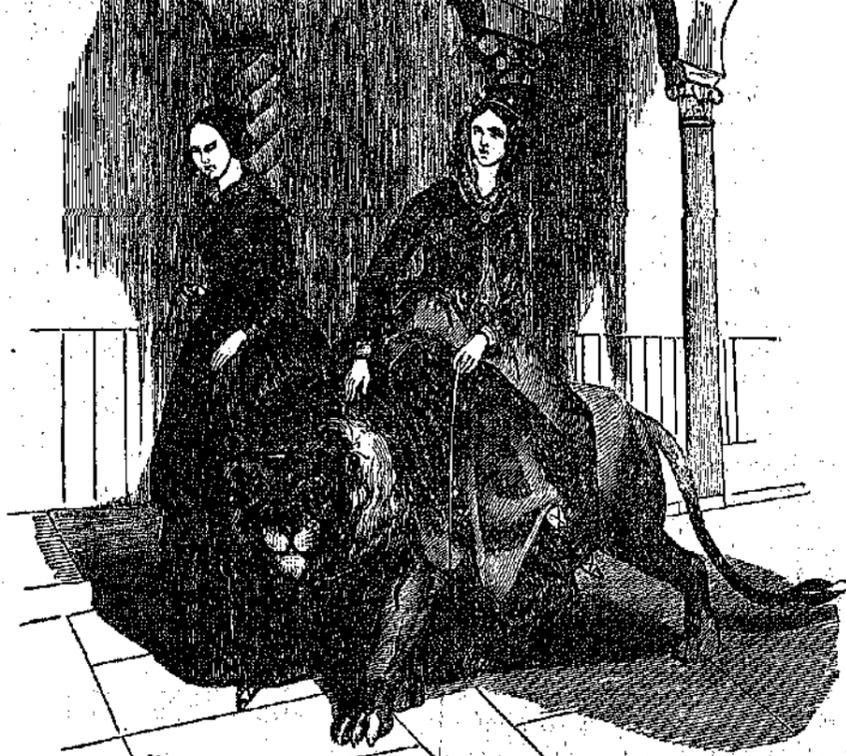
τορού; και γλώττασαν τραχίαν και αναγνώδη κα- χαιτην βαθύκαλλον, και δυνασ γαμφους και σαρί- κοφθάρους, και βρυγηθμόν συνταρασσοντα και αυτ- τά έχκατα της καρδιας σου. Λέων είναι νέον οτι νκ άκμαλον την ήληκίαν, ανθηρόν και γλυκν την εβιν,

κομήην και λιγυρόν τους τρέτους, λευκούς και επα- φροδίτους επιδεικνυον τους δόντας, σαίον την ουραν και προτείον τον πόδα, ως ο λέων του Ανδροκλέους, (1) στρεπτόν έχον τον μύτακα, υρόν και μαλακόν το βλέμμα, μελιζύτον την γλώτταν, μυρτίον την κόμην, εδω και άπαλόν το φώνημα, ευπριπέ το βί- δισμα, και βρυχήν ακατάχτητον προς το ώραιον φθ- λον. Ιδού, κύριε, ο σημερινός λέων. (2).

— Και όμως leo est perfidus, επί τις των άρ- χαιών Ρωμαίων, ετε τις λέων του σταδίου κατε- βρόχθισιν εν παρόδω δύο παιδια, φυγαγωγίας ένικα. Θα ταθώ, φιλε μου, υπό την σκέπη σου άπόψε. Νό- λικ εις έτος άπου άτέγνωτα εις τας εφημερίδας ετι εις την Άγγλίαν, νέα τις πρό πολλου συμβεβύσα και με λέοντας, και με παρδάλεις, και με δεσφρα άλ- λα θηρία, κτετεπαράχθη άγνωμότως από αυτά, μό- νον και μόνον διότι ήθέλησε ν' άπομακρύνη διά της μάστιγος της εν εξ αυτών.

ληλον εις την τελευταίαν του παρατήρησιν, εν έν η- ναίγετο η θύρα της αίθουσής δια να είέλθωμεν.

Άλλά φαντάσθητι; φιλε, ποια ύπηρξεν η ιδική μου έκπληξις, όταν πλησίασας την ώραιον του. Προξένου κήρην διά νάτη προσέριω το σέβας μου, ειδον, όχι τους άνθρωπομόρφους λέοντας, περι ου συνωμίλου μιτά του συτρόφου μου, άλλ' άληθή λιοντα. ύπερμεγέθη καθήμενον μεγαλοπριπίως παρά τους πόδας της. Έ- χαιρέτισα την οικοδέσποιναν; ήρώτησα περι της ύ- γιείας της; Δέν ένθυμούμαι τίποτε τουτο μόνον σε λέγω οτι μεγίτη, ως φαίνεται, ύπηρξεν η έκτα- τίς μου διά την άπροσδόκητον και ανεξήγητον εκεί- νην σύμπτωσιν; δότι, όταν μετ' όλίγον ανέλαθον, ειδον τους περιεττώτας έχοντας τα βλέμματα προσ- ηλωμένα επάνω μου και μειδιώντας, και μετ' αυ- τών γιδώντα γέλωτα άκρατον τον νέο συντρόφον μου. Δέν πα.ήλθον, με είπεν, ουτε δέκα λεπτά της ώρας άπου μόνος έπλεκες τον πανηγυρικόν των λε-



Λέων τιθάσσος εν Αλγερία.

— Δέν άγνοώ, είπον, το συμβάν, αλλά την Ελέ- νην Βράτς δέν κατεσπάραξε λέων, άλλα τίγρις.

— Αδιάφορον, ήτον και λέων παρών. Εάν οι λέ- οντες ήσαν άληθώς σήμερα, ως πρό δάίγου μ' έλεγεσ, λάτρεις του ώραιού φύλου, δια τί δεν ύπερατπίσθη την καλήν Ελένην, ως ο Λύθης εκείνος τον Ανδρο- κλία, τον όποϊον ου ο ίδιος άνέριρες;

Ταυτα μ' έλεγειν ο νέος σύντροφός μου; ενώ αιεβχι- νομεν την κλίμακα της προσκειχής οίλιας. Ομοιωώ δέ οτι ήθελον εις μάτην αναζητεί άπάντησιν κατα-

τον των πόθεν ο τόσοσ τρόμος;

Άλλά πώς υρέθη εκεί ο λέων; πώς έπραγματο- ποιήθη η άσειάτης μου με τοσαύτην ταχύτητα και άκρίθειαν; Ταυτα, άποσυρθείς προς τινά γωνίαν της αίθουσής ανεπόλουν κατά νοση, έτε αγαθός τις γέρον έλυσε την άπορίαν μου. Ο λέων ουτος, με είπεν, βέτις όνομάζεται Σατδ, κατάγεται από τας ευγε- νεστέρας οίκογενίας της εν Νουμιδιά φυλής του μό- λικ; δε ήτο τριών μηνών οτε μετέβη εις την Άλγι- ρίαν. Μετέβη άρα εκει ύπικων εις πόδα άναπτω- γθείσαν κλίσην προς το περιηγήσθαι, η έθρηυθη από λεοντόφυλον τινά κυνηγόν; το μέρος ταυτο της βιο- γραφίας του Νουμιδαύ εκαλύπτετο από τα νέφη

(1) Ίδε Αίλιαν, περι ζώνων ιδιότητος, βιβλ. ζ'. κεφ. 48.  
(2) Οδτως όνομάζουσι σήμερα εν Γαλλία, και, κατά το παραδειγμα αυτης, άλλαχοϋ της Εύρώπης τους κομφερταίς και φιλέμους νέους.

της ηρωϊκής εποχής του, και επομένως ο ιστοριογράφος του δεν εγένετο κατ'εξοχήν να εξακριβώση την αλήθειάν. Εξωνόησε μόνον, ότι φιλοξενηθείς εκποτε παρά του Προξένου της Σουηδίας, έλαβεν άγωγήν τοσοῦτω πεφρότισμένην, ὥστε οί άρσίοιοι δούφολοί του ήρχισαν νά θαυμάζωσι τ' άποτελέσματα του ευρωπαϊκού πολιτισμοῦ.

Κατά τās διαβιβαίωσις του γέροντός μου, φαίνεται ότι δλοι αγαπῶσι και χαδεύουσι τόν Σαηδ: αυτός δέ ως λίων πεπολιτισμένος, ανταποκρίνεται εἰς τās φιλοφροσύνας μετ' άκρας ευγενείας και χάριτος, και φέρεται μετὰ σπανίας δξότητος κρίσεως πρός ένα έκασον, κατά τόν βλαβόν της προς αυτόν οικειότητος: ὥς, προς μέν τούς άληθείς φίλους σάινει τήν οὐράν και ρίπτει βλέμματα εύμενείας, τούς δέ ξένους ή και τούς απλῶς περιέργους δέγγεται ψυχρῶς και ήγεμονικῶς.

Ο Σαηδ έχει και άλλο προτέρημα (και τίς δέν τό έχει); τραλιάνεται διὰ τās ωραίας κυρίας. Εἶδον εἰς ἰδίους ὀφθαλμοῖς τήν έπέραν εκείνην τήν θυγατέρα του Προξένου ανακηδύσαντα υποπτήρως ἐπι τής χάριός του ὡς ωραία τις Άμαζών ἐπί του ἴππου της, και εξομήτασαν αὐτόν διὰ λεπτής μάστιγος, ἐνῶ άλλη κυρία έστρεψεν αὐτόν διὰ τοῦ μανδουλιου της, ὡς διὰ βωταγωγέως, ἀπό τοῦ λαιμοῦ. Ο καλός σου Σαηδ διέτρεξεν αὐτω δῖς και τρίς τήν αἴθουσαν, χωρίς καί νά σείση τή βασιλιήν χαιτην του.

Μίαν ήμέραν, μέ εἶπεν ὁ ιστοριογράφος του, παρατηρήσα: ὁ Πρόξενος, ὅτι ήτο μελαγχολικός και δούθυμος, τόν έπλησίασε διὰ νά εξετάσῃ μή εἶσχεν ὁ πλήρης ἀρετῶν και χαρίτων οὗτος λίων. Στίγματα αἵματος εἰσίνοντο περί τῶ κατώτερον χειλός του. Ἐνῶ δέ προίτεινε τήν χείρα, ὁ λίων διάστειλε μόνος τās πελωρίους σαρόνας του, και εἶδει βδελαν ρορούσαν άτυστόλως τῶ αἷμα του. Ο Πρόξενος, βυθίτας άτραμήτως εἰς τῶ χάρμα τήν χείρα απέσπασεν αὐτήν, χωρίς ποτέ νά κατορθώσῃ νά πληροφρηθῇ ἀπό τόν κάστροντα, πῶς και ποτε εἰσῆλθεν ή αὐθάδης: εκείνη εἰς τόν βασιλικόν λάρυγγά του.

Ο Σαηδ, ὡς λίων προτρομοθῆς προς πάσας τάξεις τῶν ευγενεστέρων κοινωνικῶν τάξεων, γέυεται τρίς καθ' έκάστην, τῶ πρωί, τήν μεσημβρίαν και τῶ έσπέρας: πίνει ὅμως πολύ και συνεχῶς, δώδεκα ή και δεκαπέντε φορές. Ἐναι πάντοτε καθάριος, ευχαίτης, και ευπρεπής, και έχει θεράπαιναν ή μάλλον άμφίπολον κτεινύσαν και φήχουσαν αὐτόν. Ἄλλα δέν συγκατατέθη πώποτε, μιμῶμενος τῶ παράδειγμα τῶν διόδων λιόντων τούς ὀποιούς εἰωγράφησα άνωτέρω, και νά σερβίρῃ τόν μύτικά του, ή νά βάλῃ χείροκτια, ή νά πάλῃ μάστιγα λεπτήν και εύλυγιστον, ή νά κολλήσῃ διαπτῆρα ἐπί τοῦ άριστεροῦ ὀφθαλμοῦ του, ή νά σφίξῃ ὡς οἱ φουσταελαρῶροι μας τήν μέσην του, ή νά φορέσῃ ἱπικαμῶς σέσιον μακροβύταγον.

Ἄλλα τῶ θαύμαστον του λέοντος τούτου εἶναι ή ήμερότης του και εἰσομεν μέν παράδειγματα πολλῶν θηρίων τιθαυρευόντων, ὡς τῶ τοῦ γινιστοῦ Μαρτίγου και Καρζερ, και Φαν Αμθουαγ, ὅτι ὅμως εἰς βαθυόν ὥστε νά φέρωται ὡς αὐτός οικείως προς πάντας. Τόν Φεβρουάριον του παρελθόντος έτους ήμην ἐν Πα-

ριτοῖς, ὅπου ἐπεσκέφθην, πολλάκις τῶ θηριοτρόφου του Κ. Καρόλου, περιέχον προς τούς άλλους και λέοντας, και παρδαλεῖς και τίγρεις, και θάινας. Ἄξιόθαύματος ήτο πρῶτον ή άφοβία, μετ' ἧς: εἰθιναίως καθ' έκάστην αὐτά, διδάσκων μαθήματα πάντη αντίθετα εἰς τήν φυσικήν των θηριῶδιαν τήν κεφαλήν εἰχων γυμνήν, φορῶν μόνον υποκάμιστον, ὑπενδύτην (γελέκι) και άναυρίδα, κρατεῖ λεπτήν μάστιγα, και περιεργόμενος ἐντός τῶν περιοχῶν ὅπου περικλείονται τά θηρία, τῶ μαστιγῆι απηνώς εἰσοῦ εκτελέτῃσι τās διατάγας του: τῶ άπάζει, τῶ ρίπτει κατά γῆς, τῶ οὐρῆι ἀπό τήν οὐράν, εξαπλοῦται μεταξύ των, άνοίγει βίαιως διὰ τῶν χειρῶν του τῶ τρομερά στόμακά των, και εἰσάγει ἐντός αὐτῶν ὀλόκληρον τήν κεφαλήν του, χωρίς νά φοβηθῇ τούς ὀξείς και ισχυρούς ὀδόντας των! Και ἔμως πλὴν αὐτοῦ και μόνου, οὐδεις άλλος πλησιάζει ἀνιδούτως τῶ θηρία εκείνα.

Και ἐπειδή ὁ λόγος περί τοῦ θηριοτρόφου του άτρομήτου τούτου ζωοδαμαστήρος, άκουσον και τί άλλο εἶδον ἐντός αὐτοῦ διὰ νά γελάσης. Μεταξύ τῶν λοιπῶν ζῶων ὑπάρχουσι και τρίς εἰλεφαντες: αλλά τίς φαντάζεται ὅτι ὑπηρετεῖ αὐτούς, και τίς παραθέτει τῶ φαγητά ἐνώπιόν των; Εἶς... πῆδηξ! ὅστις ὅμως, ὡς άλλος ἐπιδεδίος τελώνης, ή οικονομικός έφορος, λαμβάνει τεροκρυφίως τῶ δέκατόν του καθ' ἔδον, ἐνῶ μεταφέρει αὐτά ἀπό τοῦ μαγειρείου εἰς τῶ εστιατώριον.

Ἐπισκεφθεῖς με χθές ὁ ιστοριογράφος του λέοντος, μέ προσέφερε δῶρον τήν εἰκόνα αὐτοῦ, φέροντος ἐπί τῶν ὤμων τήν ωραίαν κυρίαν του, ὅπως τήν εἶδουμην τήν έπέραν τής συναναστροφής. Οί περιεργοί άναγνώσταί της Πανθώρις θέλουσιν, εἰπικίω, σέ γνωρίζει χάριν ἐν τήν δημοσιεύσῃς. Μίνω.

Ἐν Ἄλγερίᾳ, τήν 9 Ἰανουαρίου 1852.

Ο φίλος του Δ.

**ΠΕΡΙ ΑΕΡΟΣΤΑΤΩΝ.**

Σπανίως λαμβάνομεν ὀνά χείρας έφημερίδα ευρωπαϊκήν, χωρίς ν' άπαντήσωμεν ἐν αὐτῇ και νέαν διήροιστότου μετεωροπορίαν και κῆτ' άμφοτέρα τῶ ήμισηρία. Οὐδεμία τελείται πανήγυρις, οὐδεμία έορτή γυοίς νά αναπεταθῶσι και αερόστατα. Ἐνῶ δέ οί πολλοί τέρπονται και ψυχαγωγούνται, ή ἐπιστήμη κροβδίνει δι' αὐτῶν εἰς νεας κατακτήσεις. Οὕτως: άλλότε ὁ περιώνυμος τής Γαλλίας χημικός Γκαλιουάκ, άνέθῃ 7016 μέτρα ἄνω τής γῆς διὰ νά εξακριβώσῃ φαινόμενά τινά ατμοσφαιρικῶς οὐρα και πορ' ἔνός και ήμίτεως έτους. Ἐδῶ άλλοι άσιστήμονες Γάλλοι, ὁ Βιζιός και ὁ Βαρράλ, ανεπέτασθησαν δις ὑπέρ τῶ νέφθ, και άτρόμητοι ἐπέδωθησαν εἰς παράτηθήσεις

αερόν έχούσας τήν διευκρίνησιν πολλῶν ἀτελῶς εἰγωσμένων ἔως ἄρτι.

Φαίνεται ὅτι ή προς τήν αεροπορίαν κλίσις ἐν' εἰμυτος εἰς τόν ἀνθρώπον. Τίς ἐξ ήμῶν δέν ὠνετροκόλησε, μίραξ ἔτι, νά διατρέξῃ τās οὐρανόυς εκτάσεις; Όλοι οί ηρωϊκοί και θρησκευτικοί τῶν άρχαίων εἰθῶν μύθοι εἰσοποθέτησαν τούς τε θεούς, και τούς ενδόξους αἰτῶν άνδρας ἐπί πτερύγων, άνίμων, ή θεριμουργῶς μάστιγα τῶν ημετέρων προγόνων φαντασία, διαπλάσσα συσχημα θεογονίας τερπνῶν και πολυποικίλων παρεστητε, τούς μέν Ὀλυμπίους τῶν Θεῶν, πλὴν τοῦ Ἑρμοῦ, διαπυλόντας τῶ εἰαίρια πάλαν, ἐπί ζῶων, νεφῶν ή μετρώων, τούς δέ κατατέρους, διὰ πτερῶν. Μετὰ δέ ταῦτα, καταβάσα εἰς τήν γῆν, ανεβίβασα τήν Μήδειαν εἰς οὐρανοῦς ἐφ' άρματος εἰλομένου ὑπό δρακόντων, και πτερυγοφόρον άνειδεῖς τόν Πήγασον. Τίς ἐξ ήμῶν δέν ἐνθυμείται τόν μύθον τοῦ Δαίδαλου και τοῦ μίθου του;

Ἄλλα, παρά τῶ μυθολογούμενα ταῦτα, σῶζονται άλλα παραδείγματα μαρτυροῦντα άποπειρας θεικωτέρας. Ο φίλος του Πλάτωνος Ἀρχύτας, κατεσκευασε περιττεράν ἱπταμένην δι' ἐπιπέδικα τινος μηχανήμα, οἱ δέ βιογράφοι τοῦ Αἰσώπου βεβαίωσῃ, (και τήν μαρτυρίαν αὐτῶν ἐπικυροῦσιν οἱ άσχαλοῦμενοι σήμερον περί τήν άπρησιν τῶν θηρευτικῶν θνῶων), ὅτι ὁ περισημος εκείνος τής Φρυγίας μυθοποιός, άνύψωσέ δι' αὐτῶν θύλακας περιέχοντες παιδία. Οί κάτοικοι τής Λευκαδος, ἐπιθυμῶντες νά εἰσπύσωσι τόν κίνδυνον ἐκείνων, εἰτινες διὰ νά θεραπείωσι τῶ συντραπέσαντα τήν καρδίαν αὐτῶν σφοδρότατα πάθη, κατεκρημίζοντο ἀνωθεν βράχου εἰς τήν θάλασσαν, εἶδον περί τῶ σώμα αὐτῶν μεγάλα πτενά. Αὐτῶ τοῦτο ἐπανάλαβον βραδυτέρον και οί θαυματοποιοί τής Ρώμης, βαδίζοντες ἐπί σχοινίου οὐτινος, ή μέν μια άκρη ήτο προσηλωμένη ἐπί τῆς γῆς, ή δέ άλλη ἐπί τῆς κορυφῆς πύργου. Ἄλλα και Σίμων ὁ Μάγος, δοκιμάσας νά μεταβῇ πτερυγοφόρος ἀπό τοῦ ὕψους τοῦ Καπιτωλίου, εἰς τῶ ὄρος Λυεντίον, έπεσε κατα γῆς και ἐφονεύθη.

Αἱ άποπειραι αὐται ἐπανελήθησαν και ἐπί τῶν καθ' ήμας σοφωτέρων χρόνων. Ο Ἄγγλος ἐπίσκοπος Οὐίλκινς, και μετ' αὐτόν ὁ Περρῆ, μέλος άλλοτε γνωστόν τῆς ἐν Παρισίοις Ακαδημίας, ἐπίστευσον ὅτι δέν ήτο αδύνατος ή πτήσις διὰ πτερῶν κατεσκευασμένων ἐκ σπρικού και τελαμινωδῶν γενείων φαλαίνης, και ἐκ πολλῶν τεμαζίων σιδήρου και γαλκοῦ. Ο τελευταίος μάστιγα και ἐπιχείρησι πολλάκις νά πετάσῃ ἐντός τινος ευρυχωροῦ καταπέδηματος. Ἄλλα και πρό δλιγῶν μηνῶν ή ἐκ Βαρχίνου Ἰωάννα Περρῆ ανυψῶθη ἐν Ἰσπανία πτερυγίζουσα, ὡς ἀγγεγείλαμεν τούτο διὰ τής Μανθῶρας (Φυλλάδ. ΔΓ') τόν παρελθόντα Αὐγυστοῦ.

Ἄλλ' ἔσον ἐπιπέτην και ἄν ὑποθέσωμεν τήν διαπτερῶν μετεωροπορίαν, δέν ὑπάρχει άμφιβολία ὅτι και κοινωδύτερα, και ήττον ἐπιώσεως θέλει εἰσθῆαι τῆς δι' αερόστατων.

Πῶν ἰδέαν τῆς κατάσκευῆς ἐνδείων άραξῶν οὐνελαθε πρώτος ὁ Ἄγγλος Ρογγρός Βακίων περί τῶ μέγα τῆς ἑκατόνταετήριδος: άλλοι δέ μετ' αὐτόν

πρότεινον τήν κατάσκευήν πλοίων, και άλλοι αεροστάτων σφαιροειδῶν, παραπλησίον τῶν ἐν χρήσει σήμερον.

Τῶ 1783 έτος, δύο άδελφοί Γάλλοι, Στέφανος και Ἰωσήφ Μονγολφιέροι, συνέηξαν, πρώτοι και ανεπέτασαν τῶ αερόστατα, τῶ ὅποια εἰβελίωσε μετὰ τῶ τα ή πείρα και ή ήπιστήμη. Ἡ μηχανή ήτο σφαιροειδής, έχουσα κάτωθεν στίμιον, ὅφ' ὁ θέτοντες πύραυρον, εκαιον χάριτην, άχυρα και μαλλία, διὰ ν' άραιώσωσι τόν αέρα, και οὕτω, καταστήσαντες αὐτόν ελαφρότερον, νά ανυψῶται αὐτήν. Και κατ' άρχάς μέν ἐκρέμασαν ἀπ' αὐτῆς κλωδόν, περιέχοντα πρόσβτον, νήστῃν και άλλετορα, μετὰ δέ ταῦτα ἐγένοντο μετάρσοι και ανθρωποί, ὕψωθέντες 830 πόδας ὑπεράνω τῆς γῆς.

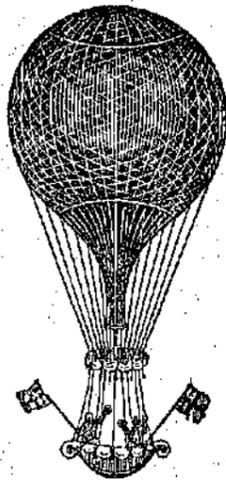
Αἱ άποπειραι αὐται τῶν Μονγολφιέρων ήρήθισαν τήν θυλλαν τῶν σοφῶν. Οὗτοι, ἐγνώριζον μέν ὅτι οἱ ενδοξοί τῶν αεροστατῶν εἰσυρεται ἐπλήρουν τήν μηχανήν αερίου ελαφροτέρου κατά τῶ ήμισυ τοῦ κοινῶ αέρος, άλλ' ήγγόνον ποίος φύσεως ήτο. Οί φυσικοί, ὑποθέσαντες ὅτι μεταχειρίζοντο αὐτόν τόν φλογιστόν αέρα, ήττον βαρῶν τοῦ κοινῶ, κατισκείχασαν σφαιραν ἐκ σπρικού περιεχερισμένην διὰ καουτσουά, και γεμίσαντες αὐτήν ὑδρογονοῦς τήν ανεπέτασαν εἰς οὐρανοῦς.

Ἐν έτος μετὰ ταῦτα, τῶ 1784, ανεπέτασθησαν πολλάκις, κατά τε τήν Ἄγγλιαν και τήν Γαλλίαν αερόστατα, ἐπιβάτας φέροντα διασήμους ἐξ άρροτέρων τῶν φύλων. Ἄγγλος τις, κατασκευάσας μηχανήν ανέλκουσαν σκάφην πτερωτήν ή ἐπίκυπον, ἐπεχείρησε νά κυβερνήσῃ αὐτήν δι' ὄρακος. Ἐκτοτε ἄρα, κύριος τῶν αεροναυτῶν σκοπός ὑπήρχεν αὐτή τῶν αεροστατῶν ή μηβέρησις. Αἱ έφημερίδες τοῦ 1784 και 1785 έτους κλήθουσι διατρίβῶν περί αὐτοῦ τούτου τοῦ ανικειμένου, και, ὡς λέγει Γάλλος τις ιστοριογράφος, εἰς ἕκοντα ὑπομνήματα ἀπεβλήθησαν εἰς μόνην, τοῦ Λουγδούνου τήν Ακαδημίαν.

Τῶ 1784, ατρόμητός τις αεροβάτης, συντροφοῦν έχων, και ἱατρόν Ἀμερικανόν, ἤθισαίτις τόν βρετανικόν πορθημόν μετέβῃ ἀπό τῆς ἐν Ἄγγλιᾳ Δούβρης εἰς Γαλλίαν, οἱ δέ κάτοικοι τῆς Καλοισης, ἐπιθυμοῦντες νά διαγνώσωσι τήν μηχανήν τηλικούτου ἐπιχειρήματος, ήτήσαντο παρά τῆς Κυβερνήσεως τήν άδειαν ν' αγοράσωσι τήν μηχανήν διὰ νά αναθέσωσιν αὐτήν ἐν τῇ πρωτεύουσῃ τῆς πόλεως ἐκκλησία, νά ανεγείρωσι δέ ταυτοχρόνως και μνημεῖον, ἐκεἶ ὅπου κατέβησαν οἱ αερόπλευχτοι ὀδοιπόροι. Ο βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, καλέσας τόν πολυμήρον αεροναύτην, εἰσώρησεν αὐτῶ ποσότητα τια χρηματικῆν, ἐπιπροσθεῖς και σύνταξιν ἰσθδίων.

Ἐκτοτε πολλοί ήσχαλήθησαν εἰς άνεῦρεσιν τοῦ τρόπου, μετ' οἱ κυβερνώμενα ὡς πλοία τῶ αερόστατα, ήθελον μεταφέρει ἄρ' ἐνός εἰς άλλον τόπον και ἐπιβάτας και εμπορεύματα, ή δέ ἐν Λονδίνω βασιλική εταιρεία ὑπεσχέθη τῶ 1821, πλοῦσαν άμοιβήν εἰς ἐκείνον, ὅστις ήθελον ἐπινοήσαι τόν τρόπον αὐτόν. Οἱ άναγνώσταί τῆς Παρθῶρας ήγνώρισαν ἀπό δύο σχεδῶν ἐτῶν τῆν τερασίαν τοῦ Πετινου εἰσυρεσιν, (Φυλλάδ. Β.) ἐκρηθῆσαι και ὑπ' αὐτῆς τῆς ἐν Παρισίοις βιαμηχανικῆς ακαδημίας, ὡς στήσις ὀρισμένην ἐπί βάσεων ανανθῶστων. Ἄλλ' ἐσοῦ ἀποδεικθῆ και διὰ τῆς πείρας τῶ άκριβῆς τῆς εἰσυρεσίως ταύτης, δυνάμεθα νά εἰπῶμεν ὅτι οὐδε-

μία αξία λόγου πρόδος γίνεται ως προς την κυβέρ-  
νησιν των αεροστάτων, αν και προς τοῦτο, διάφορα  
σχήματα, και σφαιροειδή και ιχθυοειδή, και παραλ-  
ληλεπίπεδα, ἐδόθησαν εἰς τὰς μηχανάς, και ἰστία προ-  
ηρηθήσαν ἐπ' αὐτῶν, και ὑπ' ὀρνέων ἐκέρθησαν. Τὸ  
σχήμα ὅμως ἐκείνο τὸ ὁποῖον ἐπεκράτησεν ὡς μᾶλλον  
εὐδόκιμον εἶναι τὸ παριστανόμενον διὰ τῆς παρουσίας  
εἰκόνας.



Ἐνομάσαμεν ἀνωτέρω Ἄγγλον τινὰ ἐπίσκοπον, τὸν  
Οὐίλκις. Αὐτὸς, πραγματευθεὶς πολλάκις περὶ αερο-  
στάτων, βιβαιοὶ σπουδαιολογῶν ἐτι τετραχῶς δυνάμε-  
θα ἴ αεροβατήσωμεν· ἀ. διὰ τῆς συνδρομῆς τῶν ἀγ-  
γέλων και τῶν δαιμόνων· β'. διὰ τῆς τῶν πτηνῶν·  
γ'. διὰ πτερῶν, και δ'. δι' ἀγῆματος. Ἀλλὰ τίς τῶν  
τεσσάρων τούτων τρόπων εἶναι ὁ ἀσφαλέστερος; τὸ  
καθ' ἡμᾶς βεβαίως δὲν ἠθέλωμεν ἐκλέξει τὸν τῶν δαι-  
μόνων, ἢ δὲ πτερά ἀπέδειξε και τοὺς ἄλλους  
ἀνεπαρκεῖς.

Πλοίαρχος τις Γάλλος, Μοντεγέρυ τὸ ὄνομα, φρονεῖ  
ἐτι τὰ αεροστάτα θέλουσι πλεῖν και κυβερνᾶσθαι ἀσφα-  
λέστερον δι' ἀεροκίνητων μηχανῶν, και δι' ἐδφεστά-  
των συμπρασμάτων τὰ ὁποῖα ἐξάγει ἐκ παρατηρήσεως  
ἐνδελεχοῦς τῆς πτήσεως τῶν ὀρνέων κατὰ τὰς ἄλλε-  
παλλήλους θαλασσοπορίας του, ἀγωνίζεται ν' ἀποδείξη  
ἐτι αἱ μηχαναὶ αὗται πρέπει νὰ ἔχωσι σχῆμα πτερῶν  
και οὐρᾶς πτηνῶν. Καὶ φαίνεται μὲν δέβαιοι σήμερον  
μετὰ τσαύτας ἀποπειράς, ἐτι ἡ μηχανὴ ἦτις, κινου-  
μένη, ἠθέλει ἀπομιμεῖσθαι ἐντελέστερον τὴν πτήσιν  
τῶν ὀρνέων, θέλει εἶσθαι ἢ καταλληλοτέρα πασῶν διὰ  
τὴν ἀεροκρίαν, ἀλλὰ πῶς νὰ κατορθωθῇ ἡ ἀπομίμη-  
σις ὀργανισμοῦ ζωικοῦ τῶσφ λεπτοῦ και τῶσφ πολυ-  
αλόκου; Ἐάν ἐπρόκειτο περὶ ἀναπείσεως ὁπλῶς  
μόνον αεροστάτου, ἱκανὰ ἠθέλον εἶσθαι τὰ σήμερον ἐν  
χρήσει· ἀνάκαθεν ὅμως οἱ ἀγῶνες ὄλων τείνουσιν εἰς  
ἄλλον σκοπὸν σπουδαιότατον, εἰς τὴν κυβέρνησιν, ὡς  
εἴπομεν αὐτῶν. Θέλουσιν ἄρα γὰ ἐπιτόχει;

Ἄλλο εἶναι αἱ κύριαὶ δυσκολαὶ ἅσας ἡ ἀνθρώπινος διά-  
νοια δὲν ὑπερέβαλε μέχρι τῆς σήμερον, ἢ τῆς ἐλλείψεως  
σημείου στήριγματος, και ἢ τῆς σφοδρότητος τοῦ ἀνέμου.  
Πολλοὶ διαχωρίσθησαν και διαχωρίζονται εἰσέτι ἐτι σῆ-

μεῖον στήριγματες δὲν ὑπάρχει ἐν τῇ ἀτμοσφαιρᾷ. Καὶ  
ὅμως, ἀντιτάττουσιν ἄλλοι, πῶς τὰ πτηνὰ ἀνυψοῦνται και  
περιπίπτουσι; Ἀδὴν τὴν μηχανὴν τὴν ἀναελλουσαν τὴν  
πτήσιν τῶν βαρῶν σωμάτων parachute δὲν ἀναχαίττει  
ἢ δύναμις τῆς ἀνιστάσεως; Ὁ ἰχθύς κολυμβᾷ, ὡς τὸ  
ἀερόστατον, ἐντὸς ὕδατος, κινεῖται μετὰ μεγίστης ἐυκο-  
λίας, ἵσταται ἐντὸς τοῦ ὕδατος δυνάμει τῆς εἰδικῆς  
του ελαφρότητος, και ἀνυψοῦται και καταβαίνει με-  
ταβάλλων τὴν βαρύτητα αὐτοῦ διὰ τῆς ἀναπίψεως ἢ  
τῆς συστολῆς θύλακος (τῆς νυχθηκτικῆς κύστιος) περιέχον-  
τος ὕγρον αἰερώδες. Οἱ ποταμοὶ και αἱ θάλασσαι ἔχου-  
σι ρεύματα, τὰ ὅσα οἱ ἰχθύες, και διὰ τοῦ σχήματος  
και διὰ τῶν φυσικῶν τῶν ὀργάνων ὑπερνικῶσι. Ἀ ἢ τί  
τάχα και τὰ αεροστάτα δὲν δύνανται νὰ ὑπερνικήσωσι  
τὰ ρεύματα τῶν ἀέρων, ἐάν κατασκευασθῶσιν ἐπι-  
βάσεων ὀρθωτέραν;

Τὴν δευτέραν δυσκολίαν προσπαθεῖ νὰ λύσῃ ὡς ἴφε-  
ξις ὁ Μοντεγέρυ τὸν ὁποῖον προαναφέραμεν. Ἀδιά-  
κοπος, λέγει, παρατήρησις ἐπέσειν αὐτὸν ἐτι τὰ νύφη,  
και μάλιστα ἐν ὄρα σφοδρᾶς τρικυμίας, κατέχουσα δια-  
φόρους σειράς, τὴν μίαν ὑψηλοτέραν τῆς ἄλλης, προ-  
χωροῦσι κατὰ διευθύνσεως ἀντιθέτους πρὸς ἀλλήλας,  
και ἐτι τὰ ἀνυψόμενα μᾶλλον τῶν ἄλλων, ἀκίνητουσιν.  
Ἡ θεωρία ἀποδεικνύει πρὸς τούτοις· ἐτι τοὺς ἀνέμους  
γενᾶ ἢ κίνησις τῆς γῆς, ἢ θέρμη, τὰ ὄρα, ἢ θαλασσα,  
οἱ ποταμοὶ, κτλ., και ἐτι ἐπομένως εἶναι βιαστέροι  
πλησίον τῆς γῆς· ὅσφ ἄρα πλέον ἀνυψοῦνται τὰ αἰερό-  
στάτα, τόσφ θέλουσιν ἀποφεύγει τὰς θυέλλας, και σφ-  
ριδρομεῖ ἀσφαλέστερον.

Τοιαύτη ἐν συνόψει ἡ ἱστορία τῶν αεροστάτων.  
Ἄλλ' ἐωσοῦ ἀρθῶσι και αἱ δυσκολαὶ αὗται, θέλουσι  
χρησιμεῖναι, ὡς εἴπομεν, και ὡς ἀντικείμενα τέρψεων,  
και ὡς ὄργανα ἐρέυνης ἐπιστημονικῆς. Ἄν πρέπη μά-  
λιστα νὰ πιστεύωμεν ἐφημεριδογράφον τινὰ Γάλλον,  
φαίνεται ἐτι ἐχρησίμωσαν ἦδη και ὡς ὄργανα κατὰ τῆς  
τυραννίας· διότι ὄρανή τις, μὴ δυνάμενη πλέον νὰ  
ὑποφέρῃ τὴν δυστρολίαν τοῦ κηδεμόνος τῆς συμβολαι-  
γράφου, ἐξέρυγι τοὺς ἐνῶχας αὐτοῦ ἀποκίττα τὸ  
παραλθὸν ἔτος ἐπὶ αεροστάτου, και συνοδοιπόρον ἔχουσα  
κηδεμόνα ἐρασιμώτερον.

**ΦΥΣΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ**

**ΠΕΡΙ ΚΝΙΔΗΣ**

Παραλληλίζων τις τὴν ἐνέργειαν τῆς κνίδος, ἦτις  
παρὰ τῶν ἀρχαίων ἀκαλήρη, ὡς μὴ κατὰ τὴν  
ἀρῆν ἐνομάσθη, μετὰ τὸ δηλητήριον τῶν ἰσθλῶν Ὀ-  
φρων, δύναται νὰ καλέσῃ τὸ εἰρημένον φυτὸν Ὀ-  
φιν τοῦ φυτικοῦ βασιλείου. Μεγάλῃ τινὸς ὁμοί-  
της ὑπάρχει εἰς τὸν σχηματισμὸν τοῦ ὄργάνου, δι'  
ὃ ἀμφότερα, ἦτι κνίδη και οἱ ὄφεις προκαλοῦσι τὸ  
τραῦμα, και ἐγγέουσι τὸ δηλητήριον εἰς αὐτὸ. Οἱ  
ἰσθλοὶ Ὀφεις ἔχουσι εἰς τὴν ἀνω σιαγῶνα δύο εὐ-

**ΔΙΑΦΟΡΑ**

μεγέθεις λεπτοῦς και κατὰ τὴν κυρτοῦς ὀδόντας, ἔ-  
χοντας ἐντὸς λεπτοῦν σωλήνα, δεξις πρὸς τὸ ἀνω  
τοῦ ὀδόντος εἶναι ἀνοικτός· οἱ ἰσθλοὶ οὗτοι ὀδόντες  
δὲν εἶναι ἐντελῶς σφαιροὶ και ἀκίνητοι ὡς οἱ λοιποὶ  
αὐτῶν ὀδόντες, και εἰς τὴν σιαγῶνα ἐμπεπηγμένοι,  
ἀλλ' ὁμοιάζουσι τοὺς ὄφεις τῶν γαλῶν και ἄλ-  
λων σαρκωδῶν ζώων, ὄντας ὡς ἐκείνοι εὐκίνητους·  
εἰς τὴν σιαγῶνα δὲ κίτται κάτωθεν τοῦ ἰσθλοῦ ὀδόν-  
τος μικρὸς τις ἄδην, ἐν ᾧ ἡ δηλητηριώδης ὕλη κα-  
τασκευάζεται, και ὁ ὄφεις τῆς κίστις ταύτης ἀ-  
νοίγει εἰς τὸ ἄκρον αὐτοῦ. Διὰ τοῦ δόγματος τοῦ  
ζώου, ἔνεκα τοῦ ἐμποδίου ὃ παρουσιάζει τὸ δηχθῆν  
ἀντικείμενον, ὃ ὀδὸς μετατοπίζεται, ὀλισθεῖ οὕτω τὴν  
τὸν ἰὸν ἐμπεριέχουσαν κίττην, και ἐξ αὐτῆς τὸ ἐμ-  
περιεχόμενον δηλητήριον μετ' ὀρμῆς ἐκσφενδονίζου-  
νον, ἐγνέται εἰς τὸ διὰ τοῦ δόγματος προξενηθῆν τραῦ-  
μα. Ἐάν παρατηρήσωμεν τὴν τριχὰ ἐπὶ τῶν φύλλων  
τῆς κνίδος, βλέπομεν περιεργῶν εἶνα ὁμοιότητα με-  
τὸν περιγράφοντα ἰσθλοῦ ὀδόντα τῶν ὄφρων, κα-  
θὸτι ἡ κεντῶσα ὄρξ τῆς κνίδος συνίχεται μετὰ  
κρότατον τι σφαιροειδῶν, εἶδος κυψέλης· εἰς τὴν ἐμπερι-  
έχεται τὸ τόσον δριμύ τῆς κνίδος ρευστόν· ἐάν ψαύ-  
σωμεν τὰ φύλλα αὐτῆς, ἀποκόπτεται τὸ ἀνω ἄκρον  
τῆς τριχῆς, και οὕτως ἀνοικθέντος τοῦ ὄχετος, ἐγ-  
χίται τὸ ρευστὸν εἰς τὰ προξενηθέντα τραύματα.  
Τὸ δηλητήριον τῶν ἐγγχωρίων ὄφρων ὡς και τῶν  
κνιδῶν εἶναι ἱκανῶς ἥπιον· ὅσον δὲ περισσύτερον προ-  
βίναμεν πρὸς τοὺς τροπικοὺς, τόσον δηλητηριώδεστε-  
ρον, και ἐπομένως κινδυνωδέστερον καθίσταται τὸ δη-  
λητήριον ἀφοπότερον τῶν ὄφρων, τοῦ τὴ ζώου και τοῦ  
φυτοῦ. Ὁπόσφ καὶ τῶν τοῦ ἡλίου παταίνει τὸ δηλη-  
τήριον τοῦ ἰσθλοῦ ὄφρος, ἐκεῖ φύονται και αἱ κιν-  
δυνωδέστεραι κνίδαι. Τίς δὲν ἀλοθάνεται τὰ κεντή-  
ματα τῶν τριχῶν τῶν παρ' ἡμῖν ἐγγχωρίων κνιδῶν.  
Και ὅμως οὐτε ἰδίαν καὶ ἔχομεν τῶν φρικωδῶν πό-  
νων, οὐδ' διεγείρουσι τὰ κεντήματα τῶν ὁμοίων εἰδῶν  
εἰς τῆς urtica stimularis τῆς U exenulata αἴ-  
τιαι· εἰσὶν αἰς τὴν ἀνατολικὴν Ἰνδίαν. Ἐλαφροτά-  
τη φύσις τῆς χειρὸς εἰς τὰς κνίδας ταύτας ἐξοδει  
ναι τὴν χεῖρα και τὸ βραχίονα. Οἱ φρικωδέστεροι  
πόνοι μακρῶσφ τὸν ἀσθῆτη, και τούτο ἑβδομάδα·  
ἀλοκλήρου. Εἰς δὲ τὴν Νήσον Τιμόν (Timor) φύ-  
εται εἶδος τι κνίδος urtica uxorissima ἦτις κνίδη  
ἢ καυτικώτατη, ὑπὸ δὲ τῶν κατοικῶν δαιμόνων φύ-  
λον Doun Setan· ὁμοιάζουσα δὲ τῆς αἰ πόνοι εἰ-  
ἐκαλοῦθουσιν ἐτὴ δλοκλήρα, και πολλάκις μόνον διὰ  
τῆς ἀποτομῆς τοῦ τραυματισθέντος μέλου· δύναται  
τις νὰ σωθῇ ἐκ τοῦ θανάτου· Ἐάν θεωρήσωμεν τὸ  
σον ὀλίγον ἦιον τὸ ὕγρον τὸ προκαλοῦν τοιαύτας ἐ-  
πικινδύνους ἐνέργειας· ἐντὸς τοῦ ἀνθρώπινου ὄργανο-  
σμοῦ, πρέπει νὰ δολογηθῶμεν ἐτι τὴν κνίδη  
εἶναι ἐν τῶν φρικωδεστάτων μετὰ τῶν γνωστώων  
δηλητηρίων. Κατὰ τὸ μέγεθος τῶν τριχῶν τῆς κνί-  
δος ὑπελογίσθη, ὅτι μὲτὰ τῆς παντεκαίδεκα μυριο-  
στημόριος (150 000) εἶδος κόκκου ἐγγέεται διὰ  
τῆς προσβολῆς τῆς κνίδος εἰς τὸ τραῦμα.

ΑΛΛΗΛΕΡΕΡ.

**ΜΗΧΑΝΗ ΤΟΥ ΣΥΛΛΟΓΙΖΕΣΘΑΙ.** Ἀναγνώ-  
σκομεν ἐν τῷ *Πρωτῶ Ταχυδρόμῳ* τῆς Ἀγγλίας πα-  
ραδόχον ἐπιβρεσιν, τὴν ὁποῖαν δημοσιεύομεν περιεργίας  
ἔνεκα, ἀπικδυόμενοι πάσης εὐθύνης. Ἄλλως ἢ περι-  
γραφή τῆς ἐφημερίδος ταύτης εἶναι πολλὰ σύντομος.

Ὁ Κ. Ἀλφρέδος Σμὴ ἴφειρε μηχανὴν διὰ τῆς ὁποι-  
ας δεικνύει, διὰ συμπέρασματος ἢ ἀραιρέσεως, κατὰ  
θέλησιν, τὰς ἀμοιβαίας σχέσεις ἀριθμοῦ τινος ὁποσοδή-  
ποτε πραγμάτων ἢ ἀργῶν, ὡς ἠθέλε πράξει ὁ ἀνθρώ-  
πινος νοῦς. Ἄλλὰ πόσος ὁ τρόπος; Ὁ ἱστοριογρά-  
φος δὲν δίδει τὴν ἐλαχίστην πληροφορίαν. Ὁ Κ. Σμὴ  
τοπίζει τὰς λέξεις· οὕτω πῶς, ὅστε ἐκάστη αὐτῶν ἀπο-  
τελεῖ τὸ ἥμισυ τῆς σημασίας τῆς ἀνω αὐτῆς καιμένης  
λέξεως, και περιλαμβάνει τὴν σημασίαν δύο λέξεων  
καιμένων κάτωθεν. Κινουμένης μετέπειτα τῆς μηχαν-  
ῆς, παρουσιάζεται ὑπ' ὄψιν τοῦ ἀναγνώστου τὸ αἰτού-  
μενον συμπέρασμα. Τὸ καθ' ἡμᾶς φοβεύμεθα πολὺ, μὴ  
τὸ συμπέρασμα ἦναι ὁποῖον τὸ γνωστόν ἐκείνο, «ράβδος  
ἐν γωνίᾳ, ὄρα θρέγει.»

**ΝΕΟΦΑΝΗΣ ΚΑΡΠΟΣ.** Τὸ 1848 ἔτος, περὶ  
τὴν λήξιν τῆς ἐν Βρυξέλλαις γεωογικῆς και κηπουρικῆς  
ἐκθέσεως, ὁ Κ. Dutrieu de Ferdonck, παρουσίασεν  
εἰς τοὺς φίλους τῆς κηπουργίας πολλὰς περιεργατίας  
ὀπώρας, ὀγκώδεις ὡς ὡκ περιστρεῖς, τὸ αὐτὸ σχῆδον  
σχήμα ἐχούσας, και ἀποπινοῦσας ὀσμήν γλυκυτάτην.  
Ὁ Κ. Dutrieu προσέθηκε ἐτι ἦσαν ἐξαιεταί, και ἐτι  
ἐν Ἀθάτῃ ὄθιν ἐκόμιτέ τις τῶν φίλων του σπόρον  
αὐτῶν, ἐπρώγετο μετὰ τοῦ θραστοῦ κρέατος, εἶτε και  
μετὰ ζαχαρώσφ περὶ τὸ τέλος τοῦ γεύματος.

Πολλοὶ Βέλγοι ἔλαβον σπόρους τῆς ὀπώρας ταύτης,  
και μετὰ τῶν ἄλλων ὁ Κ. Prosper Morreu, ὅστις  
ἐσπειραν αὐτοὺς ἐν τῇ ἰδίᾳ θέσει ἐν ἢ ἐκαλλιέργηθησαν  
τὸ 1853 οἱ πρῶτοι ἀναγὰς οἱ τινες μετεφέρθησαν ἐκ τῆς  
Ἀμερικῆς εἰς Εὐρώπην. Ἐπεμελήθη δὲ τοσοῦτον τὴν  
καλλιέργειαν, ὅστε ἐν διαστήματι ἐνὸς ποδῶς ἀνιθιά-  
στησαν 150 ὀπῶραι διπλασίως ὀγκωδέστεραι τῶν ἄλ-  
λων, εὐοσμώταται και γλυκυτάται.

Τὸ φυτὸν τοῦ χίτου, ὡς ὀνομάζεται ἡνεία αὐτὴ κα-  
τάκτηται τῆς κηπουργίας, ὁμοιάζει πολὺ τὸ τοῦ πέπυ-  
νος. Αἱ ὀπῶραι, ὡσείδεις, και ὀπασοῦν πιεπισμέναι  
πρὸς τὸ ἀντίθετον μέρος τῆς βάσεως, εἶναι λείαι, ἄχνοοι  
και κίτριναί διαν ὄριμάσεσιν. Ἡ σὰρξ εἶναι λευκο-  
κράτινος, λίαν εὐοσμος και ἔχει γεῦσιν ὀξυτάτην, οἱ  
δὲ σπόροι ὁμοιάζουσι κατὰ πάντα τοὺς τοῦ σίκευς.

Ὁ θέλων νὰ φάγῃ χίτον, κόπτει τὴν ἄκραν αὐτοῦ,  
ὡς ἐάν ἐπρόκειτο νὰ ἀνοίξῃ ὄδον· ἔπειτα, ἀραιρεῖ διὰ  
τοῦ ὀπισθίου μέρους μικροῦ κοχλιάρου τοὺς ἐν τῷ μέσφ  
αὐτοῦ σπόρους, φροντίζων μὴ ἐκρεῖσθῇ ὁ χυλός. Μετὰ  
ταῦτα ἐδεῖ τὴν σὰρξ μετὰ τὸ καχλιάριον, τὴν μίγνυει με-  
τὸν χυλὸν και μετὰ ζαχαρῖν, και ἐπὶ τέλος χύνει ἐντὸς  
τοῦ καρποῦ οὕτινος ὁ φλοῖός εἶναι ἀρκετὰ στερεός, στα-  
λαγμοῦς τινὰς καμπατίου ἢ ἄλλου πνευματώδους  
ποτοῦ κατὰ τὴν ὄρεξιν του.

Ὅτε ἐσγάτως, ἐπὶ συμποσίου συγροισμένου ἐν Βελγίῳ ὑπ' ἀκαδημαϊκῶν, παρουσιάσθη ὁ καρπὸς αὐτῶν, ἔλοι ἅμα γευθέντες αὐτοῦ, τὸν εὐεώρησαν ὡς τὸ μάννα τοῦ οὐρανοῦ. Ἦν, μάλιστα ἐξ αὐτῶν ἀνεφώνησεν ὅτι αἱ κύλινθοι τοῦ ἐσθίου παραδείσου τοῦ Μωάμεθ ἠνοήθησαν ἤδη, καὶ ὅτι ὁ γίγας ἦτο μαργαρίτης πεσῶν ἀνώθεν πρὸς παραμυθίαν τῶν ταλαιπώρων θνητῶν.

### ΜΟΥΣΙΚΗΣ ΑΝΘΟΔΕΣΜΗΣ

(Ἰδ. Φυλλάδ. ΜΕ.)

Ἀριθμὸς 3.

### Ο. Α. Ν. Θ. Π. Ω. Λ. Η. Σ.

Ἐυμορρά μου κοπελοῦδρα,  
Θάλετε γέλωτά μου, λουλούδρα;  
Πάρτε, πολῶ.  
Σιγαλά, μὴ γένοιε λάθη.  
Ὅτι τὸ χέρι εἰς τὸ καλάμι  
Ὅποιον βρῶ, φιλῶ.

Ἄγε, ἐδῶ τί ὀραϊότης!  
Ἄγε, εἰς τὴν ἀθωότης,  
τὴν ἄσπρη γαστροῦμι.  
Τὴν ἀγοράζετε; ἢ γὰρ πόσο;  
Χάριν λέτε γὰρ τὸ δῶσω;  
Χάριν; ἢ ἄς γὰρ μὴ!

Ἔνα ρόδιον! Τῶν ἐρώτων  
Ἐν' ἱρόθημα τὸ πρῶτον.  
Ἔχει δύο, φιλιὰ!  
Μιὰ μικρὴ μὲ τὸ ἀρπάζει,  
Μιὰ μικρὴ, ποῦ ἄσπρη μετᾶζει  
Τριανταφυλλιὰ.

Τὰ γαρβουλλο ποῦ λέγει  
Πῶς μὲν κάποιαν καρδίαν γλέγει  
Πάθος δυνατὸν,  
Ποῦ τὸ θέλει; ποῦ τὸ κέρνει;  
Μιὰ πενήτη φιλιὰ φέρνει,  
Κ' ἄλλη ἑκατὸν.

Ἔδῶ ἐγὼ ἄρθος βάπτου.  
Λέγουσιν πῶς ἡ ἔκνοιά του  
Ἐν' ἡ ἡδονή.  
Μὴ προσέχετε, μὴ βία  
Ἔχ' ἀγκάθια, κ' εἰς ἀχρεῖα,  
Κ' ἔπειτα ποιεῖ.

Βλέπει, ἄσπρη σὰν τὸ χιόνι,  
Τὸν ἀέρα θαλασμιώνει  
Ἡ πορτοκαλλιὰ.  
Ξεύρετε τί χάριν ἔχει,  
Καὶ ἡ κόμμη πῶς τὴν πλέχει  
Ἐν τὰ χροῦνὰ μαλλιὰ;

Ἄ! τὸ ξεύρετε! Μὴ τρέλλαις!  
Μὴ ξεσγίξεσθε κοπέλλαις!  
Ἔχει ἄρκετον.  
Ἔχει γὰρ μικραῖς μεγάλαις,  
Ἐν ἄλλαις τρεῖς φοραῖς, καὶ γὰρ ἄλλαις.  
Εἶναι περιττόν.

Κλιματῖδρα ποῖα θέλει;  
Ἄττη πῶσιν παραγγέλλει.  
Ὅλοι τὴν πωλοῦν.  
Πῶς; ἄν τὴν ζητεῖ καμμιά σας;  
Τὴν χαρίζω.— Χάρισμά σας,  
Λέγουσιν καὶ γελοῦν.

### ΑΙΝΙΓΜΑ.

Φυτόν εἰμαι κ' εἰς τροφήν σου χρησιμεύω τὸν χιμῶνα  
Ἄλλ' εἰς καλογηρικὸν μεταβάλλομαι χιτῶνα  
Ἄν ἡ κεφαλὴ μου πέσῃ.  
Παιγνιδίου δὲ χαρτίον γίνομαι κατὰ κανόνα,  
Ἄν ἡ ἄσπλαγγος σου χεὶρ τὸν λαίμῶν μου ἀφαιρέσῃ.

Π. Σ. Τ.

### ΛΥΣΙΣ

Τοῦ προλαβόντος αἰνίγματος  
Σήμερον